

ИЗДАТЕЛСКА КУЩА БАРД

МНОГО ГОТ

А дали в хладилника има нещо за вечеря?

КАРМЕН РИЙД

КАРМЕН РИЙД МНОГО ГОТ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Запознайте се с Ив: четири деца, напрегната работа, сложни отношения с двамата бивши, а ежедневните проблеми не са един и два. На всичкото отгоре не знае дали сексът с ветеринарния лекар е по-добре от никакъв секс; не може да прецени дали е прекалено стара, за да пазарува в младежки магазини и да боядисва косата си в розово. Дали да смени старото мушкато на прозореца с теменужки? А дали в хладилника има нещо за вечеря? Но най-важният въпрос, който я измъчва, е дали не е изпуснала голямата си любов завинаги.

Бард

ГЛАВА 1

— Нилс.

— Да?

— Нищо. Просто пробвам как звучи. Нилс... Нилс — повтори бавно тя, отново отпусна глава на ръката му и усети как всеки миг ще се унесе и ще заспи, нищо че бе ранен следобед. Толкова беше хубаво. Как бе забравила, че е толкова хубаво?

Ив се обърна и се усмихна на широкото лице, покрито с лунички, отпуснало се до нея на възглавницата.

— Ще бъде весело да повторим някой път — предложи, усетила потръпване под стомаха, докато си спомняше най-хубавите моменти.

— Да, с удоволствие — отвърна той с мекия си холандски акцент, който бе основната причина тя да се озове тук.

Мъжът се обърна на една страна и се подпря на лакът, за да я вижда по-добре. Толкова красива, типична англичанка — слаба като хрътка, със съвършен нос, тънки устни, светлоруса коса, оставена прекалено дълга и неподдържана, нокти... може би най-ужасните, които някога бе виждал. Да не би да е копала градината с голи ръце?

Без да каже и дума, Нилс се усмихна и прокара пръст бавно, много бавно от брадичката ѝ до пъпа.

— Много си красива гола — каза възхитено.

— Ти също — отвърна Ив и се приближи до него, за да се притисне. — Сега вече съм сигурна, че си естествено рус — пошегува се и спусна пръст по гърдите му към влажните къдрави косъмчета точно под корема.

Той я прегърна, притисна я силно до себе си и тя усети неволната си въздишка от облекчение. Това вече беше добре. Наистина беше хубаво. Щеше да се оправи. Щеше да продължи напред.

Чу енергично драскане, обърна се, измъкна се от прегръдката и видя една от сивите си котки, разположила се в долния край на леглото, заета да си чеше ухото.

— Значи ще се оправят и проблем няма да има? — попита тя Нилс.

— Една седмица ще им даваш от капките и не би трябвало да има нови проблеми. Надявам се да ми се обадиш, дори да не е заради тях.

Нилс беше нейният ветеринар, добре де, ветеринарят на котките. Познаваха се вече от година. Смееха се и флиртуваха в кабинета му, а два пъти се бе качвала в апартамента над приемната, за да пие чаша силно горещо кафе в елегантна чашка в синьо и бяло. А пък днес за пръв път заедно с котките успя да се промъкне в семплата спретната спалня, която чак сега успя да огледа добре: бели стени, бели чаршафи, шкафове от тъмно дърво, пълни с грижливо подредени книги, дрехи и обувки, а леглото пъшкаше, скърцаше и се клатушкаше доста подозрително целия следобед.

Имаше един голям прозорец с типично мъжки завеси на зелено райе, отвън черешово дърво бе протегнало голи клони. Беше ясен ден в началото на февруари, но слънцето, вмъкнало се през прозореца, успяваше да затопли стаята.

— Южно изложение — каза тя, отдадена на мислите си. — Можеш да отглеждаш най-различни екзотични растения на перваза... люти чушки, домати, босилек... мога, ако искаш, да ти насадя, само кажи.

— В саксии ли? — попита Нилс. — Вие, лудите англичанки, с това ли замествате секса, а?

— Не! Понякога правя секс... понякога. От време на време.

Само че един следобед, в който си се отдаде на секс след три години пълно затишие, трудно може да се нарече „от време на време“, нали така? Цели три години! Как е възможно?

— Аз съм заето момиче — уточни тя.

— Знам.

— Имам четири деца, двама бивши съпрузи, целодневна работа, две котки, градина, апартамент, който е винаги обърнат наопаки, и стара кола... — Изброй всичко това на пръсти и сви рамене... Като че ли това обобщение можеше да разкрие нещо от бурното й минало. Но пък един нов любовник едва ли би искал да знае подробности за децата и да слуша за тях. Дени бе на дваайсет и две, Том току-що навърши дваайсет (да не споменаваме отдавна изчезналия им баща),

след това беше Ана, на девет, Роби — на две, и баща им Джозеф. Най-трудният от всички. Мъжът, когато бе обичала най-много, най-силно бе желала и най-ожесточено бе отблъснала. Завъртя пръстена на Джозеф, все още на безименния ѝ пръст. Не, един нов любовник едва ли гори от желание да му разказва за бившите.

— Заета си — съгласи се Нилс. — Но много се радвам, че си взе свободен следобед.

— Мислиш ли, че секретарката ти ни подозира? — Преплете крак с неговия и веднага усети странните тръпки между тях.

— Ами, подозира! Аз самият дори не съм си го представял — отвърна той.

— А пък аз се досещах. — Кикотът ѝ прозвуча приятен и гърлен, като покана, че могат да започнат отново.

Устата му, с вкус на кафе, притисна нейната, той я прехвърли върху себе си и Ив усети как желанието му се надига. Иха! Бързо се пали.

„Все едно че караш колело“, изскочиха от подсъзнанието ѝ думите. Може и да бяха минали три години от последния път, но това не се забравя. Езикът му изучаваше места, от които би се засрамила, ако не бе безкрайно възбудена, а той не спираше да я докосва и гали цялата.

Дори се чу как стене, гласът ѝ бе далечен и безплътен.

— Да. Да. О-о-о... Още...

Още ли? Точно това беше проблемът. Още. Сега вече работата ставаше лоша. Бе задействала отново копчето на секса и отсега нататък щеше да желае Нилс и сутрин, и обед, и вечер. А тя наистина, както сама си повтаряше, беше невероятно заета.

— Какво? — Мъжът надигна глава изпод юргана и тя веднага отвори очи.

— Какво? — повтори въпроса, но предположи, че е изрекла последната си мисъл на глас.

— Замаяна ли си?

— Не, не. Всичко е наред. — Как трябва да се държи човек в подобни моменти? Дали е редно да каже: „А сега, би ли продължил“?

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна.

Нилс се бе подпрял на лакти над нея и тя пощипна леко твърдите му бицепси.

— Прекрасен си — каза съвсем искрено. Наистина беше прекрасен. Съвсем различен от... а, не, никакви такива... както и да е... сега се съсредоточи върху мускулестия ветеринар, който ближе врата ти и диша тежко, а пръстите му милват и правят кръгчета там... о, да...

Обви кръста му с крака и той отново бе вътре в нея. Цели три години на сухо, а сега, три пъти за един следобед. Това май беше истински рекорд. Определено свръхдоза. Ами как щеше да обясни зачервяването на бузата си, предизвикано от наболата му брада?

Бе толкова довольна, та реши да се остави на убеждението, че тъкмо Нилс ван дер Ховен е мъжът, който ще ѝ помогне да направи прехода от разделена към госпожица и към безбрежното море на срещи и свалки. Беше записала час за котките, защото имаха някакъв проблем с ушите, не че ги бе разболяла нарочно, съвсем не, но пък умишлено записа час за края на работното време на ветеринаря, с надеждата той да няма планове, а тя да си спомня основното, когато става въпрос да бъде прелъстен някой мъж, или поне да му даде ясно да разбере, че няма нищо против да се остави да бъде прелъстена.

И така се озова в малката приемна на Нилс, наведе се, за да качи котките на масата, и го направи по такъв начин, че сребърната прашка да изскочи над колана на плътно прилепналите панталони в защитен цвят, а когато се обърна отново към него, улови погледа му, насочил се точно където трябваше, към деколтето — бюстът ѝ бе повдигнат от сутиена „Уандърбра“, щедро разкрит от дълбоко изрязаната розова жилетка.

— Според мен е инфекция на ухото. — Ив прекара ръка през косата си и множеството гривни на китката ѝ задрънчаха, а по лъскавите ѝ от червилото устни плъзна усмивка. Укори се мислено, че може би прекалява.

Ветеринарят ги прегледа, и двете тлъстички дами — както тя казваше на котките напоследък — замъркаха и останаха кротки в ръцете му.

— Нямаше ме известно време и не мога да преценя дали отдавна са така — обади се тя.

— Ясно... а къде беше? — попита той, а акцентът му сякаш я хипнотизираше и я караше да се усеща въздушна и лека.

— Нищо интересно, просто ходих да видя семейството си в провинцията.

— Нищо интересно... хм-м-м... най-интересната ми клиентка казва: „Нищо интересно“ — пошегува се лекарят.

— И защо мислиш, че съм интересна? — усмихна му се Ив. Топлите му кехлибарени очи я сгряхаха като слънце. Почувства се щастлива и спокойна и едва устоя на желанието да започне да се съблича тутакси.

В този миг единствената ѝ мисъл бе за секс направо на покрития с линолеум под, докато котките ги наблюдават, а пенсионерите, насядали в чакалнята заради кучета със запек и олисели вълнисти папагалчета, цъкат възмутено с език заради забавянето и се чудят какви ли са тези ритмични звуци, които долитат отвътре.

„Господи, Ив, стегни се.“ Беше се опитала да се отърве от тази фантазия.

Но той бе толкова приятен и улегнал. Навитите ръкави на бялата престилка разкриваха яки ръце, обсипани с лунички и златисти косъмчета, и тя не можеше да се въздържа да не си представи загорялото мускулесто тяло под престилката. Вдигна поглед към лицето му, към квадратната челюст и русоляво-кестенявата коса, щръкнала безразборно. Беше великолепен. Някъде към трийсет и пет... не прекалено млад. Колкото и да е странно, все още неженен.

— Ами... — Това бе отговорът на въпроса, за който тя съвсем бе забравила. — Все още не знам защо жена като теб носи годежен пръстен, облича се като тийнейджърка и живее сама с деца и котки в тази част на града. Според мен тук се крие някоя интересна история... нали?

— Да... може би. Тук ми харесва — усмихна се в отговор, защото предпочиташе по-лесната част от въпроса.

— И на мен.

— А и що се отнася до годежния пръстен. Защо хората са неженени? — Широка усмивка, косата се отмята назад. — Ти все още ли не си женен?

— Не съм. — Отговорът бе категоричен, Нилс скръсти ръце на широките си гърди и започна направо: — За днес почти свърших.

Искаш ли да се качиш да пием кафе?

— Разбира се. Дори щях да се самопоканя, ако не беше предложил — призна тя.

— Наистина ли?

Ив се върна в чакалнята с котките, притаила дъх в нервно очакване. Тайно бухна косата си, повдигна сутиена, за да подчертае деколтето, и подръпна надолу панталоните, докато все още се чудеше как точно да се държи. Дали да не покаже, че се интересува от нещо повече от просто приятелство? Не кой знае колко повече — малко повече.

— Имам и вино — каза той, когато Ив го последва нагоре по стълбите към апартамента. — Предпочиташ ли чаша вино пред кафето?

— Ти какво предпочиташ, вино или кетамин? Нали се сещаш, транквилант за коне, действа много по-бързо. — „Господи, съвсем съм се побъркала.“

Бяха в антрето и Нилс се обърна да я погледне развеселен.

— Извинявай. Защо си правя майтап с конски транквиланти? Вземи да ме застреляш още сега. Искam да кажа... не искам да кажа, че застрелваш коне... може и да го правиш... когато се налага. — „Стана доста трудна тази работа.“

Нилс ѝ се усмихна, широка усмивка, сякаш се опитваше да не се изсмее, след това обясни:

— В Хакни не търсят често ветеринари, за да застрелват коне. Защо не пуснеш котките? Няма проблем да се поразтъпчат наоколо.

Тя се наведе в притъмнялото антре, за да отвори кошницата, а когато се изправи, се целунаха.

Това беше. Толкова лесно, че сега така и не успяваше да проумее как стана. Наведе се, отвори кошницата, изправи се и целувка.

Сигурно бяха взели едно и също решение по едно и също време, защото тя бе вдигнала глава към него и устните им се срещнаха. Отначало се докосваха само устните им, а след това, бавно и предпазливо се докоснаха и езиците.

Едва когато започна да се случва, Ив разбра колко много го бе желала. Целувка... да бъде целувана... Господи, беше жадна за целувки. Бе обвила врата му с ръце, защото не искаше той да спре,

нейният възбуден до пръсване холандец... в бяла лекарска престилка... и миришеше на дезинфектант... Няколко фантазии се сляха в една.

Усети как той разкопчава сутиена и ръцете му плъзват по голата кожа на гърба и се преместват неуверено към гърдите. Възбудата да го направи с някой нов бе толкова силна, че я прониза тръпка на ужас. Различно лице, по-широки меки устни, един нов и непознат остров, към който да си проправи път. Откри копчетата на колосаната бяла престилка и започна да ги разкопчава, тласкана от нуждата да усети топлината на голото му тяло до себе си.

— Яуауууу! — Беше настъпил една от котките, но на кого му пукаше?

Очевидно на него.

— Много се извинявам. — Беше я пуснал и тръгна след котката към спалнята.

— Нищо й няма — успокои го Ив с дрезгав глас и го последва към стаята, скръстила ръце над разкопчаната жилетка и разхлабения сутиен, докато той оглеждаше внимателно котката.

— Сигурно непрекъснато се сблъскваш с котки в твоята работа — опита се да се пошегува тя.

— Моята работа — думата прозвуча като „раутъ“ и тя усети как коленете й поддават — е да се постарая да не се сблъскам с котки.

След тези думи застана съвсем до нея с надеждата да не е изпуснал момента, като за малко не ликвидира котката.

— Докъде бяхме стигнали? — попита тя, плъзна ръце около кръста му, мушна пръсти в гайките на колана и го привлече към себе си.

— Напомни ми ти — каза той, след като притисна устни към нейните и вплете пръсти в косата й, описа кръгове по врата и раменете, докато възможността най-сетне да свали всички дрехи и да си легне с този непознат нов мъж не се превърна в реалност.

Остави го да разкопчае най-горното копче на панталоните й, след което Нилс седна на леглото и я привлече към себе си. Тя веднага отблъсна мисълта, че това не е Джозеф... че този е нов... за пръв път... остави го да свали бавно дрехите и да придвижи уста надолу към студените й зърна, към мекия корем и изпъкналите кости на таза, докато най-сетне стигна там, вкусваше, докосваше, настоятелен и много приятен. И въпреки че тя шептеше притеснена: „Не... не...

недей... точно... само...“, защото усещането бе толкова интимно, толкова ново и непознато, изведнъж стана невероятно прекрасно и тя се отпусна, затвори очи и нави непознатите кичури около пръстите си, разтвори се за трептящото докосване, за дъха му, за настъпващите подводни талози и... Не! — щеше да свърши още преди да му свали ципа, каза си, докато ставаше точно това и тя тръпнеше безмълвно.

След това Нилс се изправи и се съблече, без да се притеснява, без да откъсва очи от нейните, докато тя го наблюдаваше. Свали ризата и тениската, след това разкопча панталоните и ги смъкна с боксерките и чорапите. Имаше мощно тяло, загоряло и обсипано с косъмчета точно както бе предполагала, бе покрит с множество лунички, но пък бе невероятно привлекателен.

Не можеше да откъсне очи от него, докато го чакаше гола в леглото — а сърцето ѝ тръпнеше в гърдите — да си сложи презерватив и да я обладае.

Когато навлезе в нея, тя сви колене и подпря пети на дупето му, за да му осигури повече място. Беше толкова хубаво да се почувства тясна, да се почувства така, сякаш се притиска към този мечок, който ще я спаси. Притиснала се бе към него, за да усети размера му, топлината и успя да отблъсне всички съзлививи мисли, които се опитваха да нахлуят.

Нилс също бе готов да се изпразни бързо. Усети го как се опитва да забави и да се сдържи, но след това възкликна, предаде се и се отпусна тежко върху нея.

По-късно правиха бавен секс, докато си говореха. Точно това Джозеф винаги наричаше секс мантра. (Да, но тя не трябваше да мисли сега за него.)

— Защо още не си женен? — попита го.

— Британските момичета не си падат по ветеринари — призна той. — Прекалено много са гледали сериала „Всички малки и големи създания“, докато са били малки и са се впечатлявали от всичко. А и вечно си мислят какво съм пипал, питат сигурен ли съм, че съм си измил ръцете.

— Гадост — изкиска се Ив.

— Не знам — добави Нилс, вече по-сериозно. — Предполагам, че просто не съм срещнал подходящата жена.

— Аз пък винаги съм искала да правя секс с холандец — каза му тя.

— Защо?

— Защото сте толкова свободомислещи и либерални, нищо не ви шокира, не ви стряска и имате страхотни идеи.

— Ясно — кимна той, смени позата и обясни, че е от малък холандски остров, където живеят протестанти пуритани, и е трябвало да ходи на църква шест дни в седмицата, докато не навършил деветнадесет и не постъпил във ветеринарната школа.

— Виж ти.

— Това обаче не означава, че нямам добри идеи, така че, моля те, кажи ми, че скоро ще дойдеш пак.

— О, да...

— Вече стана почти пет, нали? — попита Ив и се опита да надигне глава от възглавницата. — Наистина трябва да тръгвам.

Стана от леглото, откри миниатюрните си гащички и се отпусна по гръб на пода. Повдигна бедра с ръце, вирна крака във въздуха, след това ги прехвърли над главата, така че с пръсти да докосне пода отзад.

— Какво правиш? — попита той и седна, за да я види добре.

— Просто си разтягам гърба — обясни и се усмихна, защото най-странното бе, че се чувстваше чудесно.

— Не е ли опасно.

— Ралото ли? Не и ако си се занимавал с йога години наред като мен. Още преди деветдесета — добави, а след това ѝ се прииска да не се бе обаждала, защото никак не ѝ се искаше да му напомня, че е ами... нека да кажем няколко години по-млада от него.

Задържа се в тази поза няколко минути, след това се отпусна и започна да си събира дрехите. Нилс я попита дали би искала да си запише друг „час“.

Не бе убедена, че иска.

— Чакат ме много задачи и... трябва да се грижа за малките човечета. Наистина не знам... — тя замълча.

— Искаш ли да се видим отново, Ив? — попита мъжът от смачканото до неузнаваемост легло.

— Да. Просто...

— Шшшт! — притисна пръст до устните ѝ. — Всичко е наред. Няма защо да бързаме. Ще видим как ще потръгнат нещата.

— Благодаря. — Тя седна до него, стисна лицето му между дланите си и го привлече за целувка. За негова изненада целувката бе по челото, целомъдрено, благоразумно сбогуване.

— Това какво общо има с теб? — Той задържа лявата ѝ ръка и постави палец върху изящния смарагдов пръстен на четвъртия пръст.

— Ами нищо... наистина нищо. Просто навик. Разделихме се преди цяла вечност... ти знаеш как е... — Усети как в бузите ѝ нахлува пареща топлина и се подразни, а от това се изчерви още повече. — След него не е имало никой. Така че всичко това... съвсем ново е.

— Няма защо да бързаме — повтори Нилс, за да я успокои.

— Ще ти разкажа всичко. — Усмихна му се бързо, закопча си панталоните, нахлузи обувките и си взе жилетката. — Само нека да не е днес.

ГЛАВА 2

През повечето дни от годината Ив приключваше работа в четири следобед, въпреки че самата работа никога нямаше край. Понякога имаше чувството, че служебните ѝ задължения не са приключили дори в десет и половина вечерта, когато се отпускате във ваната с пълна чаша червено вино в ръка.

Само че четири следобед бе времето, когато надзорник Ив изключваше компютъра, затваряше досиетата на децата, с които трябваше да се занимава през деня, и се превръщаше в мама Ив, която през следващите няколко часа трябваше да готви, да помага за домашните и да къпе деца, да пере, да пуска прахосмукачката и тям подобни.

Днес бе петък, ден с нищо не по-различен от останалите. Първата ѝ задача бе да изтича до спирката, за да се качи на червения двуетажен автобус, който я оставяше съвсем наблизо до дома на детегледачката на Роби. Звънеше късо, по три пъти, за да познае Роби, че е тя, и да затича по коридора с радостни писъци, готов да се хвърли в ръцете ѝ още щом вратата се отвореше.

— Здравей, зайче-байче — казваше тя в косата му, а момченцето я прегръщаше през врата в желязна хватка. Ив и Арлин разменяха по няколко думи на вратата — как е минал денят, какво я ял малкият, колко е спал — след това Роби се покатерваше в количката си и двамата забързваха по пътя, за да приберат Ана от часовете по извънкласна подготовка.

Срещите с Ана не бяха чак толкова любвеобвилни. Високата ѝ руса дъщеря дори не ги видя, че идват, защото бе седнала на маса, подпряна на стената, докато си пишеше домашното, без да обръща внимание на хаоса около нея, а другите деца играеха тенис на маса и се блъскаха, за да заемат място пред някоя компютърна игра.

— Ана! — възпитателката трябваше да се провикне няколко пъти, докато най-сетне момичето я чу. Обърна се, отправи към майка си бърза усмивка, надвеси се отново над тетрадката, за да довърши

изречението, задачата, или с каквото там се занимаваше, и чак тогава събра учебниците и тетрадките, подреди ги старателно, точно както някой изпълнителен директор би събрал всички документи в куфарчето си в края на работния ден.

Ана се остави Ив да я целуне по бузата, но нищо повече. След това се наведе и млясна бързо Роби за здрасти, сладка и непринудена целувка, в същото време прекалено сдържана за едно деветгодишно дете.

— Хайде, разказвай — подкани я Ив, когато излязоха навън, и последната петнадесетминутна отсечка до дома бе запълнена с училищни случки и момичешки клюки.

Ето я и къщата, която не можеше да остане незабелязана, докато минаваха покрай нея, огромната къща на ъгъла, цялата олющена, къща, която никой не обичаше, с подивяла избуяла градина. Добре, че някой се бе сетил да я обяви за продажба.

Наближаваше пет следобед, когато най-сетне се прибраха в малкия апартамент на партера с двете спални, собственост на Ив вече цели десет години.

Винаги отключваше с облекчение входната врата, защото и тримата обичаха да се прибират у дома. Ана се втурна в стаята си, а Ив пренесе Роби в своята стая, остави го да седне на леглото и да я наблюдава, докато сваля костюма, с който ходеше на работа, и се преоблича в дънки, шарена блуза, вълнени чорапи и някакъв стар протрит чифт пантофи. Едва в този вид тя се чувстваше, че най-сетне си е у дома, и се превръщаше в истинска майка.

Свали си обещите, прокара пръсти през косата и се опита да зареди батериите за последния етап от деня, който предстоеше — времето за вечеря, домашните работи, идването на Джозеф, къпането и леглото.

— Какво ще ядем тази вечер? — провикна се Ана от съседната стая.

— Супа, салатата, хляб и сирене — отвърна Ив, макар и да знаеше, че това е твърде подобно на предишните вечери.

— А супата каква е?

— Моркови с леща — извика, убедена, че няма да чуе недоволното мрънкане на дъщеря си. Това бе един от редовните й номера.

Ана се появи в стаята, облечена в удобни войнишки панталони и бяла фланела с дълги ръкави. Така и не можеше да разбере слабостта на майка си към екзотичните пайетени блузи и бижутата с мъниста.

— Как върви иначе? — попита Ив, но преди Ана да успее да отговори, Роби подскочи на леглото, превъртя се и се озова с трясък и вой на дървения под.

След като го гушнаха и го успокоиха, Ана най-сетне обясни.

— Горе-долу добре, преживявам някак, опитвам се да съм на разстояние и да нямам нищо общо с децата от класа, дето се държат като процъпулници.

— Ммм — проточи Ив, защото от опит знаеше, че е най-добре да не се задълбочава в разговор за младежката психология точно с Ана, тъй като подобни разговори винаги завършваха с крясъци и „Ти просто не искаш да разбереш!“

Понякога Ив се чудеше дали е нормално да има деветгодишно дете, което още отсега е решило, че ще стане психиатър, и прекарва почти всичкото си свободно време в четене на учебници по психология. Само че кое, по дяволите, можеше да се нарече нормално? Най-добре човек да не се замисля прекалено много над подобни въпроси.

Докато най-малките й две деца вечеряха — Роби надrobi хляба на парченца, така че да „плуват като патета“ в супата, а пък Ана се разплака, защото изпусна портокала върху бялата си фланела и „петното никога няма да излезе“ (следва сърцераздирателен плач), — Ив се опита да се обади на най-големия си син, Дени.

— Ти вече запозна ли се с приятелката на Том? — Дени се опита да надвика непрекъснато покачващите се децибели на какофонията в кухнята.

— Да. Нали е много сладка? Поздравявам го най-чистосърдечно — каза Ив, защото виждаше, че това е първото сериозно увлечение на Том. Той не оставаше без момиче, но досега нито една не се бе задържала, може би заради несериозното му отношение към тях. Когато преди седмица се запозна с Дийпа, Ив забеляза топлото приятелство между двамата и се зарадва искрено. А и Дийпа бе изключително симпатична: привлекателна и интелигентна студентка по медицина, весела и забавна — също като Том, — но освен това амбициозна, защото в сравнение с нея синът й бе небрежен, никога не

приемаше каквото и да е прекалено сериозно, бе решен да си остане колкото е възможно по-дълго неангажиран с постоянен договор, програмист на свободна практика.

— Страхотна е — съгласи се Дени. — Представа нямам обаче как успява да се справи с Том.

— Дени! Просто той се е взел в ръце — каза Ив. — Работата му върви. Изкарва добри пари. — Винаги бе готова да прояви безрезервно разбиране към разпиления си втори син.

— Всичко е добре, като изключим вкуса му към дрехите — добави Дени.

— Ами... може пък Дийпа да го вкара в релсите. Още е само началото. Ами ти? — попита тя и се опита да не обръща внимание на откритието на Роби, че може да мятта с лъжицата супа през масата. — Как върви твоята работа?

— Добре. Стискай палци, следващата седмица може да се отвори нещо голямо. И Патрисия е добре.

— Радвам се. — Следващият изстрел нацели Ана.

— Трябва да затварям. — Ив се опита да надвика оглушителните писъци.

— Мамо! Виж го какво направи!

— Върви — разсмя се Дени. — Да ги гушнеш и двамата от мен.

— Ще се видим скоро. Кажи ми, ти добре ли си? — попита бързо тя.

— Всичко е наред.

— Вие двамата... — Ив се насочи към покритата с мушама военна зона, стиснала салфетки. — Той е все още бебе процъпулник — напомни тя на обляната в сълзи Ана.

— Мамче, може ли вече да ядем кисело мляко? — Роби я погледна с най-разтапящата чаровна усмивка, на която бе способен.

— Да, да, след мъничко. — Избърса пораженията, след това стовари шумно плодовото кисело мляко пред Ана и се приготви за вечерната разправия с Роби.

— Какво ще бъде тази вечер? — попита радостно момченцето.

Тя надникна в хладилника.

— Джеймс, Томас, Ани или дебелият контролорка. — След като бе устоявала месеци наред, тя най-сетне се предаде и купи кисели млекца с имена на героите от „Томас Танка“ и сега вече не можеше и

да помисли за нещо друго. Синът ѝ обаче искаше да яде само Хенри Едно. Най-лесно беше просто да измие кофичката на Хенри, да я напълни с най-обикновено кисело мляко и да сложи отгоре капачето. Защо никога не се сещаше да го направи навреме?

— Ама аз искам Хенри — замрънка детето.

— А, не, Томас ще плаче. — Ив захлипа от хладилника. — Изяж ме мен, Роби, избери мен — продължи да нарежда тя със смешен гласец.

Ана изви очи към тавана.

Най-сетне Роби се съгласи и я остави да му даде лъжица по лъжица бледорозовото подобие на мляко.

След вечеря тя натъпка чиниите, чашите и купичките в маломерната съдомиялна, подарък от Дени и Том за Коледа, а след това отиде в хола при децата.

Запали лампите, защото тук трябваше светлина дори и през деня, тъй като етажът бе приземен и зелената завеса от бръшлян и повет закриваше двата малки прозореца.

На Ив ѝ допаднаше ефектът, който растенията създаваха — подобен на подводно царство. Бе боядисала стените в бледо прасковенорозово, бе купила удобно канапе втора ръка, лампиони от рисувано стъкло и висящи бели ненаатрапчиви лампи. Тя сама се бе заела с дървения под не само в хола, но и в целия апартамент, и го бе изциклила, лъснала, заковала и лакирала без ничия помощ. На прозорците нямаше завеси, тъй като буйната зеленина отвън бе достатъчна.

Както и във всяка друга стая в апартаментата, по стените в хола имаше най-различни интересни постери и картини, снимки, правени от Дени, увеличени и поставени в рамки, рисунки на децата, дървета от тесто, изпечени и гланцирани, лъскави динозаври, кърпички, боядисани ръчно, дори бебешка тюлена рокличка в рамка със стъкло. Колекцията бе наистина необичайна и началото ѝ бе сложено още по времето, когато Дени и Том бяха малки.

Роби скочи на голямото канапе и започна да подрежда по свой вкус възглавниците. Ив сложи във видеото касетата на „Томас Танка“, включи телевизора и се настани до Роби със свити колене, така че той да се гушне до нея.

Ана извади учебниците си и се разположи на масата зад канапето. Така Ив можеше да ѝ помогне с домашното, без да става непрекъснато.

От видеото се разнесе глух тътен и Ив усети как очите ѝ се затварят. Зачуди се колко ли време ще може да си почине така, преди Ана да се сети да я попита нещо, а Роби да я побутне по лицето.

Само петнайсет секунди по-късно тя знаеше отговора.

— Колко прави шест по осем? — попита Ана.

— А колко е пет по осем? — отговори ѝ с въпрос тя.

— Четирийсет, значи плюс осем прави четирийсет и осем.

— Браво. Между другото, всичко ли си приготвила? — попита Ив тъкмо когато на вратата се звънна.

— Това татко ли е? — Лицето на Ана се озари.

— Най-добре иди и виж сама. — Ив се изправи и се зае да си оправи косата. Мили Боже. Какво беше това странно трепетно усещане ниско в корема и защо Джозеф винаги успяваше да я накара да се чувства притеснена и нервна? Зачуди се дали днес срещата им ще бъде по-различна, след като бе направила такава значителна крачка и бе започнала да се среща с друг... ама истински да се среща.

Не бе очаквала двамата с Джозеф да успеят да поддържат подобно любезно приятелство. Бяха живели заедно цели седем години и тя го бе обичала през всеки миг от тях. Бяха прекарвали няколко щастливи години след появата на Ана, за които човек никога не може да съжалява, но нещата започнаха да се разпадат малко преди Роби да се роди.

Всъщност Ив се бе отдръпнала и накара Джозеф да се изнесе няколко месеца след като забременя. Какво се бе объркало? Единственото, което можеше да каже, бе: „Той се промени“, но тези думи изобщо не можеха да обяснят обърканите обстоятелства, които предизвикаха раздялата, ала така поне ѝ беше по-лесно да приеме нещата. Дори и сега си признаваше, че сърцето ѝ е разбито, и проявяваше силно недоверие към всеки нов мъж в живота си, но бе твърдо решена да не се остави да бъде завладяна от горчивина и някой ден да преодолее мъката, както бе направил Джозеф, при това без много терзания.

И ето ги двамата разделени, опитват се да се държат мило един с друг, да се проявяват като добри родители, стараят се да не обръщат

внимание на неразрешимите проблеми и проблемните чувства помежду си.

В някои отношения нещата бяха доста по-лесни, когато бащата на големите момчета, Денис, ги напусна. Той си бе отишъл без много приказки и разпалване на чувствата. В началото може и да се бе оказало безкрайно трудно да се приспособят, но поне той не се появяваше непрекъснато, не отвеждаше децата и не се налагаше да се държи мило и любезно с него заради малките.

— Здравей, Джозеф. — Ив се изправи и се усмихна, когато той влезе в стаята.

— Здравсти, Ив. — Наведе се бързо и я целуна леко по бузата. И въпреки дивия следобед, прекаран в леглото на Нилс, все още си оставаше онази тръпка... онзи трепет... когато той я докосваше. Това я дразнеше толкова много. А и все още ѝ бе трудно да откъсне очи от него. Но може би не само тя изпитваше подобни затруднения. Той бе висок и мускулист, и слаб, с тъмни очи и тъмна гъста коса. Не бяха малко жените, които с удоволствие впираха очи в него.

— Здравей, Джофус — обади се и Роби от канапето.

— Здравей, приятелче, как си? — Мъжът се настани на канапето, за да поговори със сина си, когато виждаше толкова рядко. Двамата с Ив се бяха разбрали, че Роби може да отива с Ана и да прекарва уикендите при баща си в апартамента му в Манчестър, когато поотрасне, но времето минаваше и нито един от тях не повдигна въпроса дали моментът не е дошъл. Всеки бе убеден, че другият трябва пръв да заговори по темата. Това бе просто още една непреодолима пречка в отношенията им.

Джозеф остана колкото да изпие чаша чай и да зададе обичайните въпроса. Как са Ана и Роби, какви домашни има да готви Ана, какво чете обикновено. Ив го наблюдаваше през всичкото време и забелязваше дребни лични неща, а той отбелязваше същото.

Цял ден бе имал срещи в града и мекият му тъмен костюм ѝ се стори неприлично скъп, но той го бе облякъл върху черна тениска, а на горния джоб на сакоето бе заципан най-малкият мобилен телефон, който съществуваше, кабелът за хендс фри бе пъхнат под ревера. Имаше нов лаптоп. Тя забеляза малката лека чанта, оставена в краката му. Нямаше съмнение, че бе последен писък на техниката и доста мощен. Очевидно бе, че той се справя добре и се превръща в богат,

преуспяващ бизнесмен. Точно както бе предполагала, въпреки че не ѝ бе приятно. Никога не се съгласи да приеме от него издръжка за децата, но го накара да внася пари на името на двамата по сметка, за да има на какво да разчитат, когато пораснат. Стараеше се да не коментира скъпите покупки, с които той си позволяваше да глези децата.

Ана се върна в хола с малкия си сак.

— Сигурен ли си, че ще успееш да го събереш в багажника? — попита Ив, защото така и не успя да се въздържи да не го подразни. Не си спомняше каква кола караше Джозеф, но знаеше, че е някаква глупава лъскава момчешка играчка, каквито тя ненавиждаше.

— Мяу — закачи я Джозеф и ѝ се усмихна.

— Имате ли някакви планове за уикенда? — Ив отново се опита да пусне в действие любезния си глас.

— И още как. Ще си прекараме страхотно, нали, Ана?

— Аха. Мишел там ли ще бъде?

И Джозеф, и Ив си поеха рязко дъх. Как е възможно едно деветгодишно момиче винаги да зададе някой неудобен въпрос!

— Предложи утре да ни сготви вечеря, стига да искаш.

— По-добре хапни, преди да отидеш, миличка. — Знаеше, че забележката ѝ е зловна и неприятна, но не успя да се сдържи.

Мишел, приятелката на Джозеф беше — Ив си беше направила изводи само от снимки и разказите на Ана — една от онези наперени госпожички, луди на тема фитнес, запознати с най-новите тенденции в диетите. В момента Мишел не „приемаше“ въглехидрати и по всичко личеше, че никога през живота си не бе вкушвала повече от хапка-две торта, шоколад, сладолед или нещо, което съдържа захар и доставя такова страхотно удоволствие, защото изпитваше непреодолим ужас да не се изпусне и да се закръгли — бедрата ѝ да заприличат на балони, дупето ѝ да набъбне и да вземе да опъне последния ѝ марков костюм.

Сигурно е много весело с нея, каза си за свое успокоение Ив.

— Ив — предупреди я Джозеф. — Дръж се прилично.

— Извинявай.

Но след това самият той така и не успя да се сдържи и се заяде.

— Поне Мишел знае да готви и други неща освен леща.

Олеле, ужас, ужас!

— О, моля те — успя да каже с надеждата думите ѝ да са прозвучали незаинтересовано и небрежно.

— А ти имаш ли някакви планове? — попита той, може би в опит да замаже злобната си забележка.

— Да. Утре вечер имам среща. С новия ветеринар. Много симпатично момче.

Ако Джозеф бе изненадан от новината, не го показва по никакъв начин. Тя го наблюдаваше внимателно, за да разбере по изражението му какво мисли, но той само се усмихна и отговори много любезно:

— Пожелавам ти приятно прекарване.

„И ще бъде приятно — каза си Ив, учудена, че се чувства обидена, задето той не прояви почти никакъв интерес към първата среща, за която му споменаваше. — Ще ям, ще пия, ще бъда весела и ще го доведа вкъщи за един секс марафон и няма да се сетя за теб дори за миг.“ Въпреки че Нилс не я бе поканил нито на вечеря, нито на среща, бе си измислила лъжата на момента единствено за да подразни Джозеф.

— Ти ще ходиш на среща? С ветеринаря? — повиши глас Ана. О, не, ето че шокира единствения човек на този свят, когото нямаше намерение да притеснява. — Защо не си ми казала? — Ив коленичи на пода и се обърна към дъщеря си.

— Миличка, просто ще прекараме приятно. Роби също ще дойде с нас и ще си говорим за котките. — Ето. Точно затова гледаше никога да не лъже. Нещата винаги ставаха прекалено сложни.

— Добре. — Джозеф вдигна сака на Ана и стана да се сбогува. — Целуни мама и Роби за довиждане, Ана. Трябва да тръгваме.

Роби си легна към осем, сгуши се на долното креватче със зайчетата си и с мъка успя да задържи очите си отворени, докато Ив му четеше приказка.

После вечеря сама, докато слушаше радиото. Когато приключи, се насили да обиколи къщата и да свърши належащата домакинска работа — да пусне пералнята, да измие пода в кухнята, да избърше прахта, да подреди всички играчки в кутиите. Върна се в кухнята и прибра хляба, след това нарязва зеленчуците и ги сипа в тенджерата да врят.

„Поне Мишел знае да готви и други неща освен леща“, сети се отново, докато разбъркваше супата. Господи, Джозеф.

Като че ли някога се бе оплаквал от кулинарните ѝ способности, когато големите момчета бяха навън, а Ана заспиваше в креватчето си. Тогава сядаха да вечерят в кухнята на светлината на свещи, сигурни какво следва.

Спомни си как Джозеф оставяше заливката за салата да покапе по голатай ръка през лятото и я облизваше от китката чак до рамото, тя сядаше в скута му, започваше да го вкусва на свой ред, изпълнена с желание, а той се извиваше назад към хладилника, за да открие нещо друго, което да използва.

— Какво ще кажеш за кубчета лед или... малко масло? Или... класиката, сметана с ягоди.

— Да, моля те.

Веднъж той измисли невероятната смес от дребни ордъоври, които вървели страхотно с оралния секс — хайвер, топено сирене, парчета пушена съомга.

Понякога, докато се хранеха, ѝ разказваше какво ще правят след това, при което и двамата оставаха без дъх и така и не успяваха да довършат вечерята.

— Виждаш ли тази ягода? — Потапяше ягодата в течен шоколад или топъл карамел, или сметана и започваше да я облизва с върха на езика си, а тя си представяше как ще направи същото със зърното ѝ, с клитора, докосвайки ги само с върха на езика.

— Голям късмет извади тази ягода — въздишаше тя и не можеше да откъсне очи от лицето му, чудеше се как е могла да спечели този невероятен мъж.

Защо се оказа толкова трудно да превъзмогне раздялата с Джозеф?

Заради този въпрос продължаваше да се буди сутрин в три и мислите не ѝ позволяваха да заспи отново.

На вид си бе същият мъж, в когото се влюби. Само че дори не можеше да опише колко се бе променил. Тя си бе останала същата след всичкото това време и все очакваше някой ден Джозеф да се откаже от ръководната длъжност, която вече заемаше, да върне колата, телефоните, лаптопа и разните там играчки и да се появи на прага ѝ опърпан, вълнуващ, точно какъвто беше едно време и да заяви:

— Върнах се, такъв, какъвто ме искаш.

Къде беше изчезнал този човек? Къде беше мъжът, в когото някога се влюби? Нима все още се спотайваше вътре в Джозеф? Имаше ли шанс, колкото и да беше малък, да го привлече отново? Или той си бе отишъл завинаги?

Двете котки виеха опашки и мъркаха до краката ѝ, докато тя стоеше край печката. Бяха нахранени и сега искаха да излязат в градината.

Ив си наметна кожуха, сложи дебели ботуши, оставени край задната врата, и излезе, след като включи градинското осветление, което заля зеления рай, за който тя не спираше да се грижи още от първия ден, когато се нанесе в апартамента.

С течение на годините градината ѝ се бе разхубавила и добила свой облик. На времето започна от поляната и живия плет, които бе наследила, но скоро събра самочувствие и реши да промени всичко, така че да стане по-интересно, да личи ръката ѝ. Издигна дървени решетки, за да стане по-висока зелената стена, и сега бръшлянът се бе покатерил нагоре над два метра, моравата бе заменена с каменна настилка и раздвижена с високи храсти и цветя в саксии; постепенно градината се разшири, стана по-разнообразна и много по-отделена от външния свят в сравнение със съседните градини.

Сега вече бе един изолиран зелен свят с нещо интересно във всяко ъгълче. Саксиите бяха с най-различни размери, цветове и форми и в тях избуяваха най-различни растения — цъфтящи храсти, рози, високи, грижливо оформени палми, ниски стелещи се растения. Всяко свободно местенце бе запълнено: тя засаждаше където ѝ хрумнеше и извличаше живот от всяко стръкче, което ѝ попаднеше в ръцете.

Не обмисляше предварително кое къде да насади. Розмарин, мента, магданоз, марули, през зимата брюкселско зеле, всичко това растеше в големи глинени сандъчета, или бе боднато на свободните места сред многогодишните растения, изобщо където намереше някакво свободно място.

През лятото доматиите се червенеяха край най-слънчевата част на оградата до кичестия трендафил, слънчогледите садеше специално заради Роби, а близо до тях се бяха увили тиквички.

Есенните ѝ луковици бяха боднати на всеки свободен сантиметър, така че минзухари, лалета, лилии, божури и какви ли не

други пъстроцветни цветя красяха градината още от февруари.

В самия ѝ край имаше миниатюрен вътрешен двор, заобиколен от зеленина, закътан отвсякъде с катерливи рози и повет. Там през цялата година стоеше удобна градинска пейка и още в началото на лятото Ив изнасяше столове от ковано желязо и огромна кръгла маса, която бе украсила сама с мозаечни плочки. Обемисти сандъчета с ароматни треви и розово мушкато заемаха останалото в дворчето място, и когато времето бе хубаво, вечеряха отвън на трепкащата светлина на свещите и бледите лампи, закачени сред цветния покров над тях.

Тя не просто обичаше градината — да полива цветята, да откъсва изсъхналите листа и да обрязва ненужните издънки, да плеви малкото случайно появили се бурени, — обожаваше я. Бе нещо като стая, която бе създала съвсем сама. Това бе личният парк на Роби, мястото, където Ана можеше да се усамоти, за да почете, оазис за нея, тайното местенце, където да поговори и похапне с приятели, магическата ниша в живота ѝ, която бе сътворила съвсем сама, със своите две ръце.

Тази вечер трябваше да събере охлювите на светлината на фенерче и да ги удави в кофа, наполовина пълна с вода. Това все пак бе по-милостиво, отколкото да стъпче нещастните гадинки в тъмното. Обичаше да остава в градината си нощем, да се почувства сама, но не самотна, да усети, че има работа, но е обзета от спокойствие.

ГЛАВА 3

Патрисия отвори очи и в първия момент не можа да си спомни къде, по дяволите, се намира. А, да, в мъничкия апартамент на гаджето си, Дени, в който живееха двамата с брат му Том. Ето го и Дени, все още дълбоко заспал до нея. Приятен тип, помисли си, докато гледаше унесеното му в съня лице, умее да прави снимки, особено когато фотосесиите завършваха в леглото.

Сигурно щеше да се оправи доста добре в бъдеще и наистина бе жалко, че тя не бе влюбена в него. Още преди месец го разбра. Не беше влюбена в него и едва ли щеше да се влюби. Не че той имаше вина, просто така се получи.

Погледна часовника на нощното шкафче — беше седем и осемнайсет. По дяволите. В десет трябваше да е в другия край на града, а ѝ предстоеше да свърши един куп неща — да вземе душ, да си обръсне краката и подмишниците, да си почисти веждите, да си оправи ноктите, косата и да се гримира. Работата беше страхотна, стига да успееше да се докопа до нея. Всички манекенки, които познаваше, искаха да подпишат договор за тази реклама на шампоан. Парите бяха направо невероятни!

Тъкмо се оглеждаше в малкото огледало в банята, когато някой започна да блъска по вратата.

— Трябва да вляза — прозвуча задавен глас отвън.

— Чакай малко — отвърна Патрисия и заоглежда още по-внимателно веждите. Еднакви ли бяха? Май лявата беше малко по-високо.

— Моля те, спешно е.

— За Бога! — Сега вече позна гласа. Гаджето на Том, Дийпа, госпожица безупречна студентка по медицина, мътните да я вземат дано. Та тя дори не се опитваше да скрие факта, че смята Патрисия за напълно безполезна.

Отключи вратата и Дийпа нахлу, вдигна капака на тоалетната, преви се и повърна шумно.

— Пълна гадост. — Патрисия си събра гримовите и четките и отстъпи назад, за да затвори вратата. Това ѝ напомни за началото, когато се налагаше да повръща, за да остане слаба. Отдавна вече си бе изградила навици като на балерина и се ограничаваше с малко супа и плодови сокове.

На. Дийпа ѝ се повдигна отново. Чувстваше се отвратително. По челото, по горната устна и отзад на врата бяха избили капки пот.

Тя дръпна малко тоалетна хартия и си избърса лицето, след това се отпусна над мивката и се наплиска с вода.

Най-сетна успя да се изправи и да се върне в стаята на Том. Налагаше се да му каже, о, не... самата мисъл я накара да хукне обратно към тоалетната.

— Добре ли си? — Рошавата глава на Том се надигна над шарените възглавници, несъобразени по цвят с чаршафите и одеялата.

— Не. — Тя приседна на края на леглото и подпря глава на дланите си.

— Какво има? — Той седна в леглото, протегна се и я прегърна, а след това погали меките ѝ кафяви рамене и копринената, черна къса коса.

— Том... — Не го поглеждаше, беше впила поглед в стария смачкан постер на „Оейзис“, залепен на стената. — Закъснява ми с десет дни и ми се драйфа непрекъснато. Мисля, че съм бременна.

— Неее — отвърна той и продължи да я гали по раменете.

— Не бих се шегувала с подобна отврат. — Обърна се към него. — Днес ще си направя тест.

— Сигурен съм, че всичко е наред. Бяхме много внимателни.

— Хм.

Той стана гол от леглото и Дийпа загледа слабите му бели бедра, застанали точно пред лицето ѝ. Въпреки че ѝ бе толкова лошо, чувстваше се отмаяла, тя усети как желанието ѝ се надига и го докосна, докато минаваше.

Том се приближи до нахвърляните на купчина дрехи в самия край на леглото, измъкна черни дънки и ги нахлузи, без да си слага нищо отдолу. След това извади фланела с дълги ръкави, с надпис „Само за 100% скапаняци“.

— Скачай, Дийпа сладуранеста, днес е работен ден — подкани я, като че ли новината за бременността ѝ бе всекидневие за него. — Искаш ли чай? Препечена филийка? Овесени ядки? Някакво друго доказателство, че знам как се върти къща? — Подскачаше, докато си обуваше единия чорап, за който тя правилно предполагаше, че не е пран и сигурно вече се е втвърдил от мръсотия.

— Обичам те — рече Дийпа, което бе шантава работа, защото никога преди не бе казвала подобно нещо. Сигурно наистина е бременна: та нали бременните жени все такива ги вършат?

— И аз те обичам — отвърна Том и се зае с втория чорап. Не се впечатли ни най-малко, защото повтаряше „Обичам те“ непрекъснато — на всяко гадже, на майка си, на братята си, на сестра си, на доведения си баща, на шефа, на жената, която продаваше сандвичи, на барманката австралийка в близкото заведение. Обичаше всички. По света имаше достатъчно гадости и без хората да се чудят кого обичат истински, колко го обичат този някой и дали трябва, или не трябва да му го казват. Обичай всички. Това му беше мотото. И по свой начин показваше, че това е самата истина.

Дийпа си свали нощницата, изправи се и се опита да си намери дрехите. Той бързо се шмугна зад нея, покри гърдите ѝ с длани и я целуна по врата.

— Това ми прилича на реклама на „Бенетон“ — каза тя и погледна белите му ръце, притиснати към кафявите ѝ гърди. Бебето ни ще бъде красиво, помисли си тя, а той изрече същите думи на глас.

— Какво? — попита момичето и се обърна към него.

— Казах, че бебето ни ще бъде красиво, нашето бебе с теб — повтори той.

— Том, на средата на следването съм, а цял живот съм мечтала за това. Точно сега не искам никакво бебе — сопна му се тя. — Не мога да родя. — И след това, за пръв път откакто у нея се бяха събудили подозрения, че е бременна, Дийпа се разплака. С дълбоки безпомощни хлипове.

— Шшшт. — Том я притисна към собо си и се опита да я успокои. — Всичко ще бъде наред. Не си бременна, сигурен съм... Но, знаеш ли, ако... ще направим каквото Дийпс поиска. Всичко ще бъде наред. Че на хората такива неща им се случват непрекъснато.

Тя вече плачеше сърцераздирателно.

— А и аз обичам бебетата — добави с надеждата тези думи да окажат благотворен ефект.

Тя го прасна по гърба.

Ами сега какво? Не можеше да каже: „И абортите ги обичам“.

— Имаме избор — продължи той и изведнъж усети как го обзема паника. Да не би наистина да е бременна? Точно на тях ли трябваше да се случи? Господи. Какво, по дяволите, ще каже майка му? — Трябва да си направим чай — каза и внимателно я накара да седне на леглото.

Том влезе в малката кухня и се опита да намери чайник.

ГЛАВА 4

Ана се събуди още щом първите лъчи надникнаха през прозрачните пердета на втората ѝ спалня, спалнята, която си беше само нейна и не се налагаше да я дели с малкия си брат.

Погледна шумния часовник за подводно плуване, с който не се разделяше дори в леглото, и забеляза, че е седем без петнайсет. Много добре. Баща ѝ и Мишел нямаше да станат в следващите два часа, така че целият апартамент беше на нейно разположение. Можеше да се отдаде на тайната си страст, докато всички спяха.

Уви се в синия халат, измъкна се тихо от спалнята и влезе в хола, за да пусне телевизора, след това потърси в шкафа видеокасетата, която знаеше, че е скрита най-отзад, където сама я остави миналия път.

Пъхна я във видеото и преди да натисне копчето, отиде до кухнята, за да си сипе в купичка корнфлейкс — от онези лепкаво сладките, които само баща ѝ позволяваше да яде — „Коко Попс“, „Крънчи нът Корнфлейкс“ — и ги заля с чаша мляко. След това се върна в хола и пусна касетата.

Имаше намерени да изгледа целия деветдесетминутен запис. Ето я майка ѝ, докато я кърмеше, а баща ѝ снимаше и ѝ казваше колко е красива и че бебето Ана е истинско съвършенство. Ето го и него, протяга ръка, за да ги погали и двете, сякаш не можеше да повярва, че това не е сън.

Моментът, който винаги разплакваше Ана, бе малко по-нататък. Майка ѝ седеше на шезлонг в градината. Ана пълзеше в краката ѝ и ровеше сред детски кубчета, пръснати по тревата, образът подскачаше, защото Джозеф сигурно пристъпваше, докато снимаше.

— Ехо, здрасти. — Ив се стресна и вдигна ръка, за да си заслони очите от слънцето.

— Здравсти. — Камерата затрептя, когато Джозеф се наведе, за да я целуне.

— Какво има? — попита през смях Ив. — Изглеждаш такъв един потаен.

— Добре, време е за шоуто.

— Добре... чакам. — Ив се опитваше да звучи напълно искрено. След това камерата бе поставена на масата в градината и нагласена така, че да хваща Ив и шезлонга.

— Много искам да снимам реакцията ти — обясни Джозеф.

— Ясно. Какво е това, филм на ужасите ли?

— Може би.

След това той свали китарата от рамото, вдигна крак на стола ѝ и удари първата струна.

— Това е домашен номер.

— Много мило. — Тя се настани удобно, но след това не се сдържа. — Дали да не запуша ушите на бебето?

— Ха-ха-ха... едно, две, три, четири... — След това задрънчаха най-ужасните и нехармонични звуци, а Джозеф запя също толкова неумело:

*Иив...не мога да повярвам
колко си прекрасна,
по-прекрасна си дори от музиката,
заввучала на моята китааара.*

Ив се превиваше от смях на шезлонга, но серенадата продължаваше.

— Може и да не ме бива да пея... — След тези думи Джозеф бръкна в джоба си, измъкна малка кутийка и ѝ я подаде.

— Но искам винаги да носиш моя пръстен.

Това бе моментът, когато в гърлото на Ана се надигаше буца, защото баща ѝ бе съвсем искрен и напълно сериозен. А майка ѝ изглеждаше удивена, пое кутийката и я отвори, без да каже и дума. Вдигна поглед към него, слисана, в очаквано на някакво обяснение.

— Ив, не мога да повярвам...

— Господи, престани с тази песен. Какво очакваш да кажа? — попита го Ив.

— Ама сега идва най-хубавото...

Той се отказа от китарата и добави тихо и напевно:

— Ив, искаш ли да се оженим? Или просто аз ще те направя щастлива...

Тя отново избухна в смях и покри ушите на Ана.

— Джо!

— Вместо... Канех се да изпея вместо. Но мога да направя и още нещо.

Той се наведе да я целуне и в този момент Ана видя усмивката — потайна, закачлива, сексапилна, която никога друг път не бе съзирала на лицето на майка си.

— Това е самото съвършенство — каза тя и погледна пръстена, а след това го извади от кутийката, за да му се порадва. — Можем ли да си го позволим?

— Може и да се наложи да започна да пиратствам.

И двамата се заляха от смях.

Той го взе от ръката ѝ и го постави на безименния ѝ пръст.

— Кога ще се съ согласиш да се омъжиш за мен? — попита.

— Обичам те — каза тя и двамата започнаха да се целуват, а той издаваше мелодраматични звуци.

— Тогава, омъжи се за мен — настоя баща ѝ.

— Не знам, Джозеф... Не знам дали искам отново да го направя.

— За мен, Ив, не просто да го направиш, омъжи се за мен. Не ме ли искаш?

— Няма ли да спреш тази камера? — попита тя и погледна право в обектива, сякаш току-що си бе спомнила, че съществува.

Щрак и тъмнина. Тук клипът свършваше.

След края Ана започваше да хлипа в тоалетната хартия, предварителна натъпкана в джобовете на халата, защото знаеше, че този момент ще настъпи. Как е възможно двама души да се обичат толкова много, да са толкова щастливи заедно, а нещата да се объркат така? Как бе възможно баща ѝ да бъде в Манчестър с тази тъпа глупачка Мишел, а майка ѝ да си живее сама?

Как бяха могли родителите ѝ да допуснат това да се случи?

Бе задавала този въпрос и на двамата стотици пъти и беше решила, че отговорите им са пълна боза.

— Ана, баща ти те обича много, но просто ние двамата вече не се обичаме.

— Защо да не се обичате? Защо сте спрели да се обичате? — Това означаваше ли, че един ден ще спрат да обичат и нея?

— Просто не се разбирахме... сложно е, Ана.

— Направили сте Роби заедно, нали? — вилнееше Ана. — Как се е случило, тогава?

— Как наистина — чудеше се Ив. — Ана, съжалявам. Наистина много съжалявам, че двамата с баща ти вече не сме заедно. Съжалявам, че се чувстваш така, мъничката ми. — И я прегръщаше.

— Ами Роби? — продължаваше да ридае Ана. — Той си няма баща. Какво ще стане с него?

— Може би ще бъде същият като Дени и Том, много приятен — опитваше се да я успокои Ив и я галеше по косата. — А и когато Роби порасне, той ще може да ходи на гости при татко си заедно с теб. Просто в момента още е прекалено малък, за да прекарва уикендите си далече от къщи. И той си има баща, също като теб.

Само че понякога тези думи не успяваха да успокоят Ана. Просто нещата не се оправяха. Баща ѝ ѝ липсваше. Искаше той да се върне да живее при тях. Нямахме никакво желание да свиква да живее без него и да го вижда през един уикенд. Дълбоко в себе си, колкото и да обичаше родителите си, тя си мислеше, че и двамата са егоисти, щом могат да причинят подобно нещо на нея и Роби. Егоисти, пълни егоисти, свършени егоисти. Тъкмо затова бе решила да стане психиатър. Искаше да накара всички да се чувстват по-добре. Искаше да сложи край на подобни неща и да не им позволява да се случват. Освен това бе решила, че ще направи всичко по силите си, за да се опита да събере родителите си.

Чу да се отваря врата и бързо спря видеото с дистанционното.

На вратата застана Мишел, току-що взела душ, омотана в бял хавлиен халат, косата ѝ бе увита в кърпа. Миришеше прекалено цветно за вкуса на Ана.

— Здравсти — поздрави я Мишел.

— Здравей. — Ана не гореше от ентусиазъм да си приказва с нея.

— Телевизия ли гледаш?

— Гледах. Вече ми омръзна.

— Какво искаш да правиш днес, Ана? — Лъчезарна усмивка.

— Не знам. Ти какво ще правиш? — Момичето се намръщи.

— Щях да ходя в града. Може би вие с Джозеф ще дойдете с мен.
— Мишел наистина се стараеше. — Може би ще си харесаш нещо ново. Рокля, обувки, нещо друго.

— Амиии... Не, благодаря. Защо не отидеш на пазар, така че ние с татко да можем да правим нещо интересно. — След тези думи Ана взе дистанционното, пусна отново телевизора и се престори, че японските бойци от анимационния филм са безкрайно интересни.

Мишел излезе от стаята, без да каже каквото и да е друго, за да отиде и да шушука гневно, както обикновено ставаше, с Джозеф.

— Каквото и да правя, тя просто не ме харесва — оплакваше се Мишел. — Дори не се опитва да ме хареса.

— Успокой се — мъчеше се да оправи нещата той. — Това за нея е от огромно значение. Баща ѝ да е с друга. Просто ѝ дай възможност.

— Но тя е толкова дръпната с мен. Честно, трябва да ѝ кажеш да не се държи толкова грубо.

— Мишел, успокой се. — Джозеф сложи ръце на раменете ѝ и я целуна леко по устните. — Тя е на девет, а ти... — За съжаление не можеше да си спомни.

— На двайсет и седем — изсъска му тя.

— Извинявай. — Погали я по рамото, за да я успокои, и отиде да види дъщеря си.

— Добро утро, слънчице — поздрави я той щом влезе при нея.

— Добро утро. — Получи една от редките пленителни усмивки на Ана.

Седна на канапето до нея и я притисна до себе си. След това забеляза, че видеото свети, взе дистанционното от ръката ѝ и включи касетката. Ив се смееше и държеше все още непроходилата Ана.

— Просто си спомнях какво е било — опита се да обясни небрежно Ана.

Джозеф се засмя на малката смешна деветгодишна госпожица, която бе измислила подобни думи.

— Ти беше страхотно бебе — каза. — А сега си страхотно момиче.

— Тате?

— Да?

— Защо двамата с мама не се държите по-добре един с друг?

— А ти защо не се държиш по-мило с Мишел? — засече я той, но бе истина, че двамата с Ив бяха навлезли в доста труден момент от отношенията си.

Ана прецени, че е най-добре да не обръща внимание на забележката за Мишел, и продължи.

— Толкова е... детинско — обясни му тя. — Ти си толкова добър с мен, мама също. Защо се държите като глупаци, когато сте заедно? Да знаеш само колко ме натъжавате.

— Извинявай — каза Джозеф и я гушна още по-близо до себе си. — Ще се държа по-мило с майка ти.

— Обещаваши ли?

— Обещавам.

Добре, значи си имаше първа стъпка във всяко сдобряване, а тук се оказа прекалено лесно. Сега идваше ред на втора стъпка.

— И всъщност Мишел не ми харесва особено — призна тя. — Намирам я за досадна.

В гласа му се прокрадна раздразнение.

— Би ли опитала да си по-мила заради мен? Моля те, миличка, защото на мен тя много ми харесва.

— Хм. — Налагаше се да действа бързо, преди баща ѝ да е решил, че обича Мишел или нещо не по-малко противно.

— А вие с мама как се запознахте? — попита тя, очевидно решила, че щастливите мигове в миналото са много важна част от възстановяването на една връзка. Имаше дори книга по въпроса — „Направете брака си по-щастлив“, която купи за петдесет пенса от една сергия за книги втора ръка на пазара.

— Не си още малка за това? — бе попитал продавачът.

— За една приятелка е — отвърна спокойно и подаде петдесетте пенса, а след това скри книгата в чантата, за да не я види майка ѝ, застанала на сергията за зеленчуци с Роби. Освен това бе обсъдила въпроса надълго и нашироко с приятеля на майка си, на когото доверяваше много неща, фризьора Хари.

— Как според теб мога да събера отново родителите си? — го бе попитала тя, докато той разресваше дългите ѝ мокри къдри.

— Ха! — беше се засмял той, а след това сви рамене. — Amore! Ти питаши мен за amore? — Защото макар и да бе роден и израсъл

наблизо до Майл Енд Роуд, той обичаше да подчертава „италианското у мен“, наследено от отдавна починал дядо.

— Според мен тя все още го обича — отбеляза Ана, докато наблюдаваше как гребенът се изплъзва в края на косата ѝ.

— За нея вратата е все още отворена. Още не си е намерила друг, може би просто защото не иска да си намери друг. — Сви рамене. — Но той? Не съм сигурен, че може да излезе нещо.

— Той си има приятелка — разказа Ана на Хари. — Тя обаче е ужасна. Млада и тъпа — добави и думите ѝ прозвучаха съвсем като в едно от дискусийните предавания в сряда, а той едва се сдържа да не се изсмее.

— Каж ми какво мога да направя? Нали разбираш, за да ги събера заедно — бе попитала отново Ана.

— Нищо — предупреди я Хари. — Ако това е истинска любов, единствената и неповторимата в живота, която възпламенява хората, те ще се осъзнаят някой ден и сами ще разберат грешката си.

— Ами ако само единият се осъзнае? — бе попитала тя.

— Значи не е било писано да стане. — Кръц, кръц. — Двама са били влюбени, а после всичко между тях се разпада, нали така?

— А няма ли начин аз да им напомня, че все още се обичат?

— А ти откъде си сигурна?

— Аз съм им дъщеря. Разбирам ги тези работи. — Бе скръстила ръце, а след това ритна с крак стената.

Затова сега се опитваше да напомни на баща си за нощта, когато за пръв път бе срещнал Ив.

— Как се запознахме ли? — повтори той въпроса ѝ, — Но ти знаеш как, нали? Както и да е, това беше много отдавна.

За момент Ана си помисли, че той ще стане, че шансът ще отлети. Затова побърза да добави:

— Знам първите думи, които си ѝ казал — опита се да го подтикне.

— Знаеш ли ги наистина?

— Да, тя ми ги каза, отдавна. „Вярваш ли в любовта от пръв поглед, или да мина покрай теб отново?“

Ана се разсмя и Джозеф усети как се изчервява.

Отчасти защото се почувства неловко от тези си думи, отчасти защото отново се върна в претъпкания тесен джаз клуб... преди десет

години... когато за пръв път зърна Ив, и съживи момента, в който отиде да поговори с нея, гърлото му необяснимо защо пресъхнало, а коленете трепереха толкова силно, че усещаше как се удрят.

Тя се бе облегла на бара, малкото ѝ дупе бе щръкнало, и навиваше на пръст дългата си руса коса, а той бе успял да види само едната страна от лицето ѝ, но изражението бе възпламеняваща смес от замечтано спокойствие и готовност за лудории.

Докато я доближаваше, разбра, че тя е поне десет години по-възрастна, отколкото изглежда отдалече, и това го уплаши още повече, но в същото време го възбуди. Никога не бе изпитвал подобно чувство. Докато се приготвяше да каже намисленото, иронично, разбира се, бе убеден, че това е *coup de foudre* ((фр.) — любов от пръв поглед, — Б. пр.) (по това време бе студент по френска литература и философия). Поне от негова страна това бе любов от пръв поглед.

ГЛАВА 5

— Вярваш ли в любовта от пръв поглед, или да мина покрай теб отново?

Тя се бе изсмяла шумно и бе огледала красивото лице, обрамчено от отдавна неподстригвана тъмна коса. Той бе неприлично млад. Както и останалите в този задимен тъмен нощен клуб, където я доведоха най-добрата ѝ приятелка Джен, съпругът на Джен, Райън, и още две приятелки от службата.

Джен и Ив очакваха с нетърпение редките случаи, когато излизаха, купуваха си сладурски впити блузки, ново червило, лъскави сенки за очи от търговския център и преглеждаха всички клубове, които се рекламираха, за да си изберат някое хубаво местенце.

Момчетата на Ив бяха в къщата на Джен и щяха да останат да спят при нейните синове с осигурена бавачка, така че петимата възрастни се натовариха в една кола и се отправиха към купонджийската улица в Айлингтън.

Колко свободен се чувства човек след като си пийне, потанцува и позяпа разнообразния свят наоколо. Ив се чувстваше на върха. Джен бе права, наистина трябваше да излизат по-често. Да се поразшават. Да си спомнят, че има живот извън работата, приготвянето на закуска за децата, преди да тръгнат на училище, домашните, разбитите носове, хранителните вечери и разните там други задължения, които си бяха всекидневие.

И така, докато Джен бе на дансинга отново, а Ив бе на бара, за да поръча напитки и да се огледа, Джозеф се бе приближил и я бе заговорил.

За какво точно, ъй бе ужасно трудно да си спомни. Смяха се за нещо, докато пиеха и танцуваха... един Господ знае за какво.

Гледаше това толкова красиво лице, докато той разсеяно отместваше кичури коса и се усмихваше непрекъснато, с онази открита обезоръжаваща усмивка, на която човек не може да устои и винаги отвърща.

Докато си говореха, забеляза, че Джен нарочно стои настрани, сякаш за да не ги прекъсва, а Ив разбра защо едва след известно време.

— Ти с кого си тук тази вечер? — беше го попитала тя.

— С приятели — бе отвърнал Джозеф. — Ако се обърнеш небрежно през рамо, ще видиш група тъпаци, които ни махат и подвикват. С тях съм.

Тя се бе обърнала, и както трябваше да се предполага, някакви момчета на една маса наблизко започнаха да подвикват с вдигнати палци.

— А ти защо си говориш с мен, вместо да си там? — Не че флиртуваше, но бе ужасно любопитна.

— Защото много ми се искаше, а те ме предизвикаха.

— Аха.

Аха, я! Тук май ставаше въпрос за флиртуване и бърбене, може би дори за малко натискане и някоя и друга среща, все неща, за които тя почти не си спомняше, да не говорим, че не ги бе правила от много, ама много отдавна. А той се интересуваше... от нея! Тогава огледа добре младежа. Широки рамене, дънки с ниска талия и яркосини маратонки, загорели ръце и лице, дълги пръсти с гладки, закръглени нокти. Представи си малки кафяви зърна на гладките гърди и усети... жива тръпка, а сетне застана нащрек и усети, че е нервна. Та той бе наистина прекрасен. Очите им непрекъснато се срещаха и трудно се откъсваха един от друг. Неговите лъскави кафяви очи и нейните загадъчни стоманено-зелени, бе си помислил той.

— Знам, че ще прозвучи адски банално — започна той и двамата едновременно се усмихнаха, закопнели да измислят нещо безкрайно интересно, което да кажат след това, — но какво ще кажеш да излезем отвън да си побърбим? По-тихо е и може да видим звездите... ако ли не, поне уличните лампи.

Тя се бе изсмяла при тези думи, но не прекалено силно, защото тътенът на сърцето ѝ бе толкова гръмък, че се страхуваше той да не чуе.

Щом излязоха от клуба на тротоара на задната улица, се почувстваха странно и им стана много студено.

Въздухът щипеше и при всяка дума от устата им излизаха бели облаци пара. Той ѝ се усмихна отново, този път по-срамежливо и двамата се спогледнаха за един безкрайно дълъг миг.

— Много по-стара ли изглеждам, отколкото вътре? — бе изрекла на един дъх Ив.

— Малко, но това само ме смущава, не ме отблъсква... нищо такова... искам да кажа... аз не съм... не бях... — бе заекнал, почувствал се неловко.

— Ти на колко си? — бе попитала тя, а след това бе притиснала голите си ръце около себе си в напразен опит да спре зъбите си да тракат.

— На двайсет и две.

— Ясно! Значи съм десет години по-голяма от теб, което си е страшно — му бе казала, зачудена дали няма да се втурне панически обратно вътре.

— Знаеш ли, може да се окаже интересна работа. Може би дори не трябва да мислим за това — бе опитал да я окуражи той и се бе привел към нея едва забележимо, без дори да трепне.

Това бе моментът на избора: дали да не се изсмее, да му обърне гръб и да се върне в клуба, което се канеше да направи, или да си позволи поне малко... какво? Да се позабавлява? Да бъде по-дръзка? Да опита нещо ново и непознато? Сети се какво каза Джен оде:е:

— Превръщаш се в досадна стара чанта, Ив. Я да вземеш да живнеш малко!

Затова се поколеба още за миг дали да се обърне, или да остане, а след това пристъпи напред към меките устни, които притиснаха нейните. Дум, дум, дум — никога през живота си не бе усещала подобна тръпка на възбуда. Не можеше да диша, едва се държеше на крака, знаеше, че се налага да изплува, за да си поеме въздух след тази дълга зашеметяваща целувка.

— Ти си прекрасна — каза той, когато двамата се откъснаха един от друг, и тя усети да я залива горещо смущение, което се предполагаше, че на трийсет и две вече е забравила.

Джозеф също бе смутен, но и толкова нежен — нежни устни, мека набола брада. Бе като ангел, като бебе. Господи, от тази мисъл се смути още повече.

— И ти — събра сили да отвърне Ив, гласът ѝ бе едва доловим шепот. — Приятелите ми има да се чудят къде съм. Защо не дойдеш да те представя?

— След малко. — Той я привлече, за да я нацелува по врата толкова жарко, че тя настръхна цялата.

Когато най-сетне се върнаха, Джен, Райън и любопитните колежки на Ив настояха Джозеф да седне при тях и да отговаря на много по-лични въпроси, отколкото Ив би се осмелила да зададе.

Оказа се, че е студент — по френска филология и философия. Колко романтично, бе си помислила тя и се бе насилила да извърне поглед, защото непрекъснато го зяпаше, жадна да улови всички подробности: как размахваше ръце, докато говореше, как изпъкваха скулите му, когато се усмихваше, малката гънка между горната му устна и носа.

Бил работил три години във Франция, за да спести за следването, а му оставали още две години до завършването, разказваше им той.

Приличаше малко на французин, си бе казала Ив и когато и да вдигнеше поглед и очите им да се срещнеха, тя усещаше тръпката на възбуда, заради която не можеше да мисли за нищо друго, освен за него.

Бе настоял да почерпи всички, а когато се върна от бара и се настани до нея в сепарето, започна да описва с пръст кръгове по гърба ѝ. Тя пиеше коктейл „Маргарита“ и усещаше как ѝ се вие свят и единствената ѝ мисъл бе къде би искала да усети пръстите му.

Когато се отдръпна, за да отиде до тоалетната, трите ѝ приятелки тръгнаха след нея — и Джен, и Лайза, и Джеси.

— Ти си едно много лошо момиче — подхвърли Лайза.

— Какво! Само сме се целунали веднъж.

— Вече сте се натискали! — Лайза се престори, че е шокирана.

— Само една целувка. Добре де... може и три да са били. Просто за кеф. — Ив бе отворила чантата си и се опитваше съвсем небрежно да си сложи червило, да се пръсне с парфюм и да си бухне косата пред огледалото.

— Хммм... — Джен изви очи към тавана. — Той е страхотен! Точно каквото ти предписа лекарят, Ив. Моля те, направи си тази услуга... заради мен!

— Я не ставай глупава.

— Флиртаджийка! — пошегувала се бе Лайза.

— Той вече предложи ли ти да те закара до вас? — долетя гласът на Джеси от една от кабинките. — Бас държа, че вече е споменал, че

живее „точно на две крачки“ и няма да бъде проблем да се приберете с едно такси.

— За Бога! — Ив се бе опитала да протестира, но нямаше никакъв смисъл, защото и трите се кискаха заразително. Истината бе, че той не живееше много далече и те се уговориха, шепнейки възбудено на ухо.

— Може ли да те откарам? — бе попитал той.

— Не съм ти на път — беше се опънала, но през всичкото време си мислеше: „Да, да, на всяка цена.“

— Моля те, нека да те изпратя до вас. Моля те, много те моля — шепнеше той. — Ще бъде страхотно.

Господи. Помисли си за кръговете по гърба. Разбира се, че ще бъде страхотно. И още как.

— Добре де — съгласила се бе накрая. — Нека първо да се разбере с Джен.

Той също се бе отдалечил, за да се увери, че приятелите, с които бе дошъл, ще успеят да се оправят без него.

— За момчетата хич не се безпокой — успокоила я бе Джен. — Върви да се позабавляваш. И утре няма защо да бързаш, ела да ги вземеш, когато станеш.

— Ти за какво намекваш? — Ив се бе опитала да се направи на възмутена, но така и не успя да скрие доволната си усмивка.

— Намеквам за това, което е крайно време да се случи, поне се надявам да се случи. Той е върхът!

И двете избухнаха в смях при тези думи.

— Добре, чао-чао. Ще се чуем утре. Не позволявай на момчетата да ти изядат ушите — предупреди я Ив.

Джен ѝ махна да върви.

— Лека нощ. Да не вземеш да си легнеш прекалено рано... моля те! Направи го заради мен!

Ив остави приятелката си и тръгна към усмихнатия непознат, който я чакаше в другия край на заведението.

Какво ѝ се искаше да направи, чудеше се тя. Искаше ли да го заведе къщи? Искаше ли да спи с него? При тази мисъл кръвта ѝ кипна. И я обзе лека паника.

Господи, момиче, просто върви и виж какво ще излезе. С него е забавно. Не можеше ли поне за малко да се отпусне? Да се порадва на

мига, а не да се чуди за бъдещето, в което щеше да подава документи за развод, тъй като той сигурно щеше дай изневерява с разни студентки отличнички, защото „те наистина ме разбират“.

— Ив!

Бе я прегърнал и двамата се преструваха, че това е напълно естествено, след това тръгнаха към колата му — още по-малка, още по-стара и очукана от нейната — много симпатична кола! И ето че се настаниха на предните седалки, спогледаха се над ръчната спирачка и той запали мотора.

— И така... сега накъде? — бе попитала Ив и се бе зачудила дали няма да се получи неловко. Той се бе навел и я бе целунал отново, а пулсът ѝ заскача в гърлото като живо същество.

— Нали не е нужно веднага да те закарам у вас — бе попитал и я бе погалил по бузата. — И не е нужно да те водя у нас. Толкова е хубаво... можем просто да се повозим. Да гледаме заедно изгрева, да останем двамата, докато дойде време за закуска.

Докато дойде време за закуска! Последния път, когато товай се бе случило, то бе заради вмирисани на повърнато чаршафи и две малки момчета, изгарящи от температура. Не беше нужно Джозеф да разбира за това. Не че криеше нещо, защото той вече знаеше, че гледа сама двете си деца. Само че не искаше да го отегчава с прекалено много прозаични неща. Не искаше и самата тя да се отегчава. Той бе прав. Щеше да бъде хубаво.

И така, потеглиха. Първо спряха в денонощната пекарна на Брик Лейн, а след това прекосиха източен Лондон, доковете и Гринуич и спряха на притихнала уличка с лице към реката. Той остави касетофона да свири и се преместиха на задната седалка, сгушиха се под едно одеяло, говориха си, шегуваха се, целуваха се и се натискаха, докато наблюдаваха бледата розовина на зимното слънце да се прокрадва сред мъглата — или може би беше смог? — и да се издига над водата.

Малко след разсъмване, когато прозорците на колата бяха изпотени от студа навън и топлия им дъх, целувките на Джозеф станаха прекалено настойчиви и горещи, за да не им обръща внимание.

Дъхът му се плъзгаше по лицето ѝ, докато ближеше клепките, устните, ушите. Тя усети, че разкопчава копчетата на ризата му, а неговите длани пълзяха под дрехите ѝ, измъкнаха малките ѝ гърди от

еластичния памучен сутиен и вдигнаха блузата, за да може да целуне зърната ѝ.

Искаше ѝ се всичко да остане над кръста: та това бе първата им нощ — не, току-що се бе запознала с него. Само че бе толкова хубаво. Очите ѝ бяха затворени и тя копнееше за още, за нещо повече, за него. Искаше да докосне краката му, бедрата, тъмните косъмчета под корема... него.

Той дърпаше ципа на панталоните ѝ и смъкваше мокрите ѝ бикини в нескопосан опит да постигнат някаква интимност на задната седалка на малката кола. Ив отвори очи и не можа да откъсне поглед от кафявите му очи и разширени черни зеници, меките устни, наситенорозови и подпухнали.

— Ти си прекрасен — бе прошепнала тя, преди устата ѝ отново да попадне под неговата, а пръстите му да напипат мекото влажно място между краката ѝ.

Докато се кискаше, тя успя да го разкопчае и да поеме с устни топлия му член, преди да се настани в скута му, да го усети вътре в себе си и да се отпусне отгоре, без да откъсва поглед от промененото му лице, едва доловимата въздишка и напрежението, когато най-сетне той свърши, а тя се движеше с него, докосваше с устни ухото му, веждите и му повтаряше колко е добър.

И тогава настъпи моментът на неловкост. Ив не можеше да повярва какво се е случило току-що, а той сви в ръка мокрия пълен презерватив и се чудеше къде да го сложи.

Какво щеше да стане след това, чудеше се тя, докато се опитваше да си вдигне дънките, и изведнъж усети студа и влагата в колата.

— Сега ни трябва закуска — предложи усмихнат Джозеф и се примъкна зад волана, за да включи мотора и да пусне парното на пълни обороти.

— Знаеш ли, не съм сигурна, че ми се закусва — се бе опитала да откаже тя. — Искам да кажа от... — Изчерви се ужасно, защото ѝ бе много трудно, направо невъзможно да го изрече. — Един мъж... — Ох, каква отврат.

— И аз така — беше се пошегувал той.

— Имам деца и не ми се иска да ги притеснявам и да ги обърквам... нито пък да прекарвам много време далече от тях.

— Всичко е наред — се бе опитал да я успокои Джозеф. — Просто ми се искаше едно бързо чукане на задната седалка и, между другото, я ми напомни как се казваше.

Бе го погледнала ужасена.

— Майтап! — бързо бе продължил той. — Тъп, безвкусен майтап за неудобния момент, след като сме правили секс. Извинявай. Наистина извинявай. Мисля, че си чудесна, очевидно е, че ме харесваш, затова защо не останем заедно още малко, пък да видим какво ще излезе? Никакви обещания, никой няма да прави това, което не иска. Ако решиш да се отдръпнеш в даден момент, става.

Протегна ръце, за да ѝ помогне да се промъкне отново на предната седалка.

— Само че ти все още не си видяла колко ме бива — добави с усмивка. — Тук отзад нещо се разминах със стила. Знам неща, на които нито една жена не може да устои. — Каза всичко това шеговито, иронично, весело и много мило. Неустоима комбинация. Истински покорител на женски сърца. Възможно ли бе да е толкова мил и интересен, колкото изглеждаше? Или това бе само част от прелъстяването?

След това се наведе над ръчната спирачка, за да я целуне.

— Можем да се забавляваме, а и съм сигурен, че децата ти много ще ми допаднат.

При тези думи Ив бе отдръпнала устни от неговите и той бе побързал да добави.

— Когато ми позволиш да се запозная с тях... когато ти кажеш.

— Знаеш ли какво ме притеснява най-много — бе признала тя. — Ти си прекалено мил и приятен. Това са все неща, които мъжете казват, когато наистина полагат усилия. Просто не мога да повярвам, че наистина си толкова свестен.

— Прекалено хубаво е, за да е истина. — Бе свил длани под брадичката си, беше се облегнал на волана и се бе усмихнал. — Трябва да призная, че този комплимент е нов, а и не съм сигурен, че последната ми приятелка ще се съгласи. Имам малко нещо астма и нощем гърдите ми свирят... сега вече не съм чак толкова свършен, нали?

Тя избухна в смях при тези думи.

— Не мислиш ли, че с различните хора се държим различно? Някои хора извикват у нас най-лошото, а други — най-доброто.

Не бе казал нищо повече. Нямаше нужда да разискват намека, че биха могли да дадат най-доброто от себе си, защото то се виждаше също като трапчинката на лявата му буза при всяка усмивка.

Седнаха да закусват в кичозно сбутано кафене, където дори грубият кисел сервитьор не успя да спуска балона на щастието, който ги бе обгърнал. След това Джозеф я остави пред тях — не можеше да го покани — размениха си телефоните и той настоя да се уговорят да се видят отново.

Всъщност, звънеше ѝ непрекъснато, молеше се да му позволи да се отбива по-често и броени дни след първата им среща се запозна с момчетата. Ив скоро разбра, че Джозеф представлява неустоима сила. Беше готов да спи пред вратата ѝ, ако тя не го пуснеше.

Той бе запленил от нея и бавно, много бавно, тя се остави също да бъде запленила от него. За Ив това се оказа най-подходящия момент да се влюби отново. Първият ѝ брак бе приключил преди шест години и момчетата ѝ, Дени, тогава на дванайсет, и Том — на десет, не се нуждаеха чак толкова много от нея. Те ходеха да тренират футбол, ходеха на гости на приятели, обикаляха... така че Джозеф бе готов да се възползва от свободното ѝ време и да настоява двамата заедно да се забавляват, да се отдадат на любовта си и на живота без децата.

Караше я да се смее толкова много. Беше ѝ леко, както никога досега.

Първият уикенд, който Ив и Джозеф прекараха заедно, бе незабравим. Седмици наред правеха секс тайно в банята, като пускаха водата да тече, или се настаняваха върху сгъваемото канапе в хола, обикновено в малките часове на нощта, а вратата към стаята на момчетата бе здраво барикадирана и затворена — дори в тези случаи трябваше да пазят тишина, да цари пълен мрак и да се сгушат под завивките, все неща, които ги докарваха до лудост.

Най-сетне тя се съгласи с непрекъснатото настояване на Джен момчетата да ѝ гостуват за един уикенд, а Джозеф да дойде още в петък вечерта и да остане чак до късно следобед в неделя. Щяха да си прекарат като истинска двойка.

Той пристигна натоварен с пликове, пълни с продукти, и тя го покани в апартамента, а щом влезе, възбуденият му поздрав се

превърна в задъхано любене, подпрени на стената в антрето.

След това извадиха покупки, сготвиха вечеря заедно и си легнаха рано, всички лампи запалени, те двамата отвити, за да обърнат специално внимание на всяка подробност от тялото на другия. След това тя докосна всяка негова бенка, а той среса с език косъмчетата между краката ѝ и каза — докато тя наддаваше престорени писъци на ужас, — че това място има нужда да му се обърне специално внимание.

— Тук има прекалено много растителност и трябва да я поприбера. Защото дори пътя не мога да намеря.

— Джозеф! Ти си едно много, ама много невъзпитано момче!

— Прекалено даже. — Отново спусна уста надолу и се зае със задачата си по-дълго, отколкото тя си мислеше, че може да очаква. Докато най-сетне тя свърши и се почувства изцедена и от последната капчица страст.

На следващата сутрин — е, всъщност следобед, те закусиха в леглото, правиха секс, изкъпаха се, отново секс, обядваха, излязоха, за да купят продукти. Храна, вино... а Джозеф взе разни неща в аптеката, но отказа да ѝ покаже какво е купил, до късно същата вечер, когато тя се кискаше просната върху смачканото легло, след като бе порядъчно пийнала и изпушила първата си цигара с трева.

Тогава той извади фризьорска ножица и започна да оформя косъмчетата между краката ѝ, отправяйки смешни забележки през цялото време.

— Да знаеш, миличка, че мога да променя тази грива със съвсем мъничко гел... кажи ми сега честно... колко често се миеш с шампоан? Прекалено често, скъпа, ще съсипеш естественото омазняване на косъма. — Ив се задъхваше от смях и страст. Той продължаваше да действа с ножицата, след това започна да я докосва, след това натискът се увеличи. Бавно и много внимателно той докосна крайчетата с гел и когато най-сетне приключи, триъгълникът ѝ бе във формата на сърце и двамата незабавно решиха, че трябва да отведат новата прическа да си легне.

В неделя сутринта Джозеф я убеди да си изруси бретона, а останалата си коса да боядиса в светъл меден цвят. След това ѝ даде тънка изкуствена престилка на медицинска сестра и касинка с надеждата тя да види смешната страна... и я накара да ги облече.

— Това наистина е прекалено... за мен няма проблем... живеем в деветдесетте, иронични, постфеминистични, ние сме възрастни хора, съгласни на всичко, честна дума.

— Сериозно? — попита тя и смъкна евтиния цип. — Не съм сигурна, че искам да знам колко си безстрашен в леглото.

— Напротив, сестра, напротив, искаш.

— Сега вече можеш с чиста съвест да кажеш, че си изкарала един мръснишки уикенд — обърна се той към нея, докато правеха секс отново за един Господ знае кой път този неделен следобед, докато слънцето залязваше, час преди момчетата да се върнат.

Ив усещаше, че е протрита от брадичката до глезените, той също. Седнала върху него на канапето, тя се движеше бавно и нито един от двамата не бе сигурен дали ще успее да свърши отново.

— Искам да живея с теб — бе казал най-неочаквано Джозеф. — Моля те, кажи „да“. Мисля, че трябва да си купиш по-голям апартамент с две спални. Едната за момчетата, а другата звукоизолирана за нас... а-а-а — лека промяна на позата. — Аз ще ти стана наемател, така че ще ти бъде по-лесно да плащаш ипотеката, а пък отпред ще има градина, така че с момчетата ще ритаме футбол. Ще си сложа бюрото в спалнята, за да мога да уча през всичкото време, докато не те любя... иди не те правя неземно щастлива... моля те, Ив, кажи „да“. Мисля, че ще ни бъде добре заедно.

Чака дълго, докато получи отговора ѝ. Забави ритъма, докато тя го почувства как пулсира вътре в нея.

— Все още не съм се запознала с родителите ти — отвърна най-сетне Ив с някакво подобие на усмивка.

— Колко си старомодна!

— Сериозно ти говоря, че искам да се запозная с родителите ти.

— Добре... но ти избягваш въпроса ми. Ще се съберем ли да живеем заедно?

— Ами...

— Моля те!

— Трябва да помисля и да видя какво ще кажат момчетата. Да купя апартамент? — Това бяха сериозни стъпки, но Джозеф караше нещата да звучат толкова лесни.

— Помисли си, Ив. Мама му стара, искам да свърша, но вече не е останала никаква сперма вътре в мен.

Това са те, днешните млади, каза си тя и погали главата му, отпусната между гърдите ѝ. Толкова бяха освободени, че страх те хваща.

— Майка ми ще ти хареса страшно много — добави той.

— Престани... сега вече наистина ме изплаши.

ГЛАВА 6

Тя най-сетне откри сбутан апартамент с две спални на приземен етаж с очарователна градина отзад, но още щом го видя, разбра, че от него ще излезе чудесен дом, а когато се премести с момчетата, Джозеф също се нанесе.

Заедно купиха легло, но това бе единствената съвместна покупка, която тя позволи. Ив бе живяла сама със синовете си толкова дълго, че не можеше да допусне друг човек в живота си лесно. Той ѝ плащаше наем, а тя покриваше всички останали разходи за мебели, пердета, латекс, кухненски прибори и тенджери — все неща, които се събират бавно и придават облика на един дом. За да създаде дома, който винаги бе искала за момчетата си.

Само че Джозеф нямаше намерение да се остави тя да го държи на ръка разстояние. Обичаше я искрено, благородно и искаше да бъде единствената любов и любовник в живота ѝ. Най-сетне, много бавно Ив го допусна до себе си. Едва бе започнала да отвърща с „Обичам те“ на любовните му излияния, а той започна да настоява за сериозно обвързване, за брак, за... бебета!

— Я почакай малко! — спираше го непрекъснато тя.

— Защо? — бе обичайният въпрос.

Може би тя не трябваше да бъде чак толкова изненадана, когато откри, че е бременна броени месеци след като двамата заживяха заедно. Нима спиралата бе достатъчна, за да спре решителността му?

Първите няколко месеца от бременността се оказаха истински кошмар за Ив: тя не само се страхуваше, че двамата не са готови за бебе, но в края на брака си бе направила спонтанен аборт и се ужасяваше от новата бременност. Плачеше непрекъснато, беше ѝ лошо и повръщаше по цял ден. Нощем лежеше и не можеше да заспи, сигурна, че лекият трепет в областта на корема е симптом на нов спонтанен аборт. Но най-сетне дебеличкото им капризно момиченце се появи на бял свят и Джозеф и Ана се влюбиха от пръв поглед. Първото чувство, което Ив изпита към бебето бе емоционална смес от любов,

облекчение и нови тревоги. Дълго след раждането тя плачеше почти всеки ден, защото това така желано бебе най-сетне бе в ръцете ѝ и се оказа истинско съвършенство. Трябваша ѝ месеци, за да се отърве от съмненията, и на Ив ѝ беше трудно да изпусне бебето от поглед или да го остави само чак до третия месец.

Докато Ана бе още бебе и после започна да прохожда, Джозеф учеше у дома почти през всичкото време и затова се грижеше непрекъснато за нея, което му беше безкрайно приятно. Бе обсебен от това малко момиченце, разхождаше се из целия апартамент с нея, когато тя нервничеше, убеждаваше я да пие от биберона с майчино мляко и ѝ пееше беззвучни приспивни песни. За Ив бе невероятно удоволствие да има до себе си мъж, който се интересува еднакво и от нея, и от Ана, и от двете момчета. Първият ѝ съпруг, Денис, нямаше никаква представа как да се грижи за синовете си, нито пък проявяваше желание да се научи.

— Виж, само виж — сочеше Джозеф като омагьосан. — Моите очи, твоята коса, твоят нос. Мисля, че има твоята горна устна и моята долна. Не е ли направо удивително? Тя е най-съвършеното момиче в целия свят.

— По-съвършена и от мен? — шегуваше се Ив.

— Много повече, защото тя е ти и аз в едно.

Сега бяха минали цели три години без него, но тя все още не бе свикнала напълно. През повечето време бе доволна, дори може да се каже щастлива, но щеше да излъже, ако се опиташе да твърди, че не ѝ липсва. Трябваше да изхвърли леглото им и да купи по-малко, защото празнотата от неговата страна я потискаше и измъчваше. Дребни неща непрестанно ѝ напомняха колко много ѝ липсва Джозеф, липсваха ѝ и нещата, такива, каквито бяха едно време.

Усещаше неговата миризма по пуловера на Ана, когато дъщеря ѝ се връщаше от уикенда при него. Забелязваше неща, на които той би се разсмял, но най-лошото бе, когато нещо ѝ напомняше за секса.

Колко естествени и приятни бяха станали нещата помежду им. Те се търкаляха заедно в леглото нощем и се целувала с удоволствие, а след това подбираха съвършено точно момента, когато да се сплят. Сексът беше лесен ритъм, преместване в нова поза, единение, постигано винаги, по взаимно съгласие. Откъсваха се един от друг и

заспиваха почти незабавно, защото не изпитваха нужда да си кажат каквото и да е. Бе свършено хубаво, свършено задоволително. Когато двамата с Джозеф се събраха да живеят заедно, тя най-сетне разбра какво означава да познаваш някого, да сте като едно.

Беше ѝ трудно да обобщи какво се обърка с течение на годините. Може би той винаги я притискаше за обвързване, което тя не искаше, може би не харесваше човека, в който той се превръщаше. Беше се влюбила в мечтателен студент, идеалист и домошар, но ето че Джозеф завърши, намери си работа, откри, че харесва новото си поприще, прииска му се да бъде амбициозен и да изкарва много пари. Ив, преди била вече съпруга на богат работохолик, бе обзета от паника, когато новият ѝ живот започна да поема в посоката, която тя много искаше да избегне.

— Направих най-голямата възможна грешка. Хванах се с пълен тъпанар — бе казала тя на Джен, когато най-сетне изхвърли Джозеф от апартамента една вечер почти в полунощ след шумен скандал. Джен пристигна бързо и донесе евтина бутилка полски джин и кутия ябълков сок, защото не бе успяла да открие нищо друго в бързината.

Пиха странната смесица от ябълка и джин във високи водни чаши.

— Холандците много пият такива неща... дали пък не бяха белгийците? — уведоми я Джен, докато разклащаше ледените кубчета от фризера на Ив в чашата си.

След като изпиха по две чаши, минаха на кутията от бисквити, пълна с цигари трева, и се напиха и надрусаха до такава степен, че дори травмата, преживяна от Ив, престана да означава каквото и да е.

— Той беше толкова прекрасен — сподели с Джен, когато двете се сгушиха на канапето, за да допуснат заедно последната цигара. — Страшен тип. И чудесен баща на Ана.

— Страхотен за леглото — вметна Джен, след това побърза да добави: — Не говоря от личен опит, глупачке, просто се виждаше колко бяхте щастливи, та вие не можехте да се откъснете един от друг.

— Как можах да го превърна в Ричард Брансън? Или в едно красиво подобие на Денис? — Това бе въпросът, на който Ив не можеше да си отговори. Какво бе направила? Какво се бе объркало?

Когато Джозеф завърши университета, той я изненада, като постъпи на първата работа, за която подаде документи — в телевизионните продажби. Още по-учудващо беше, че се оказа много добър и бързо започна да печели добре.

Колкото и пари да изкарваше, успяваше да ги похарчи. Апартаментът се сдоби със сребърна стереоуредба „Бант и Улуфсен“, записващо видео с програматор, огромни купове.

Рукнаха сълзи и последва молене за прошка и секс за сдобряване, но след броени дни избухна нов скандал. Животът им вече се бе превърнал в низ от разправии. Може би затова тя не се учуди чак толкова много, когато една вечер Джозеф се прибра и заяви, че фирмата открива нов офис в Манчестър и го местят там.

— Манчестър ли! — бе креснала тя. — Ние няма да се местим в Манчестър.

Той си бе свалил обувките, бе отишъл до хладилника, за да си сипе чаша портокалов сок, преди да ѝ заяви най-спокойно:

— Не съм си го помислил дори за момент. Те ще ми плащат апартамента, така че ще съм там от понеделник до петък, а през уикендите ще се връщам.

Всичко бе вече решено и той дори не я бе попитал за мнението ѝ, просто ѝ съобщаваше как ще постъпи.

— Ясно. — Беше се сринала на един стол в кухнята до масата, защото знаеше, че това е началото на края, и бе колкото разстроена, толкова и облекчена. Той я изтощаваше. Не можеше повече да понася скандалите и несигурността. Заради тях момчетата се бяха изнесли и ѝ липсваха ужасно много, въпреки че сега вече бяха големи и сигурно никога повече нямаше да се върнат да живеят с нея както преди.

— О, Джозеф — заплака тя в шепи. — Ти също се изнасяш.

— Не, честно, не е така — бе настоял той. — Обичам и теб, обичам и Ана, обичам всички ви. Просто ми се струва, че ако оставим известно разстояние помежду си, ще ни се отрази добре. Ще си спомним какво харесвахме един в друг, а не какво не понасяме.

— О, не. Ти вече няма да бъдеш част от това семейство. Нима не разбираш? Ще виждаш Ана само през уикендите и няма да знаеш какво прави през седмицата. Няма да си тук, за да я завиваш вечер и да ѝ четеш. Ще ѝ липсваш толкова много. И защо? За повече пари.

Когато вдигна глава, видя, че и в неговите очи има сълзи.

— Ив, разбира се, че тя ще ми липсва непрекъснато... и ти също. Само че, ако продължаваме така, няма да издържим и месец заедно. Трябва да се откъсна от това поне за малко. Защото искам да останем заедно.

— Разстоянието никога не е успявало да разреши проблемите, бъди сигурен, че е така.

— И какво, по дяволите, да направя? Искат да поема тази работа. Не мога да откажа.

— Разбира се, че можеш, мътните да те вземат, дано. Можеш да си намериш друга работа в друга компания, без дори да полагаш кой знае какви усилия.

— Още няма две години, откакто работя тук. Как, според теб, ще се отрази на автобиографията ми, ако напусна точно сега, когато ми поднасят повишението на тепсия?

Тя бе изсумтяла. Как щяло да изглежда? Кой беше този непознат? Какво стана с мъжа, който четеше френска поезия на глас в леглото?

Как можа да допусне толкова голяма грешка? Нима чак дотолкова не бе успяла да прецени характера му? Нима тя го бе променила? Да не би един ден да се бе събудил и да се бе почувствал потиснат от бащинските си задължения?

— Просто знаех — бе казала тя на Джен, обзета от неестествено спокойствие. Сигурно това бе въздействието на полския джин в комбинация с трева. — Няма връзка с друга, сигурна съм, но ние вече не го интересуваме, дори Ана. Усещам, че е така, сигурна съм, че е така. Беше разсеян, мислеше за нещо друго, докато беше при нас. Просто нашите проблеми вече не го занимаваха. Не искаше да се караме, дори не опитваше да промени мнението ми. Сякаш вече бе взел решението да се изнесе и изчакваше подходящия момент, за да ми каже. Някога всичко между нас беше прекрасно — добави тя. — А сега няма и следа от това.

— Искаш да кажеш, че ти си била водещата фигура — изтъкна Джен.

— Не съм — бе отвърнала Ив подразнена. — Той помагаше, вършеше своя дял като по задължение. Сега обаче е все работата... работата това... работата онова... Не мога да я понасям тая работа. Имам чувството, че става същото като с Денис.

Поседяха известно време смълчани, отпуснали се удобно една до друга на канапето.

— Може да е ядосан, че не се омъжи за него — обади се Джен.

— Просто не мога да го направя отново. Страх ме е. Не искам пак да съм нечия съпруга. Вече не.

— Не смяташ ли, че бъркаш брака по принцип с брака ти с Денис? — бе попитала Джен.

Ив хранеше подозрения, че всички бракове са брак с Денис, просто в различна степен.

— Искам да кажа, че аз съм все пак омъжена — напомни ѝ Джен. — Да ти приличам на нечия изтривалка?

— А защо го направи, хайде, кажи ми.

— Ти беше там. Толкова ли е трудно да си го обясниш? — бе попитала Джен. — За да направим едно страхотно тържество и да кажем на всички, че се обичаме. Струва ми се, че документите също помогнаха. Така просто сме по-здравосъвързани.

— И нищо ли не се е променило помежду ви след брака?

— Почти нищо.

— Значи все пак има нещо.

— Семейството ми започна да се държи по-мило с него. Най-сетне всички приеха, че Райън е за постоянно. Толкова ли е лошо? А, и се караме повече за работата вкъщи. Иначе всичко си е както преди.

Хм.

— Направо умирам от глад.

И двете избухнаха в кикот.

— Започва да ни хваща гладната истерия след тревата. Жалка история. Ако Ана стане и ни завари такива, направо ще умра от срам.

— Нали е органична? — Джен ѝ бе подала остатъка. — Нищо. Нека пробва да си дръпне. Може да я посмекчи малко. Доста е напрегната за петгодишно дете.

— Млъквай! — Ив се бе престорила, че я удря.

И така Ив и Джозеф се разделиха с горчиви сълзи и малък камион за товари. Тя бе разстроена. Той бе разстроен, а също и трите деца.

Дени крещеше из цялата къща и обвиняваше майка си, че нещо не е наред при нея. Том се разплака, а на Ана ѝ трябваше цяла седмица

да осъзнае, че татко ѝ вече не живее при тях, и плака безутешно, когато я отведеха в Манчестър за уикенда, а Ив остана сама в апартамента за пръв път през живота си. Непоносимо сама. Тогава излезе и си взе две котета, още тази първа събота.

Имаше няколко кратки бурни одобрявания, включително и последното, когато се разбраха Джозеф да прекара трите дни по Коледа с тях, заради Ана. Виното, свещите и възторгът на момиченцето да ги види двамата отново заедно, доведе до носталгично любене в банята, където по целия под се разплиска вода, а гумените патета, лодки и шампоани паднаха върху тях. В продължение на няколко часа бяха излекувани и щастливи.

Само че по това време той вече се срещаше с друга, беше се изнесъл напълно от Лондон... а тя не можеше да допусне децата ѝ да бъдат наранени, като рискува и опита да възстанови връзката с него.

— Прекалено сложно е. Никой от двамата ни няма представа какво иска другият — каза ѝ Джозеф, докато я галеше по косата и я целуна по бузата за лека нощ преди да отиде да спи на канапето.

Бременност след този воден коледен секс ѝ се стори просто една ужасна космическа шега. Тя бе на трийсет и девет, не точно моментът, когато тялото ти поднася подобни изненади на плодородието, и изчака до петнайсетата седмица, за да каже на Джозеф. Той предложи да се върне и двамата прекараха дълъг, много мокър уикенд, докато обсъждаха условията. Ив си бе мислила, че още едно бебе може да възроди нещата и те отново да станат каквито бяха — да си върне съвършения живот, когато Ана бе малка. Джозеф обаче не бе готов да се откаже от работата си в Манчестър.

— Не всичко може да остане каквото си е било, Ив. Просто защото ние се променяме, не значи, че промяната е за лошо — убеждаваше я той.

Последното си предложение Джозеф направи по телефона, късно една вечер, разплакан, а тя му отказа, каза му „не“, заяви, че всичко било свършило, въпреки бебето, което бе категорична, че ще роди.

— Никога повече няма да те моля — бе изкрещял той в края на разговора. — Чуваш ли ме, Ив? Никога повече няма аз да съм този, който да направи първата крачка. Винаги и за всичко си ме отблъсквала. Така и не пожела да се оженим, може би просто не си ме

искала до себе си. Може би предпочиташ да си сама с децата. Замисляла ли си се над това?

Бе прекалено разстроена, за да каже каквото и да е.

— Това е последният ти шанс — бе я предупредил той, без да сдържа риданията си. — Ако някога пожелаеш да се върна, ще трябва ти да ме помолиш, повече не издържам.

ГЛАВА 7

Понеделник сутрин. Ив отвори вратата на малкия си неугледен офис с натежало сърце. Не. Купчината папки с досиета си бе все още там, където я бе оставила в петък. Не се бе отбила нито една фея на документацията, която да ѝ свърши поне част от работата.

Поне на бюрото ѝ имаше петно слънчева светлина и миришеше на зюмбюлите, разцъфнали на перваза на прозореца, сега вече клюмнали от жажда. Бе едва началото на април. Под ноктите ѝ все още имаше набита пръст от уикенда, прекаран в плевене, прекопаване, засаждане, и разсаждане. Нарцисите бяха прецъфтели, а лалетата бяха изпъстрили цялата градина и щяха да останат така, докато марулите станеха почти готови, ако успееше да ги опази от охлювите.

Добре, но това не бе най-важното. Ето че отново бе на работа с натрупани три педи бележки по различни случаи. Първо трябваше да полее цветята, да напълни чайника и да обсъди с Лайза и Джоузи дали ще излизат да обядват заедно.

Най-сетне, след като така и не си намери с какво друго да се разсейва, тя се зае да прочете бележките. Ив работеше като надзорник на млади нарушители на закона, повечето по на петнайсет години, и вече почти не съществуваше нещо, с което сгафилите тийнейджъри да я изненадат.

В бележките нямаше почти нищо необичайно — деца с проблеми в училище, на които родителите не обръщаха никакво внимание, се набутваха в неприятности. Все едни и същи неприятности, все едни и същи деца и нещата сякаш се повтаряха отново и отново. Виждаше познати имена, познати лица и понякога се чудеше дали не работи на някоя безспирно въртяща се врата. Но пък в най-долното чекмедже на бюрото пазеше бележки, понякога дори снимки и писма от онези, които все пак бяха успели да се изплъзнат от света на престъпленията. Това бяха млади хора, научили нещо полезно от общинската служба и от предложените им възможности или запознали се с някой нов... или може би, не бе сигурна, бяха приели

присърце нещата, които тя им казваше, и бяха успели да направят нещо за себе си, за да се измъкнат от омагьосания кръг.

Чете почти час и ето че бе дошло време за първата ѝ среща с деветнайсетгодишния Дарън Гилбърт. Бил заловен от полицията в откраднатата кола с пакет кокаин в багажника — чудничко.

Младежът се вмъкна в офиса ѝ, нахлупил бейзболна шапка върху остриганата нула номер глава. Ръцете му бяха дълбоко натъпкани в джобовете.

— Здравей, Дарън — поздрави тя, но се постара да прозвучи строго като директорка на училище. Въпреки че според нея той изглеждаше прекалено закоравял за деветнайсетгодишен. Беше облечен в червено горнище на анцуг и широки провиснали дънки, които позна, че са от известна и доста предпочитана сред младите марка. Тийнейджърите с тяхната мания за маркови дрехи! Като че ли някаква си там марка можеше да те превърне в по-добър човек или да те доближи по някакъв начин до Пош и Бекс. Метална идентификационна гривна и часовник подрънкваха на едната му китка.

Момчето се тръшна на един стол и качи глезена, обхванат от дебела маратонка, на едното коляно, подпирайки другото на бюрото ѝ. Тя се постара да не му обръща внимание.

Проведоха разговора и Ив му даде ясно да разбере, че никак не вярва на приказките, че просто бил помагал на някого... че нямал понятие, че колата била крадена.

— Дарън, някога да ти е минавало през ума, че собственикът на автомобила е закоравял търговец на наркотици?

— Да, бе — отвърна той доста неубедително и тя на мига схвана, че младежът се опитва да разбере какво точно става.

— Ти си едва на деветнайсет и работиш за кретен, който, без да му мигне окото, ще изпрати някой да ти гръмне капачките, ако оплескаш работата. Направо супер. А според мен, майка ти също няма да ти се зарадва особено много, нали? — Бе чела бележките по случая и знаеше, че майка му е медицинска сестра.

Дарън не отговори, но тя вече несъмнено бе успяла да привлече вниманието му.

След това настъпи моментът, когато съобщи правилата си и обясни на Дарън какво трябва да направи, ако не желае в бъдеще да

прекара част от живота си в затвора. Беше ѝ приятно да използва колкото е възможно повече изрази от речника на „грубите ченгета“, защото тийнейджърите растяха с коктейл от гангстерски филми и се впечатляваха от изрази като „А да проявиш малко уважение“, „Човече, ти си точно т'ва, коет' ми трябва“. Все такива приказки.

— Може би ще успеем да те обучим да правиш нещо по-полезно — каза му тя накрая.

Дарън зяпаше през прозореца, затова тя не успя да прецени изражението му. Поне глезенът вече не бе подпрян на коляното и маратонката бе стъпила на пода. „Боже, колко ме бива в тази работа“, не се сдържа да си помисли тя.

— Така. — Ив започна да записва в досието му. — Ще направим нова среща следващата седмица. Междувременно, стой кротък. Ако отново се свържат с теб за някоя поръчка, кажи им, че нямаш намерение да издаваш когото и да е, но просто повече не можеш да им помагаш.

Дарън едва бе излязъл от офиса, когато на вратата се почука. Лестър, шефът ѝ, надникна в стаята.

— Здравсти, Ив, имаш ли няколко минути да поговорим? — попита.

— Да, разбира се — отвърна тя.

— Големи новини ти нося — започна той и затвори вратата след себе си, а след това се настани на бюрото ѝ.

— Добри ли са, или лоши? — зачуди се Ив.

— А, добри, много добри при това. — Усмихна ѝ се, притисна длани и с палците подпря брадичката, изчаквайки я да се опита да познае.

— На всички ни дават шест седмици творческа отпускат, за да отидем на курс в Тоскана.

— Не.

— Не ли? Защо и на мен ми се струва, че не е много вероятно?

— Имам нова работа и напускам след шест месеца.

— Господи! — бе единственото, което успя да каже, защото изненадата бе огромна, но след това се опомни и добави: — Лестър, това е чудесно, браво, но как ще успеем да се справяме без теб?

— Ами...

— А къде отиваш? — прекъсна го тя.

— Извън Лондон. Намерих си наистина добър пост в по-голям отдел в Ипсуич. Семейството на Триш е от този край, нали съм ти казвал, затова ще продадем каквото имаме тук, ще си купим нещо в провинцията, ще си вземем куче. Надявам се децата да идват да ни виждат от време на време, но като ги знаеш тийнейджърите...

— Знам ги, как да не ги знам. И лично, и професионално.

— Те дори не са тийнейджъри вече — сети се той. — Как се наричат вечно нацупените млади двадесет и няколко годишни?

— Младежи, „пъпчици“, нещо много модерно напоследък.

— Да, сигурно...

— Браво. Нямах представа, че смяташ да направиш подобна крачка.

— Аз не споделям с теб всичко, Ив. — Каза го с усмивка, а след това продължи: — Казвам на теб, преди да съобщя на останалите, защото смятам да те предложа за моя пост. Ти какво мислиш?

— Какво да мисля? — повтори тя. — Сега вече успя да ме изненадаш.

С Лестър се работеше лесно. Той бе мил, справедлив, възрастен и мъдър. Всички качества, които човек трябва да притежава за тази работа. Единствено заради него не се бе преместила някъде другаде. Не само това, но и фактът, че никога не се бе стремил да получи повишение. Бе доволна от работата си под ръководството на Лестър.

— Ти си много добра — обясняваше ѝ той, приведен с истински ентузиазъм над бюрото. — Всички тук ти имат доверие и те харесват. Сигурен човек си и знам, че по-високата заплата ще ти се отрази добре. Не е нужно да си тук цели пет дълги дни от седмицата; можеш да работиш четири дни до по-късно, а в петък да си тръгнеш по обедно време, или нещо подобно. Всякакви предложения са приемливи. Ти си най-подходящият човек за тази работа. Нагласи времето, както ще ти бъде удобно. Не ми се иска да търся непознат човек.

Поговориха още малко и Ив обеща да помисли над възможността. Когато Лестър се изправи, тя също стана.

— Много ще ми липсваш, Лестър — каза тя.

— И ти на мен — отвърна той и за момент очите им се срещнаха над бюрото. — Не искам да ти усложнявам живота — добави, — но може би това ще ти се отрази добре. Изглеждаше ми малко... не

знам... нямаш никакво предизвикателство. Правилно ли се изразих? Може би имаш нужда от някакъв тласък напред в живота.

— Може би. — Ив му подаде ръка и той я стисна между двете си длани.

— Залавяй се за работа — каза ѝ и посочи натрупаните на бюрото досиета.

— А, да. — По дяволите, сега обядът с момичетата нямаше да ѝ достави такова удоволствие. Трябваше да пази тайна и не можеше да сподели с тях.

Освен това се бе надявала да си тръгне по-рано, защото Джен щеше да дойде на вечеря, но се налагаше да намали купчината на бюрото. Седна и отвори нова папка.

Към десет вечерта Ив едва се държеше, но като виждаше колко вино е останало в бутилката, поставена на масата в градината, двете с Джен щяха да останат тук поне още час.

— И така — Ив доля чашите, — някакво подобрение на... — сниши глас до подигравателен шепот — проблема със секса?

И двете избухнаха в звънък смях.

— Не и не. Райън все още смята, че да гледаме серия от „Сексът и градът“ е част от любовната игра — призна Джен. — Не, лъжа те, той вече си има нова любима реплика: „Джен, реших да разкарам глупостите“.

Нов пристъп на кикот.

— Той поне се опитва — защити го Ив. — Мен не можеш да ме накараш да се замисля за секс. — Това пък защо го каза? Често го повтаряше пред Джен, но в момента не бе истина и само си търсеше белята.

— Значи нищо ново на ветеринарния фронт? — попита Джен. Ето! Така ѝ се падаше.

— Не, не... — Ив се опитваше да се скрие зад чашата с вино.

— Абсолютно нищо ли? Сигурна ли си, че няма какво да споделиш с леля Джен Джен?

— Ветеринарчето доста ми харесва... а ветеринарчето може да ме харесва, а може и да не ме харесва... това е то — излъга. Бе го виждала поне преди две седмици, но му отказа „да си запише час“ два пъти, когато ѝ позвъни.

— Наистина ли имаш намерение да прекараш остатъка от живота си сама? — Джен се бе облегнала назад на стола, готова да подхване любимия им разговор.

— Не съм сама! — сопна се Ив. — Не съм сама нито за миг, нито за един проклет ден! Ако бях сама; щеше да ми е много добре.

— Да, ама леглото ти е студено и самотно — напомни ѝ Джен. — Децата ти ще пораснат и ще се изнесат, а ти ще умреш като самотна стара мома, цялата сбръчкана и съсухрена отвътре.

Ив изсумтя при тези думи.

— Имам си електрически уреди — поясни тя.

Бе ред на Джен да изсумти.

— Моля те. Това не е същото.

— Не е, разбира се! Както и да е... Не мога да вкарам и един мъж... — И двете се заляха от смях при тези думи.

— В програмата си! — уточни Ив. — Имам деца, работа, готвене, домашни, чистене, документация, момчетата с техните проблеми и така нататък. В живота ми няма място за мъж, който иска секс и вечери за двама, и натискане, и внимание, и уикенди някъде в провинцията, и... нали знаеш. Каж ми само — добави — какво ще си помислят Ана и Роби? Не и не, и не. Години наред ще си остана без партньор.

— Ти си една тъжна стара чанта — сряза я Джен. — Както и да е, не ти вярвам. Защо тогава все още изглеждаш толкова добре, напудрена, нагласена, облечена като момиченце? Ако не те интересувахе нищо, защо просто не нахлузиш каквото ти падне?

— Аз съм си готино гадже, а и обичам да се докарвам.

— Ха-ха.

И двете знаеха, че това е шега, че Джен е най-страхотната акушерка на четирийсет. Още преди много години бе взела решение, че макар и да не е слаба, ще бъде сексапилна. Тя бе от момчетата, които изпъваха до крайност всеки клин, а пък когато сложеше сутиен „Уандърбра“, плътта ѝ преливаше, но пък не ѝ пукаше, че била тлъстичка.

— Гадни фашисти — крещеше тя на висок глас, когато видеше реклама на програмата за отслабване „Уейт Уочърс“ или някоя подобна глупост.

Косата ѝ бе винаги в наситен махагонов цвят, късо подстригана и тя обичаше дълбоко изрязани деколтета, блузите ѝ бяха разкопчани малко по-ниско, отколкото изискваше приличието, полите носеше прилепнали, а не се отказваше и от дънки. Ив не можеше да си спомни някога да я е виждала без грим през последните десет години — наситено тъмно чернило и впечатляващи сенки за очи. Единственото, което Джен не можеше да си позволи, бяха дългите лакирани нокти, които с удоволствие би си пуснала. Просто ноктите не бяха никак подходящи за професията ѝ.

— Не мога с тях да ръчкам хората отдолу — казваше тя.

Едва ли други две жени можеха да изглеждат по-различни — Джен с къса тъмна коса, закръглена и винаги в пълен блясък, докато Ив бе висока, слаба като вейка и много естествена. Тя имаше хидратантен крем за всеки ден, гланц за устни и руж за специални случаи. Дългата коса на кичури бе единствената екстравагантност, която си позволяваше, но дори тя се поддържаше на приятелски цени при Хари, неин приятел и фризьор.

— Ще получа повишение — съобщи на Джен, вперила поглед в трепкащия пламък на свещта. — Ама голямо повишение. Шефът напуска и иска да подам документи за неговия пост.

— Супер.

— Да, но...

— Да, но... да, но... знам какво се каниш да ми наговориш, защото си една тъжна и вечно пискаща кокошка майка — подразни я Джен. — Ами децата ми? Кой ще ги посреща на автобуса, кой ще им готви органична леща?

— Господи, че аз не готвя само леща. Може ли най-сетне да се разберем по този въпрос?

— Добре. — Джен се стресна от избухването ѝ.

— Както и да е. Те са още малки, за малките деца говоря — продължи Ив. — Роби е на две. Притеснявам се как ще се справям като майка, ако поема онзи отговорен пост. И без това съм достатъчно изморена. Нали се сещаш, ранно ставане, прекалено много време трябва да отделям за домакинството, вместо да се забода в градинския център и да си избира нови катерливи цветя.

— Толкова тъжна ми се струваш — прекъсна я Джен. Напоследък времето бе неестествено топло за сезона, така че решиха

за пръв път тази година да се пренесат в градината. И въпреки че в момента си бяха облекли якета, за да не замръзнат, пак им беше приятно да седят навън и да пият в мрака сред зеленината, да вдишват мириса на влажна земя, защото Ив бе поливала.

— Може пък новата работа да ти се отрази добре — опита се да я насърчи Джен.

— И Лестър така каза — сподели Ив, вече доста подозрително настроена. — Защо хората смятат, че имам нужда някой да ми прави добрини?

— Защото в живота ти не се случва нищо.

— Доизкажи се, моля те, Джен. — Вече се чувстваше обидена.

— Извинявай. Искях да кажа, че откакто двамата с Джозеф се разделихте и Роби се роди, нищо, ама наистина нищо не се е променило. А това беше преди повече от две години, нали?

— Аха, искаш да кажеш освен това, че си имам бебе прощъпулник, с което трябва да се разправам ли? — Ив отново бе станала раздразнителна и Джен прецени, че ще бъде най-добре да замълчи.

Ив беше объркана. Джен не знаеше за ветеринаря. Никой не знаеше. Не бе нужно да докладва за няколкото откраднати следобеда приятелски секс. Приятелката ѝ бе права: абсолютно нищо не се бе променило.

И може би, тъй като беше тъмно, може би защото се чувстваше наранена, а най-вероятно защото почти цели три бутилки вино бяха изпити, Ив изведнъж чу гласа си да казва на Джен нещо, за което тя самата все още се страхуваше да мисли.

— Искане ми се да пробвам отново с Джозеф — призна тя.

— Какво! — извиси глас Джен. — Какво каза? С гадняр втори номер ли? Ив... Ало? Мисля да ти взема чашата и да ти спра виното.

— Джен, недей. — Ив се подразни, че направи това признание.

— Кога го реши? — заразпитва я Джен.

— Нищо не съм решила. Просто ще му кажа, пък да видим какво ще излезе.

— О, Ив! — Приятелкатай въздъхна отчаяно. — Той си има ново гадже, в случай че не си забелязала. Да не говорим, че живее в Манчестър... просто животът му е продължил в друга посока. Да знаеш, че ще чуеш един унизителен отказ.

— Може пък да ми е от полза — каза Ив. — Каквото и да правя, не мога да спра да се чудя: Какво ли ще стане, ако?

— Сладурче. — Джен премести стола си по-близо. — Какво предизвика това решение? Мислех си, че си много по-добре.

— Не съм — призна Ив и забеляза как гласът ѝ потреперва, което означаваше, че трябва да положи много усилия, за да не заплаче. — Спя с ветеринаря, а то изобщо не е същото.

— Не е възможно да бъде същото — опита се да я успокои Джен и едва потисна желанието си да попита: „Какво? Къде? Кога?“ и разни други подобни въпроси.

— Това обаче не означава нищо. — Ив стискаше очи, за да не позволи на сълзите да рукнат. — С Джозеф винаги означаваше много, още от първата вечер.

Джен продължаваше да я гали и успокоява.

— Не мога да продължа напред, преди да съм се уверила, че няма път назад — сподели Ив.

— Всичко е наред. — Джен продължи да разтрива гърба ѝ. — Не можеш да му го изтърсиш просто така, не и без да си забелязала поне някакъв интерес от негова страна.

— Ана ми каза, че намерила моя снимка в жабката на колата му. — Като го каза на глас, ѝ се стори празна надежда.

— Ана има интерес да ти говори подобни работи — напомни ѝ Джен. — Наистина ли мислиш, че трябва да приемаш за чиста монета всичко, което ти казва?

— Права си... само че последните няколко пъти, когато го виждах... не знам, струва ми се, че има нещо, което се променя. Държахме се страшно добре един с друг, а той иска да прекарва повече време с Роби и предложи да вземе Ана със себе си в Германия, когато замине за някакво проучване на мерките на опазване на околната среда.

Искаше ѝ се да каже, че това звучеше повече като стария Джозеф... моя Джозеф. Само че изражението на лицето на Джен я възпря.

— За Бога, Джен — въздъхна тя. — Струва ми се, че си права. Всичко това е пълна глупост. Не биваше да ми позволяваш да изпия толкова количество вино.

Ив откри хартиена кърпичка в джоба на дънките и избърса очи. Издуха носа си и се усмихна извинително.

— Най-добре да внесе чиниите — каза.

Джен успя да си придаде съчувствен вид и да остане притихнала за някакви си пет секунди, преди да се възмути.

— Направо не мога да повярвам, че не си ми казала за ветеринаря!

ГЛАВА 8

— Излизаш ли? — Ана беше в спалнята на Ив и я наблюдаваше как внимателно си слага от отдавна позасъхналото червило, което откри в дъното на чекмеджето за бельо.

— Не. — Опитва се да се направи на обидена.

— Нагласила си се и изглеждаш наистина много красива. —
Беше вярно. Първо, Ив бе облякла рокля, което бе много, ама изключително необичайно. Беше от лъскав сиво-черен сатен, типична рокля за дами, свикнали да обядват с приятелки по ресторанти, купена за специално събитие толкова отдавна, че дори не си спомняше какъв е бил поводът. Беше си сложила лъскави обеци, чорапогашник, обувки с високи токчета и парфюм. Нима очакваше Ана да не забележи и да не зададе подобен неудобен въпрос? Че то бе очевидно.

Събу обувките, махна чорапогашника и си нахлузи пантофки без ток. Върху роклята наметна къса жилетка.

— Къде ще ходиш? — Ана бе седнала на леглото, багажът ѝ бе готов, бе напълно облечена в очакване да прекара уикенда с Джозеф.

Идването на Джозеф бе накарало Ив да се поразкраси. Искаше ѝ се да изглежда небрежно привлекателна, бе решила да се държи мило с него, за да разбере дали той все още проявява някакъв интерес... поне да долови нещо, за да може да попита... да предложи... да му покаже, че е предприела първата крачка да се съберат отново.

Нямаше да казва нищо — нито пък да прави каквото и да е, — просто искаше да се увери дали ще има някакъв... знак. Нямаше представа какъв може да бъде, но бе убедена, че ще го познае.

— Никъде няма да ходя, миличка. — Среса се, а след това разтърси коса с надеждата да не е прекалено зализана.

— Заради татко ли го правиш? — На лицето на Ана се появи надежда.

— Не ставай глупава. Но ще се държа мило с баща ти, защото ти ме помоли. Нали?

— Става. — Момичето се усмихна широко. — И той ще се държи мило с теб. Накарах го да ми обещае.

— Браво, това е чудесно. Така ще можем да си останем приятели.

— Да. — Ана искаше да се получи нещо много повече от приятелство, а плановите ѝ вървяха като по вода. Майка ѝ бе в истинска рокля, беше си сложила истинско червило и обеща да се държи мило с него. По нейна преценка, оставаха броени седмици до щастливото им събиране. Пукни се, Мишел.

Беше почти точно седем, когато на вратата се звънна, но Ив се стресна, въпреки че очакваше Джозеф. По дяволите! Ето го. Скочи от канапето, бухна си косата, запокити някъде настрани жилетката и зачака Ана да отвори вратата и да покани Джозеф да влезе.

Роби подскачаше на другото канапе и припвяваше:

— Джофус! Джофус!

— Здравсти, тате — чу Ив гласа на дъщеря си.

— Здравей, Ана, как си? Дай на татко една голяма целувка.

— Я. Здравей, Мишел.

Мишел ли!

Мишел! Тая пък какво търсеше тук? Усмихни се, Ив, ето ги, влизат в стаята.

— Здравейте — каза тя и разтегна устни във възможно най-широката усмивка, на която беше способна.

— Здравей, Ив. — Джозеф се бавеше на вратата и не се приближи, за да я целуне по бузата както обикновено.

— Това е Мишел — представи той приятелката си и я прегърна през раменете — дребна хубава блондинка, която изглеждаше... ами точно както бе казала Ана, тя бе нагласена, гримирана, косата вързана в съвършено гладка опашка, с нацупени прасковенорозови устни и дълъг до земята кожух. Много беше красива.

— Здравей, приятно ми е да се запознаем. — Мишел протегна ръка, Ив я пое и я усети мека и малка, а пък нейната собствена ѝ се стори неподдържана и пресушена като градинарска ръкавица.

— Много съм чувала за теб — продължи Ив с усмивка. „И нищо хубаво“, съдържа се да добави. — Това е Роби — представи тя прощъпулника.

— Здравей, Роби — махна му с ръка Мишел. Джозеф се приближи, за да прегърне и погъделичка сина си.

Всички наблюдаваха игривата борба, съпътствана с много кикот.

— Искате ли чай, или вино, какво да ви сипя? — изведнъж се сети да попита Ив.

— Не, не. Няма да се застояваме — отвърна Джозеф. Бе седнал на канапето, поставил Роби на коляното си, разрошен от немирните пръсти на малкия, и й се стори, че никога не го е виждала посъвършен. Трябваше да си го върне, на всяка цена. — Просто исках да се запознаеш с Мишел — обясни той. — Ами ние... ние искахме да ти кажем... ъ-ъ-ъ... че решихме да се сгодим.

— Да се сгодите! — извика ужасена Ана, гласът ѝ бе отражение на чувствата на Ив.

— Да, Ана — потвърди спокойно Джозеф, макар на всички да бе ясно, че момичето е побесняло.

— И ще се жените? — уточни тя. Бе пребледняла, а на бузите ѝ бяха избили алени петна. Местеше поглед от Мишел към Джозеф и отново към нея, предизвиквайки ги да ѝ дадат обяснение.

— Да — отвърна Джозеф. — Ти ще бъдеш шаферка — добави с надеждата тези думи да оправят нещата. Само че Ана избухна в сълзи и избяга от стаята, блъскайки Мишел на излизане.

Ив остана на място, усмивката замръзна на лицето ѝ. Много се изкушаваше да избухне в сълзи и също да избяга от хола, но едва ли моментът бе подходящ. Нали искаше знак, нали? Ето това определено беше знакът. Знак, че е напълно луда.

— Поздравявам ви — насили се да каже тя. Джозеф изглеждаше шокиран, затова Ив продължи: — Мисля, че на Ана ще ѝ трябва малко време, за да свикне с тази мисъл, но съм сигурна, че ще се оправи. Кажете кога... кога го решихте?

— През уикенда — обясни Мишел. — Иска ми се да можех да кажа, че той падна на колене и ми поднесе пръстена в кутийка.

„Както ми предложи на мен“, спомни си Ив.

— Само че стана много по... по-спонтанно — добави младата жена.

Предложил ѝ е в леглото, реши Ив.

— Много мило. Поздравления — повтори Ив, а след това добави: — Джозеф винаги е искал да се ожени. — В този момент ѝ се прииска

земята да се отвори и да я погълне, защото това означаваше, че той винаги е искал да се ожени за нея.

Мишел го стрелкаше с поглед и бе скръстила ръце пред гърдите си, очевидно ядосана и обзета от неприятно чувство.

— Ще отида да видя Ана — измъкна се Ив. — Сигурни ли сте, че не искате чай или нещо друго?

Джозеф реши, че няма нищо против чаша вино, а Мишел помоли за вода.

— Аз ще донеса — обърна се той към Ив. — Ти погледни Ана, освен ако не предпочиташ да отида аз?

— Дай ни няколко минути — помоли тя.

Отвори вратата на спалнята, която си деляха Ана и Роби, и завари дъщеря си, легнала по корем на горното креватче, да ридае неутешимо.

Ив започна да я гали по гърба, докато Ана най-сетне се изправи и позволи на майка си да я прегърне. Обви ръце около врата ѝ и зарови мокрите очи и нос в сатенената рокля, която май не си беше изпълнила предназначението.

— Искам татко да се ожени за теб — прошепна момичето между неудържимото хлипане.

— Знам, миличка — прошепна в отговор Ив.

— Как можете и двамата с татко да сте толкова ужасни? Ако се държахте по-мило един с друг, сега можехте да сте женени. Вместо това ще се ожени за тази тъпачка Мишел.

— Ана, мама и татко вече не са заедно. Много те обичаме, обичаме и Роби, но ще трябва да свикнеш с новото положение.

— Защо тогава ми давахте напразни надежди? И двамата? Вие и вашите тъпи игри. Разни снимки в чекмеджета и пижами из шкафовете. Червило си сложила. — Тя плачеше истерично. Ив дори не бе сигурна за какво говори малката. Сега обаче разбираше, че Ана бе забелязала много по-голяма част от неизказаните чувства, които витаеха между нея и Джозеф, отколкото бе предполагала. Може би след всичките им одобрявания Ана просто бе отказала да повярва, че двамата са се разделили окончателно. Да не би самата Ив също да не бе убедена в тази раздяла, поне до тази вечер?

Но сега нещата приключваха завинаги.

— Как е? — прошепна Джозеф от вратата и Ив мигна, за да скрие сълзите в очите си.

— Няма да дойда с теб — изкрещя Ана от леглото. — Не искам да ходя в Манчестър с теб и Мишел. — Отново избухна в сълзи.

— Много съжалявам, Ана. — Джозеф я погали по гърба, докато Ив прегръщаше дъщеря си. — Нямах представа, че ще се почувстваш така.

— Няма да дойда с теб — повтори Ана. — В колата ти няма място за трима — което звучеше така, все едно че бе казала: „В живота ти няма достатъчно място за трима.“

Не успяха да убедят Ана. Тя отказа дори да излезе от стаята си. Не искаше повече да вижда Мишел, която бе започнала някаква сложна игра на криеница с Роби и малкият се забавляваше чудесно.

— Май е най-добре да си вървиш — обърна се Ив към Джозеф. — Тя ще се оправи. Звънни й утре.

— Надявам се да не съм ти провалил плановете — обърна се от вратата Джозеф.

— Планове ли? — попита тя. Той посочи роклята й.

— Сигурно смяташе да излизаш.

— А, не. Не, не. Един приятел щеше да се отбие по-късно, но ще му се обадя да не идва. Няма проблем.

Приятел ли? — мислеше си той, докато минаваше през уличките на северен Лондон, за да излезе по-бързо на магистрала М1. Какъв е този приятел? Кого ли чакаше облечена в рокля, която знаеше още отпреди? Същата тази рокля си я бе купила за някакъв специален случай, на който се бяха събрали всички. Какъв беше поводът този път?

— Кажи? Кажи ми какво мислиш? — Мишел беше изнервена и ядосана. Отново не я бе слушал и тя с пълно право щеше да се нацупи.

— Извинявай. Какво каза?

Дълбока въздишка.

— Джо. Нека да поговорим за сватбата. В интерес на истината не искам никакви шаферки. Искам да кажа, ако това е чак толкова важно за Ана... — Тя се поколеба.

— Извинявай, трябваше да го предвидя. Какво искаше да кажеш?

— Какво мислиш за една романтична сватба на двама зрели хора? Да отидем на някое приказно местенце и да се оженим там.

Южна Франция, Италия... нещо такова.

— Би било чудесно, но децата ми трябва да дойдат на сватбата ми. Ана и без това доста трудно ще свикне с тази мисъл, така че поне можем да не се крием и да се измъкваме зад гърба ѝ.

— Ана си има проблеми и точка по въпроса. Просто приемаме този факт и това е — сопна се тя.

— Престани.

Погледна я, но тя се бе втренчила напред, устата ѝ бе стисната сърдито.

— Виж, уморен съм. — Протегна ръка към нея. — Точно сега не ми се говори за това. Пред нас е целият уикенд. Какво ще кажеш да отидем и да изберем пръстен утре?

Мишел се обърна усмихната.

— Сигурен ли си?

— Да. Напълно сигурен съм за всичко — отвърна той и в този момент си спомни... роклята на Ив. Беше я купила за трийсетата годишнина от сватбата на родителите му. Още едно място, където му отказа да се оженият. Ако бе чакал от нея знак, че постъпва правилно, като се жени за Мишел, сигурно бе точно това.

Бе предложил на Ив напълно сериозно цели шест пъти, а шеговито поне сто. Най-обнадеждаващият отговор бе: „Попитай ме пак скоро.“

Сега бе по-добре. Мишел прие, преди още да бе довършил предложението си, което след опита, който имаше с Ив, го изненада. Мишел искаше да обсъждат и пръстени, и рокли, и място на церемонията, и покани почти веднага и непрекъснато след това. Само че колкото и да бе странно, му се стори безкрайно трудно да прояви дори най-малък ентузиазъм, докато бе така притеснен за Ана.

По-късно същата вечер Ив зави дъщеря си в леглото и остана да я гали по челото, докато очите ѝ най-сетне се затвориха. Двете заедно бяха останали до късно на канапето, увити в одеяла, докато опустошаваха кутии с бисквити и сухи пасти и пиеха мляко с какао, а в чашата на Ив винаги имаше и по глътка бренди, и гледаха приятната програма по телевизията в петък вечер.

Беше много късно, затова Ив се учуди, когато телефонът звънна, въпреки че всичко ѝ стана ясно, щом чу гласа на Джен.

— Я чупката — каза ѝ, изтощена от мисълта, че ще трябва да ѝ разкаже цялата одисея.

— Просто исках да проверя как си. Знам, че Джозеф щеше да идва тази вечер, и ми се искаше да се уверя, че не си се изложила.

Последва мълчание.

— Ако обаче си се изложила страшно, аз пак ще си остана твоя приятелка, нали знаеш?

— Джен — започна Ив с дълбока въздишка. — Той цъфна с Мишел...

— Ами!

— За да ни съобщят, че са се сгодили. Двамата щели да се женят.

— Ясно. — Прозвуча така, сякаш Джен бе предвидила подобно развитие. — Нали искаше знак — добави тя.

— Знам! — разсмя се Ив. — Този път знакът е съвсем ясен, написан с огромни букви.

— Ти добре ли си? — попита Джен.

— Да, добре съм. Чувствам се донякъде като глупачка обаче. А горката Ана е много разстроена.

— Миличката.

— Ами ти? На работа ли си? — попита я Ив.

— Добре съм. Трябва да затварям. Просто исках да проверя какво става.

— Ти си върхът.

— Знам. Ив?

— Да?

— Обади се на ветеринаря.

— Мама му стара... ти си се смахнала.

— Ни най-малко. Просто мъжете притежават едно полезно качество, благодарение на което можеш да забравиш други мъже. Много ги бива в това отношение. И да изхвърлят боклука.

— Лека нощ, шантавелке.

— Лека нощ.

ГЛАВА 9

Ив сечеше един от най-жилавите корени с градинската лопатка, когато главата на Том ненадейно надникна през задната врата.

— Здравсти — усмихна се той и влезе в градината, размъкнат, рус, един и осемдесет и шест, поклащащ се леко в огромните дънки, които обичаше да носи, и тениска с надпис „Порнозвезда“.

— Здравсти! — отвърна тя и го загледа как се приближава, наслаждавайки се колко хубав е станал — слаб, с широки рамене, квадратно лице и дълга коса.

Според нея беше страхотен.

А майка му изглеждаше както обикновено, каза си младежът и се ухили, докато приближаваше. Русата ѝ грива беше натъпкана в някаква ужасна шапка в защитен цвят. И останалата част от дрехите ѝ не беше по-прилична — впита блузка на преливащи петна от розово до бяло, ръцете, обсипани с гривни с мъниста, широки войнишки панталони и някакви мръсни стари ботуши. Въпреки това я обожаваше.

— Ела тук — усмихна се Ив и разтвори ръце. Том се наведе, целуна я и я прегърна бързо.

— Къде са децата? — попита.

— Отидоха да видят новите котенца на Джен — отвърна тя. — Точно ти ми трябваше. — Погледна дълбоката дупка, която бе изкопала около омразния корен. — Груба сила. Ще изтеглиш ли този противен храст вместо мен?

— Лоша карма, леле човече! Защо изравяш розите?

— Само тази. Прекалено бодлива и гола е, въпреки всичките ми усилия. Само я виж на какво прилича и недей да спориш с мен — просто дърпай! Ето, ще ти трябват ръкавиците ми, много е бодлива.

Том се опита да напъха ръце в малките ѝ ръкавици, спечени от пръстта, и стисна основата на храста. Напъна с всички сили, чу се пропукване, коренът поддаде и се изскубна.

— Ето ти го! — Пусна го на земята и двамата се усмихнаха един на друг.

— Какво правиш тук? — попита тя, защото беше петък следобед и все още нямаше пет. — Не трябва ли да си на работа и да цъкаш на компютъра?

Младежът се разсмя на думите ѝ, но след това лицето му бързо стана сериозно. Дори нервно, както ѝ се стори.

— Пуснаха ме по-рано за добро поведение, но има нещо, за което искам да поговоря с теб. Трябваше да те видя насаме.

— Добре. — Ив свали шапката си, за да го вижда по-добре. — Слушам те най-внимателно — усмихна се, за да му вдъхне смелост.

— Така. — Прокара ръка през косата си и се опита да отвърне на усмивкатай. — Виж сега... Дийпа е бременна.

Преди още майка му да осъзнае чутото, той продължи:

— Решихме да задържим бебето и да се оженим.

— Дийпа е бременна? — попита тя с отчаяната надежда да е чула погрешно и Том да говори за някой друг, не за приятелката си, с която бяха заедно от едно нищо и никакво време. Ив много харесваше Дийпа, но... бебе? Брак? Все още се опитваше да се пребори с последното съобщение за брак, което я порази. Тук нещата не се връзваха... просто не се връзваха. Не!

— Да. — Том натъпка ръце в джобовете си и подръпна дънките нагоре.

— Как е могло да се случи? — Що за тъп въпрос задаваше, зачуди се тя още щом го изрече.

— Ами... по обичайния начин, струва ми се. — По устните му се мерна нещо като срамежлива усмивка.

— Та ти знаеш всичко за противозачатъчните още откакто стана на шест, Том. Просто нямаш никакво извинение — сопна му се Ив.

Синът ѝ измърмори нещо в отговор, изкиска се и отново подръпна дънките нагоре, което нямаше никакъв смисъл, защото бяха прекалено големи и се смъкнаха веднага щом ги пуснеше.

Тя усети гневното парене по бузите си. Синът ѝ Том, току-що навършил двајсет, току-що започнал първата си святна работа, имаше сериозно намерение да се жени — да става родител, — и то за студентка, малко по-млада от него, но също толкова неориентирана. Та той нямаше представа какво го чака! Те и двамата нямаха представа! А най-лошото бе — това, от което в очите ѝ бликваха горещи сълзи, — че

същото ѝ се бе случило на нея. Бе забременяла на двайсет, беше се оженила за скапаняка... и ето как се стекоха нещата.

Толкова ѝ се искаше нещата да са различни за децата ѝ.

Господи.

Той я прегърна.

— Съжалявам — каза и погали главата ѝ, отпуснала се на рамото му.

Ив постави длан на гърба му.

— О, Том. Ще ви бъде толкова трудно. Бебе? Наистина ли сте обмислили всичко?

— Да, помислихме. Много дори мислихме. Не сме го планирали, но пък какво.

Бе удивена, че в гласа му се появява сериозна нотка.

— Ти обичаш ли я? — попита.

— Да, обичам я и тя ме обича и ще я оправим тая работа с бебето.

Той представяше нещата толкова простичко. Винаги е така, когато си на двайсет. Все още си прям, не виждаш сложеностите, които другите, по-възрастните подозират, че те очакват.

Ив също се почувства малко по-добре.

— Всичко е наред, мамо — успокои я и отново подръпна дънките.

— Трябва ти колан — каза тя, а младежът само се усмихна. — Роби ще става чичо — добави. — А е само на две. — Не бе сигурна дали да се смее, или да плаче, не знаеше накъде ще поемат нещата.

— Всичко ще се нареди. — Сви рамене и подръпна дънките.

Не можеше да повярва, че е наистина на двайсет. На същата възраст роди Дени. Том все още ѝ приличаше на тийнейджър, а на неговите години на времето си въобразяваше, че е вече зряла. Искеше да се присмее на себе си, когато бе на двайсет, на марковите костюми и на косата, винаги направена при фризьор. Беше си въобразявала, че е пораснала, а какво излезе... Не за пръв път се зачуди дали на времето бе направила всичко каквото трябваше? По онова време бе омъжена, с две деца, домакия от покрайнините, със съпруг бизнесмен, със страхотно лъскава къща, мебели с антикварни стойност и дрехи, които можеха да се дават единствено на химическо чистене. Сега бе сама, ходеше на срещи, беше затънала до гуша покрай грижите за току-що

излезли от пубертета момчета и две малки деца, живееше в приземен апартамент, слушаше модерна музика и се обличаше в „Топ шот“. Собственият ѝ живот се бе стекъл по особено странен и непредвидим начин.

— Кога чакате бебето? — попита, отметна косата си назад и избърса ръце в панталоните.

— В началото на септември. Тя е в осемнайсета седмица... Трябваше ми малко време, преди да съобща на всички. Решението, все пак, беше важно.

Ив забеляза израза „осемнайсета седмица“; синът ѝ вече бе запознат с терминологията по време на бременност.

— Става ли ѝ лошо? — попита.

— Глава не може да вдигне. Щеше да е смешно, ако не ми е жал за нея.

— Горкичката. Пробва ли джинджифилови бисквити?

— Мамо, пробва всичко, в което има джинджифил — и джинджифилови бисквити, и джинджифилов чай, и джинджифилово вино. Суров настърган корен от исиот. Повръща всичко.

— Горкичката... А родителите ѝ знаят ли?

— Ами... Май ще им каже този уикенд. Още не съм решил дали ще я придружа или не. Не искам да ме смачкат. — Усмихна се, сви рамене, подръпна дънките.

— Господи. Те да не са... ъ-ъ-ъ? Дийпа, тя?... — Какъв бе подходящият начин да попиташ за културното наследство на приятелката на сина ти, която е от азиатски произход?

— За религия и тям подобни ли ме питаш? — „Религия и тям подобни“! Браво, точно това е начинът да се говори за тези неща.

— Да.

— Всички са членове на англиканската църква. Май мисионерите са се добрали овреме до прадедите им.

— Мога ли да направя едно предложение?

Той кимна.

— Моля те, не обличай тази тениска, когато отиваш да те представи на семейството си.

— А, добре... няма.

— Порнозвезда! — Той дори имаше памучен пуловер, който бе облякъл на обяд една неделя, без да му направи впечатление, че на

него пише: „Мастурбирането не е престъпление“.

— Трябва ли да се жениш? — попита тя. Бракът ѝ се струваше нещо прекалено сложно, за да се впусне в него човек. — Няма ли да бъде по-добре да поживеете заедно и с бебето? Поне отначало?

— Мамо, ние искаме да се оженим. Да се постареем да постигнем нещо.

Ив не можеше да не се възхити на ентусиазма им... и на слепия оптимизъм.

— Кога? — попита.

— Преди бебето да се роди. Дийпа иска да е през юни. В местната църква, после в хотел с голяма градина. Искан бяла рокля, воал, специална кола — всичко. Нищо, че ще бъде с корем.

— А ти какво мислиш по този въпрос? — зачуди се Ив.

— Ами не е много в мой стил. Но след като тя го иска... а и според нея по този начин родителите ѝ ще се укротят... толкова е... гот ще бъде.

— Хм. Искаш ли чай? — предложи тя.

— А кексче има ли? — Дори в моменти на криза Том не можеше без сладкиши.

— Да, има. И Джозеф ще се жени — съобщи му тя и се опита да говори незаинтересовано.

— Ами! За кого?

— За гаджето си, Мишел.

— Лудница, всичко живо е хукнало да се жени. — Май нямаше намерение да каже нищо повече по въпроса, което ѝ се стори чудно.

Когато Ив се спря на задната врата, за да събуе калните ботуши, той добави:

— Има и още нещо...

Тя се обърна към него, задържа крака си във въздуха и той забеляза дупка на мястото на големия пръст. Том усети, че му дожалява за майка му, и се зачуди дали имаше право да я подлага на подобно нещо.

— Да?

— Искан да покана и баща ми... нали се сещаш, Денис, да дойде на сватбата. Може би семейството му също, ако искат.

Ив продължи да си събува ботушите.

— Ясно — заяви най-сетне. — Нали не очакваш да изпадна във възторг.

— Не.

Започваше да се чуди откъде ще ѝ дойде следващият удар. Сигурно ще ѝ съобщят, че Ана продава наркотици на игрището в училище. Или че Роби е предложен за президент на „Лего“?

Денис. Том искаше да покани Денис на сватбата... просто така. Денис, бащата, който ги бе изоставил и нея, и Дени, и Том преди около шестнайсет години. Те, разбира се, го бяха виждали след това. Наложило му се беше да се върне, за да уреди развода. След това понякога пристигаха чекове, а посещенията му бяха нарядко, единствено когато минаваше набързо през страната и им звънеше от прескъпите хотелски апартаменти, обсипваше синовете си с пари, глезотии и вкусотии. Завеждаше ги в „Хамлис“ и им купуваше каквито играчки пожелаят, ядяха сладолед за вечеря, обикаляха Хайд парк на новите си кьнки, скейтбордове или каквото там им беше купил. След това, на края на посещението ги връщаше, за да се отрезвят бързо и болезнено в истинския живот.

Денис Дръвника... Денис... каквато и друга грозна дума да съществуваше с д. Диване? Не. Дегенерат? Не. Долно дръгливо добиче. Така звучеше по-добре.

— Той ще става дядо — продължи Том. — Може би ще му бъде приятно да разбере.

— Хм. — Той никога преди не бе проявявал интерес да поддържа семейните връзки. Поне не с тях.

— Внимавай да не настъпиш количките на Роби — предупреди го Ив, докато слагаше чайника на печката и освобождаваше масата в обърнатата наопаки къща. — Някой ден ще си счупя главата в тази каша.

— Количките на Роби ли? — Том се наведе и вдигна очукан стар трактор. — Този ми е познат.

— Може пък чичо Роби да го предаде в наследство на племенника си — подхвърли и усети, че се чувства объркана и готова както да заплаче, така и да се залее от смях.

— Знам, мамо — рече тихо Том. — Необичайно е... но пък ще ни бъде много гот. Помисли си само колко ще се кефи Роби.

— Какво искаш за пиене? — попита го тя, когато чайникът завря. Той знаеше какво се предлага — три вида чай, всичките безкофеинови, билков чай, с плодов аромат и кафе без кофеин...

Когато майка му придърпа стол, за да стигне до горната полица на кухненския шкаф и да свали стара очукана кутия от бисквити, му стана ясно колко е разтърсена от новините. Това бе тежката артилерия, която се използваше само за спешни случаи — силно и много въздействащо подкрепление. Все още на стола, тя отвори пакета и вдъхна дълбоко със затворени очи.

— Ммм — възкликна. — Вече се чувствам по-добре.

Той се зачуди дали все още държи запаси от другия наркотик за спешни случаи. Ив скочи от стола и му поднесе кутията.

— Искаш ли една? Защото аз определено искам. Неутрализира най-негативното действие на кофеина, нали знаеш.

Том надникна в кутията и видя около шест цигари с трева, дълги по три сантиметра, дебели колкото молив.

— Сто процента органична трева — увери го майка му. — Няма никакъв никотин, отглеждат я в парник в Брайтън, затова можеш да си вземеш с чиста съвест. — Младежът посегна за една, а тя продължи: — Чуй ме само, говоря като дилър. Нали знаеш, че пуша само при специални случаи?

— Стара хипарка си ти — отбеляза той.

— Много благодаря!

Двамата седнаха на масата в кухнята в ужасно разхвърляния лондонски апартамент, който си оставаше негов дом, и посегнаха към димящото кафе, запалиха тревата и наоколо се разнесе признатият сладък дим, а след това си поговориха.

— Семейството на Дийпа нормално ли ще приеме новината? — обърна се Ив към сина си.

— Има време, ще видим.

— Та какво следваше тя? — Ив се почувства неудобно, защото не си спомняше какво учи момичето.

— Медицина. Втора година.

— Значи „честито“ няма да бъде първото, което ще чуе от родителите си.

— Не. Но въпреки това ще се оженим. На тях ще им стане приятно.

— Може и да не им стане, Том. Кой знае? Двайсет години. Тя е още толкова млада.

— На същата възраст като теб — напомни ѝ неуверено Том.

— Именно — Изпусна струя дим и потисна кашлицата. — Нали затова се притеснявам. — Очите ѝ срещнаха неговите. — Толкова сте млади още — повтори тя. — В днешно време на двайсет си още много млад. Но ние ще се опитаме да ви помогнем.

Тя обхвана с ръце чашата кафе. Какви красиви ръце, помисли си Том, ръцете на мама. Малки, топли и способни. Ноктите са къси и често пъти отдолу се е набила пръст, а тя не сваля двата сребърни пръстена, на безименния пръст винаги е смарагдът със семпла платинена халка. Въпреки че ровеше из градината, кожата ѝ бе нежна и мека, благодарение на някакъв ежеседмичен ритуал със зехтин и сол, след което си лягаше нахлузила чорапи като ръкавици. Пълна кукувица.

— А Денис къде е сега? — попита тя. Беше оставила на синовете си задачата да поддържат връзка с баща им, ако желаеха да го чуват. Бе категорична, че този човек не я интересува.

— Сигурна все още е в Чикаго. Щеше да ни каже, ако е имал намерение да се мести.

Ив бързо загаси остатъка от цигарата в бронзовия пепелник на масата и гривните на ръката ѝ дръннаха.

— Дийпа ми се струва свястно момиче, Том — отбеляза тя. — Може пък всичко да се получи както трябва. Обещай ми обаче, да се постараяш да бъдеш чудесен баща на детето си. Защото всяко дете заслужава двама добри родители, дори и да не са заедно.

— Обещавам — каза той и я изненада, като я стисна за ръката. — Благодаря, мамо.

След като синът ѝ си тръгна, Ив отвори всички прозорци и задната врата, за да се проветри, след това седна на масата отново и отвори кутията за спешни случаи.

Щеше да изпуши още една цигара с трева. Та това бяха четири разтърсващи случая по едно и също време: Джозеф щеше да се жени, Том щеше да се жени и да става баща. Направо невероятно, да стане баба точно две години и половина след раждането на четвъртото си дете... и като капак Денис. Мили Боже, да не говорим за срещата не само с Денис, но и със семейството му.

ГЛАВА 10

Цялото лондонско „семејство“ на Ив бе поканено у тях на обяд, за да се запознаят е Дийпа, да си говорят за бебета и най-вече да празнуват. Така бе по-добре, отколкото да седят настрани със скръстени ръце и да недоволстват нацупени, реши Ив.

Така че всичките ѝ деца щяха да са тук, приятелката на най-големия, плюс Джен и Райън, разбира се, но както Джен бе казала:

— Неделя ли... точно това е денят, в който от магазините се краде най-много вино, подпалват се коли и всички пощуряват.

— Много смешно, няма що.

Още двама гости щяха да присъстват: Хари, семейният фризьор и близък приятел — женствен, очевидно с променен цвят на косата, прекалено префърцунен тип, който все изтърсваше по нещо на *italiano*, но пък винаги бе много мил с Ив и момчетата, още от времето, когато тя се премести в Хакни, и с течение на времето от обикновен приятел се превърна в сурогатен чичо. Щеше да дойде и Нилс.

За всички, освен за Джен и за прекалено подозрителната Ана, Нилс бе просто ветеринарят и нов приятел. Само че Ив забеляза как всички го наблюдават с блеснали очи, когато го въведе в шумната претъпкана от гости кухня и го представи.

Всички познаваха кухнята на Ив и не обръщаха никакво внимание на нищо, но Нилс, който идваше за пръв път, не можа да седне веднага, искаше му се да обиколи и да разгледа безбройните нови неща.

Стаята бе претъпкана. Пукаше се по шевовете. Имаше шкафове и ракли, и полици, и ниши по стените и навсякъде бе отрупано с кухненски съдове. Тигани, тенджери, тави, чинии, чаши — все обичайни неща, но освен тях имаше и цял набор необикновени — антикварни масленици, цели шест, различни емайлирани гевгири, колекция рендета, японски чайници, безкрайни редици готварски книги, много от тях стари и престари, канички и разни други дреболии. На всяко свободно местенце бяха наблъскани растения —

садени заедно и поставени или на перваза на прозореца, или на пода, или високо по лавиците, готови да поемат в боен поход право надолу, ако останат прекалено дълго без вода.

Ив очевидно бе жена, която се чувстваше чудесно в кухнята си.

— Сипи вино, ако обичаш — нареди му тя и му подаде бутилката и няколко чаши. — След това сядай. — Изглеждаше доста небрежно — косата събрана на разпадащ се кок, и подтичваше от старата газова печка към масата, където гостите се бяха разположили и се надвикваха, насядали по събрани един Господ знае откъде столове.

В кухнята ѝ цареше страховит хаос, но тя изобщо не го забелязваше, докато сритваше играчките в ъгъла с надеждата да не бият прекалено на очи.

Беше приготвила печени зеленчуци — картофи, тиква, пащърнак, моркови, дребен лук, цели глави чесън, изпечени със зехтин, със златна коричка, поръсени с билки от градината, и тонове домашна салата. След това имаше пухкав крем и ягоди за десерт.

Ив непрекъснато сновеше между масата и печката, хващаше откъслечни фрази от разговора и с удоволствие се докосваше и отриваше в Нилс, който май бе заел цялото ѝ работно пространство.

Джен обсъждаше бременността с Том и Дийпа, която вече имаше коремче като футболна топка, скрито под тениската.

Ана се бе задълбочила в разговор с Хари и приятелката на Дени, манекенката Патрисия, за някакъв серум за коса, а Райън, Дени и Роби обсъждаха двигатели.

— Това е Патока и той ще отиде в задния двор, за да види Дебелата контролорка — Роби бръмчеше по покривката с малка зелена машина.

— Аз пък реших, че това е Пърси — отбеляза Дени.

— Не! — Възмутеното гласче бе последвано от пухкаво юмруче, което грабна играчката и я натика под окото на Дени.

— Патока. Това е страхотна западна машина. — Да, наистина, отстрани пишеше GWR.

— Как си? — попита я Нилс, когато успя да се усамоти с нея до мивката в кухнята.

— Добре — усмихна му се тя. — Извинявай, че напоследък бях толкова заета и до днес така и не ми остана време да се видим. — Това не бе истина, и двамата го знаеха.

— Няма нищо. — Той едва се сдържаше да не докосне лицето ѝ, защото независимо, че двамата с Ив бяха заедно, това все още беше тайна. — Много ми е приятно да се запозная с всички.

— Добре, всички си имат всичко, хайде ела и седни — подкани го тя, готова да пренесе последните пълни чинии на масата.

Най-сетне, след като бе сервирала на всички и чашите бяха напълнени, тя вдигна своята.

— За Дийпа и Том. Честито и на двамата, пожелавам ви безгрижни дни и натоварени нощи и помнете, че целият ви живот е пред вас!

Чукнаха се и отпиха.

Спря поглед на най-големия си син, Дени, който изглеждаше уморен, със синьо-черни кръгове под очите, кестенявата му коса бе потъмняла от обикновено, защото не е мита. Зачуди се дали се притеснява за работата си или за Том, или просто купонясва до късно с Патрисия.

Опитваше се да се насили и да хареса Патрисия, но имаше нещо, което инстинктивно я отблъскваше. Патрисия бе поразителна, с много бяла, свършена кожа, дълга до кръста права кестенява коса, която бе вързала на небрежна опашка, и тяло на манекенка — идеалната жена, слаба и висока.

Държеше се доста притеснено, кимаше, смееше се тихо и изглежда усещаше, че някой непрекъснато я наблюдава. Ядеше смешно малки хапки и Ив забеляза, че Ана се опитва да подражава на кльощавия ангел на свършенството. Дъщеря ѝ щеше да започне да връща чинията си недокосната, а утре щеше да отиде на училище вързана на опашка в знак на преклонение пред зашеметяващата Патрисия.

— Кажи, мамо — Том се наведе, за да я попита, — как върви?

Тя му се усмихна.

— Добре, много добре... всичко е супер, миличък. Между другото, опита ли вече да се свържеш с баща си?

— Да, говорих с него и... ъ-ъ-ъ... той каза, че ще дойде с удоволствие. Ако останалите нямат нищо против.

— Нашият баща? Какво? За Денис ли говориш? — попита Дени толкова високо, че всички се обърнаха, готови да пригласят. — Да не би да си го поканил на сватбата?

— Да, извинявай. — На Том му стана неудобно, че цялото внимание е насочено към него. — Щях да ви кажа след малко. Още не бяхме стигнали до този въпрос.

— Господи — изпъшка Дени. Том му разроши косата и добави:

— Ти разбираш ли, че не сме го виждали цели шест години?

— Именно.

Ив бе сигурна, че Денис е преценил, че накупените тийнейджъри, с които се бе видял при последното си посещение и които съвсем не бяха останали впечатлени от скъпарския му хотелски апартамент и екстравагантни подаръци, изискват от него прекалено много усилия. След това им бе пращал единствено картички за Коледа. Никога не се сещаше за рождените им дни.

— Както и да е — продължи Том. — Обадох му се по телефона и му съобщих за сватбата и за бебето. — Кимна на Дийпа и тя се усмихна, малко напрегната. — Та той каза... каза, че много му се иска да дойде и да ни види всички. Щял да доведе жена си и дъщерите си.

— Ти май си пълен с изненади напоследък — изсумтя Дени, но Ив го сръза с поглед. Джен и Хари бяха зяпнали от изненада, а Ив забеляза въпросителното изражение по лицето на Ана и заподозря, че се кани да направи някоя типична за психоаналитиците забележка.

— Сега вече не можете да отричате миналото — наистина се обади дъщеря ѝ и Ив не се сдържа и избухна в смях.

— Та какво каза той? — Бе обзета от любопитство и ѝ се прииска да разбере всичко докрай. Взе вилицата на Роби, за да му слага в устата, но вниманието ѝ бе насочено към Том. — Започни от началото, всичко, което си спомняш — подкани го с усмивка.

— Ами... — Той пошава малко с пръсти и се почеса по носа. — Ами... не остана очарован, че ще става дядо. Това и аз даже го забелязах.

Ив се изкиска на висок глас.

— „Ти ще се жениш и ще ставаш баща?“ — Том се опита да имитира американския акцент, за да им достави удоволствие. — „На двайсет си само! Да не си се побъркал?“ Това каза.

Младежът продължи възбудено, като се опитваше да имитира американски акцент.

— Много е надут. Вдига телефона и казва: „Денис Ли слуша“, ама така вика, като че ли е глух. А пък аз му отвърнах: „Ало, обажда се

Том Ли от Англия“. Реших, че ще се сети кой съм, затова не добавих „синът ти“. Само че последва безкрайно дълго мълчание, преди да изрече: „Том Ли? Синът ми, Том? О! Здравей, как си, Том?“ Май не мисли много за нас, нали?

— Амиии... май не — съгласи се Ив. Вилицата с хапката на Роби бе застинала пред устата на детето, а малкият чакаше с отворена уста, също като новоизлюпено птиче, и се надяваше все някога да си я получи.

— Та значи — продължи Том, — поговорихме си. С какво съм се занимавал. Как реагира ли? Попита за Дени и за теб, мамо. Все още те нарича Ивлин. Стори ми се толкова странно. Та говорихме за неговата работа цяла вечност. Е, той говореше. — Ив изви очи към тавана. — Май ще се наложи да работя допълнително, за да си платя сметката за телефона. А, каза и нещо друго: „Значи си програмист. Боже, Том, това е вече толкова демодирано.“ Опитах се да му възразя: „Ами ние тук създаваме доста интересен софтуер, татко... Денис“ — поправи се Том. Беше прекалено неестествено да нарича този непознат татко. — Само че той много не ме слушаше.

Ив можеше да му разкаже още много случаи, в които Денис не искаше и да чуе за децата си и не се интересувахе от тях, беше винаги убеден, че неговото мнение е най-правилното, но се бе старала да бъде от тези разведени майки, които не оплюват непрекъснато бившия съпруг, поне не пред децата.

— Значи все пак ще дойде? — попита.

— Така каза. — Всички знаеха, че не може да се разчита на това, което е казал Денис.

— Прати им покана, пък да видим — предложи Ив. — Може да стане интересно.

— Да не би това да означава, че ще се запознаем с него? И с новата съпруга и децата му? — Джен едва сдържаше възбудата си. Денис, липсващата част от мозайката на миналото на Ив. Най-сетне щеше да види що за човек е.

— Не може да се каже, че е новата му жена. От години е на сцената... — Ив се постара отговорът ѝ да прозвучи незаинтересовано.

— Нали всички сте наясно — продължи Том, — че ще стане голяма веселба?

Ив погледна Дени, който ядеше, вперил поглед някъде надалече, без да казва и дума.

— Ти какво мислиш? — обърна се към него.

— Нищо важно — отвърна той. — Пукната пара не давам за Денис. Представа нямам каква муха те е ухапала, та го каниш — подметна на Том.

— Че той е част от семейството — напомни му Том. — В известен смисъл.

Дени изсумтя и Том и Ив прецениха, че е най-добре разговорът да бъде прекратен. Ядосаният Дени не бе за пред хората.

По-късно, когато почти всички си бяха тръгнали — Нилс бе успял да си открадне няколко целувки по време на задължителната обиколка на градината, днес много мокра, и я накара да обещае да се обади, — Том и Дийпа се задържаха в кухнята и предложиха на Ив да ѝ помогнат да разтреби. Какво точно било да си женен и да родиш на двайсет? Искаха да разберат всичко и започнаха да разпитват Ив, докато търкаха тенджери и миеха чинии.

— Господи — започна тя и отметна косата от лицето си с гумените ръкавици. — Мога да ви кажа как беше при мен, но това съвсем не означава, че и при вас ще бъде така. Дори се надявам най-искрено да бъде съвсем различно. Искам да кажа... аз бях с Денис, а той бе много по-възрастен от мен, работохолик, минал трийсетте. Искаше все неща, които харесват всички възрастни: къща извън града, две деца, съпруга домакиня. Аз си мислех, че искам абсолютно същите неща. Само че не се получи. — Чу се дрънчене на тенджери и тигани, докато тя се опитваше да смекчи спомените. — За известно време беше хубаво... донякъде. Прекъснах университета — добави. — Преместихме се в Съри, изгубих връзка с всичките си приятели от университета, както и всички шансове да започна кариера след завършването... Но пък имах момчетата. — Вдигна поглед от мивката и им отправи усмивка.

— А аз защо не знам нищо за тези неща? — обърна се Дийпа към Том, но се надяваше Ив да запълни празнотите. — Къща в провинцията? Богат и пребогат татко?

Ив бе забола поглед в мивката.

— С Денис все още се говори много трудно. Той ни разочарова много болезнено.

ГЛАВА 11

По онова време тя се казваше госпожа Ивлин Ли. И беше съвършено различен човек. Бе младата, изключително добре поддържана съпруга на суперуспелия (поне така си мислеше) финансов магьосник Денис Ли. Майка на две деца, с невероятна къща в снобското Съри, а всекидневните ѝ грижи се въртяха около съществения проблем в какъв цвят да пребоядиса трапезарията, как да вмести маникюра и коломаската преди часа по тенис, да не би супата от пащърнак с къри да се окаже прекалено елементарна за вечерята в неделя вечерта.

Денис я покори на деветнайсет с... с какво по-точно? Любов? Копнеж? Нужда? Обещанието за деца и финансова обезпеченост?

Бе студентка по антропология в Лондон, когато двамата се запознаха. Баща ѝ бе настоявал да запише право, а и тя се надяваше за същата специалност. Обичаше съдебните зали, бе седяла дълги часове в тези официални помещения, изпълнена с почит, и го наблюдаваше как работи още от дете. Само че шестиците от провинцията се бяха оказали недостатъчни за столицата и се оказа, че може да запише единствено история на изкуството или антропология. А Лондон определено бе мястото, където ѝ се искаше да остане да живее. Бе израсла сред уюта и спокойствието на малък провинциален град и копнееше за големия град. Искаше да върви по безкрайно дългите улици, сред тълпите, да се порадва на приключения в пълна анонимност.

Ивлин избута първата година, заета да се сприятелява с нови хора и да обикаля кафенета и барове.

Една вечер я запознаха с Денис, познат на някой от групата, бившо гадже на сестрата на колега от по-горните курсове, или нещо подобно. Беше се отбил, за да им каже здрасти, и седна до нея.

Още от мига, в който се заговориха, тя бе очарована. Стори ѝ се толкова изтънчен, толкова зрял в безупречния си костюм с ланец за часовника, с кърпичка в горното джобче, със скъп парфюм и маникюр.

През всичкото време от службата му изпращаха съобщения по пейджъра и той непрекъснато притичваше до телефона, защото мобилните телефони, технология, която тепърва предстоеше да революционизира живота на Денис, все още не съществуваша.

В сравнение с Денис колегите ѝ с разкопчани ризи и кожени якета изведнъж ѝ се сториха неугледни и неориентирани. Денис живееше сред зрели хора в света на успеха, а тя копнееше за този свят. Все още живеяха в осемдесетте, за Бога! Всички искаха да се представят за зрели хора, за богаташи, носеха се подплънки и златни копчета. Брокерите като него бяха златни момчета.

Той току-що бе купил три апартамента край доковете и ги „разработваше“, а пък тя живееше в сбутана стаичка в общежитие.

Ив нямаше спомен за какво са говорили, но сигурно нещо го бе заинтригувало, защото на следващата вечер я покани на вечеря, а тя прие свенливо и бе обзета от истински ужас.

И трите ѝ най-добри приятелки ѝ дадоха разни неща, за да може да си избере какво да облече за първата среща, и тя си сложи минипола, сако, мрежести чорапи и боди с дълбоко деколте и изглеждаше великолепно и много по-възрастна от деветнайсетте си години.

Денис мина да я вземе с такси и я заведе в неприлично скъп ресторант в Уест Енд.

Тя си поръча само ордъвър и салата, защото възнамеряваше да предложи да плати своята половина, а не можеше да си позволи по-голям разход. Само че Денис оправи сметката със замаха на кредитната си карта и отидоха, въпреки че Ивлин бе все още доста гладна, в един бар, където след две пиня колади главата ѝ се замая.

Бе очарователен, когато я покани да се отбие в апартамента му, но Ивлин отказа срамежливо и се закиска, защото той бе мъж на трийсет и няколко и със сигурност щеше да иска секс, а пък тя бе сигурна, че все още няма желание да отваря тази страница. Денис прие на шега отказа, плати на таксито да я откара до тях, а след това, поради причини, които тя така и не можа да си обясни, поде кампания по прелъстяването ѝ. Ежеседмични вечери, два пъти в седмицата цветя, телефонни обаждания, които в повечето случаи бяха бележки на таблото за съобщения: „Твоят дъртофел Денис звъня“.

След две седмици вече бе научила всичко за самотното му детство, лишено от обич, и двамата се бяха целували дълго и страстно на задната седалка на таксито, всеки път, когато той я изпращаше. Бяха изминали четири седмици, когато той ѝ призна колко много иска да се установи, да се задоми и тя му позволи да опипа гърдите ѝ. След една много снобска вечеря, Денис успя да я убеди да изпият втора бутилка шампанско, извади кутийка с тежко златно колие и я покани да отиде с него у тях.

Сложи си колието и установи колко добре ѝ пасва, погледна го, усети се опиянена, възбудена и влюбена.

Този път в таксито той не я целуна. Този път седна близо до нея и плъзна ръка по коляното ѝ, по бедрото, докато стигна между краката. Бе си проправил път под момичешките памучни бикини и не откъсваше поглед от устата ѝ, докато напипваше бавно влагата там.

Желанието му към нея бе много по-силно, отколкото към която и да е друга преди. Бе на трийсет и две и бе сложил ръка на деветнайсетгодишен клитор. Водеше я у дома и сериозно се замисляше дали да не я направи постоянната си приятелка, не просто девойче за едно бързо чукане, след което да я चुпи. Изглеждаше му доста сладка.

Дълга кестеняво-руса коса, която щеше да я убеди да изсветли. Привлекателно източено тяло: със сигурност можеше да промени начина ѝ на обличане. Виждаше очертанията на малки, но стегнати гърди под тъмните дрехи, които тя предпочиташе, и нямаше търпение да разбере дали зърната ѝ са розови и перфектни като пъпки, както ги бе почувствал.

Докато разглеждаше апартамента му, изпълнена с удивление, Ивлин започваше да разбира какво означава да си замаян от желание. Никога преди не бе виждала подобно нещо. Хром и черни кожени мебели, безупречно лъснат дървен под, вградени модерни уреди, които служеха за кухня, и спираловидна стълба, която знаеше, че отвежда на горния етаж към леглото му.

Седна на скърцащата кожа на канапето и го зачака да излезе от банята. Предполагаше, че си мие зъбите и реше русата си коса, слага си още парфюм и се подготвя да я прелъсти. При тази мисъл пулсът ѝ се ускори и тя бе обзета от страх и вълнение.

Сети се какво му бе позволила да прави на задната седалка на таксито и усети как мускулите на корема ѝ се свиват. Почувства

истинска тръпка, породена от ужас и желание.

Наистина ли щеше да го направи? Да се люби с него? Тук? Тази вечер? Постави ръце на колието и усети затопленото злато под пръстите си.

Когато той се появи, точно както бе предположила, ухаеше и се бе освежил. Беше си свалил самото и вратовръзката и приближи към нея с разкопчана риза, под която се виждаше светлият му врат. Носеше две чаши за шампанско, купа с лед и бутилка, и бе пуснал Шаде.

Ако не го харесваше толкова много, сигурно щеше да се изсмее на това снобско представление. Вечеря, бижу, шампанско и тиха музика... това бе прелъстяване като по учебник. Дали леглото му не бе застлано с черни сатенени чаршафи?

Започнаха да се целуват и се преместиха заедно на канапето, а тя се опита да не обръща внимание на скърцащите шумове, които издаваше кожата, и да насочи цялото си внимание към него. Това бяха най-хубавите целувки, които някога бе опитвала, а той смъкваше роклята надолу по раменете ѝ, а другата му ръка се насочи към мястото, което вече се разтапяше и тръпнеше, същото място, което бе намерил толкова бързо в таксито.

О, да.

Тялото му миришеше на липов сапун и тя усети вкуса на шампанско по езика му, докато се притискаше към безупречно изгладения му костюм и розова риза. Щеше да прави секс с едно юпи и това преживяване нямаше да има нищо общо с неопитния секс в гимназията и в началото на първата година — единственият опит, който бе натрупала досега.

— Толкова си красива — прошепна той. — Моля те, ела горе с мен.

Качеха се на горния етаж в спалнята.

Черни сатенени чаршафи! Не можеше да повярва.

Между целувките той започна да я съблича: евтината рокля, ужасния чорапогащник, а когато сутиенът тупна на пода, гърдите ѝ, с които тя се гордееше, защото бяха малки, много бели с малки розови зърна, сякаш хипнотизираха Денис.

За момент ѝ се стори, че той ще заплаче.

— Ей, всичко е наред... — тя го целуна по бузата. — Това са само гърди.

— Съвършени са — бе казал той. — Ти си истинско съвършенство.

Трудно е да устоиш на зрял мъж, който ти подарява златни бижута и мисли, че си съвършена. Лъскавите сатенени чаршафи бяха прекалено хладни, потръпна, когато се отпусна върху тях. Само че приятно топлото тяло на Денис бе до нея.

Той отдели най-много време на гърдите ѝ. Навлажни ги с език, гали ги, докато зърната ѝ щръкнаха, целуваше ги и ги смучеше. За нея всичко това бе интересно, но не особено възбуждащо. Той свърши прекалено бързо и тя остана с впечатлението, че сексът е просто приятен начин да прекараш около половин час, но така и не разбираше какво толкова го превъзнасят.

Денис се бе отпуснал доволен и благодарен за няколко минути, след това се надигна, направи кафе и пусна компютъра до леглото. Тя заспа, докато го слушаше как ругае под носа си за спада на стоковата борса в Токио, или нещо такова.

Сексът стана по-приятен и Денис посвети следващите няколко месеца, за да я превърне в съвършеното гадже. Вече носеше чорапи с дантелен край, жартиери, сутиени, които струваха повече, отколкото преди даваше за едно палто.

Скоро се присъедини към групата избрани студентки, които ходеха на лекции с кашмирени поли, маркови дънки и ботуши на висок ток. Бързо вирна глава. Никога преди не се бе случвало някой да ѝ обръща толкова много внимание. По-малката ѝ сестра, която беше и по-умна от нея, и по-красива, умницата Джейни, бе любимката на баща им, и тъй като у тях нямаше майка, която да уравни нещата, чак сега Ив започваше да се чувства много по-добре. Винаги бе поставяна на второ място, никога не бе предпочитаната. Когато Джейни влезе в Кеймбридж, ни повече, ни по-малко в Кеймбридж, за да учи право, Ивлин бе убедена, че тя самата е и неудачница, и некадърница.

Затова вниманието на Денис бе добре дошло. Той я бе издигнал на пиедестал, глезеше я, оказваше ѝ внимание, държеше се с нея като с равна, като със специален, много любим човек.

Бе му безкрайно благодарна и се стараеше да му угажда и да се превърне в жената, която той искаше да бъде.

След това, през летния семестър на първата година в университета, се случиха едновременно няколко неща, които събраха

Денис и Ивлин много по-бързо, отколкото и на двамата им се искаше.

Единствената жива роднина на Денис, майка му, почина. Няколко седмици бе сериозно болна и му бе признала много театрално колко съжaliaва, че той не се е оженил, не се е установил и няма деца. След това бе починала и му бе оставила достатъчно пари, за да си позволи да напусне работа и да създаде своя собствена компания. Докато уреди погребението, изчака прочитането на завещанието, подреди семейния дом и го обяви за продажба, Ивлин разбра, че е бременна.

В първия момент бе обзета от ужас. Какво ли ще си помисли Денис? Какво ли ще кажат баща ѝ и умницата Джейни? Едно беше да се превърнеш в пораснала, изтънчена и сексапилна жена, съвсем друго да се окажеш бременна без време. Изчака няколко седмици преди да съобщи на Денис и с времето премисли нещата.

Искаше да се омъжи за Денис, искаше да роди деца от него. Щеше да бъде добра майка, беше сигурна. Той нямаше да успее да я убеди да постъпи другояче. И така, след шока около загубата на майка си Денис научи, че ще става баща, а Ивлин ясно му даде да разбере, че иска брак, при това веднага.

Отначало той бе твърде объркан, за да възразява, просто се примири и още преди годината да е изтекла, Ивлин се настани в първата си малка къща в Съри в очакване да се появи бебе номер едно.

Денис се радваше на успеха на малката си фирма в Лондон, и въпреки че баща ѝ и Джейни никак не одобряваха бременността на Ивлин, прекъсването на образованието ѝ, те не виждаха по-добро решение от това да се омъжи за богатото си гадже.

Самата Ивлин бе толкова неземно щастлива, че на двайсет навлезе с валсова стъпка и в брачния живот, и в майчинството. Година след раждането на Дени, тя бе отново бременна и животът ѝ пое по свой път, докато убиваше времето на събирания на прохождащи бебета и в яслите, обеди, тенис, вечери и понякога излизане в града, а от време на време Денис я молеше да му свърши някоя административна работа, единствено защото тя се оплакваше, че била отегчена.

Само че сега, когато се връщаше назад, към седемте си години брак, тя се чудеше дали това не са години, прекарани в полусънно състояние. Още от самото начало много обичаше децата си. Между тях с Денис почти не съществуваше връзка. Той се държеше с нея като с кръстоска между икономка и кукла. От нея се очакваше да поддържа

дома, да готви, да се грижи за децата, да е красиво облечена и да се представя подобаващо в леглото. Докато от него се искаше да ги осигурява, а те забогатяваха все повече и повече с всяка изминала година. Нова кола, още мебели, още скъпи дрехи. Той посвещаваше на работата си все по-дълги часове и тя бе все по-малко в течение на сделките му. Не че това я притесняваше особено. Бе се потопила с искрено удоволствие в уютния си безгрижен живот.

ГЛАВА 12

Все още си спомняше датата, когато нещата започнаха да се разпадат. Трети април започна както обикновено, когато Денис тръгна към офиса си в Ситито, а тя подготвяше момчетата за училище. Дени, вече на шест, Том — само на четири, бяха облечени в сиви памучни къси панталони, сака, шапки и кафяви чанти за скъпото частно училище, в което ги бяха записали.

Спомняше си, че бе зад волана на черния рейндж ровър и летеше през прелестните зелени поля, а двете момчета си бърбяха на задната седалка и тя се почувства щастлива, истински щастлива за пръв път от много време насам.

Съвсем наскоро бе навършила двацет и шест и бе бременна в единайсета седмица. Беше чакала това бебе цели две години. Все още ѝ се струваше истинско чудо, че е забременяла отново. Миналата година бе накарала Денис да отидат заедно на специалист, защото бе убедена, че трудното раждане на Том по някакъв начин я бе оставило безплодна.

Оказа се, че проблемът е в спермата на Денис. Лекарят му каза да намали стреса, цигарите и алкохола. Само че Денис погледна на този съвет твърде пренебрежително и заяви, че бизнесът му е навлязъл в критичен стадий, затова сега моментът не бил подходящ да се отпускат. Беше започнал да работи още по-дълги часове в офиса си в Лондон, бе поел нови клиенти, бе преуморен и притеснен за всичко, въпреки че парите се трупаха непрекъснато.

Кой знае как обаче, преди три месеца магията се бе получила. Денис, разбира се, се зарадва, а тя едва сдържаше щастието си. Нямаше търпение отново да има бебе в къщата. Моля те, моля те, нека да е момиче. Този път щеше да е различно: никакво изкуствено хранене, бебето няма да се оставя да плаче нощем, нито едно от дребните изпитания, които Денис ѝ бе налагал и на нея, и на момчетата „за тяхна добро“.

Новото бебе щеше да разсее отегчението, докато момчетата ходеха на училище. Денис не искаше тя да започва работа и бе заявил това много ясно, когато се ожениха — на сватбата бе облечена в мека дантелена рокля, малко притеснена, че бременността ѝ личи. Затова Ивлин си остана къщи, грижеше се за децата, готвеше, пазаруваше, забавляваше гости и обзавеждаше с много вкус все по-големите къщи в Съри, които той купуваше. Организираще обедни тържества, обядваше с другите богати съпруги, вършеше цялата домакинска работа (с помощта на чистачката, разбира се), грижеше се за цялата къща. Без дори да се пита дали товай се иска, тя се превърна в образцова съпруга, поддържана като манекенка, изискана и великолепно организирана. Само че откакто през септември Том започна училище, я налегна безкрайно отегчение. Знаеше отлично къде ще бъде следващата седмица по това време, по-следващата седмица и така до безкрай... затова копнееше бебето да ѝ даде нов стимул за живот. По някое време по тесния път сигурно бе усетила нещо да потича отдолу, само капчица между краката. Не обърна почти никакво внимание.

Отиде до селото, за да напазарува в месарницата, след това отскочи за сирене и накрая спря в плод и зеленчук. Взе дрехите от химическото чистене, надникна при фризьорката, за да си запише час. Всичко си беше както обикновено.

Прибра се почти по обедно време. Свали всичко от колата, прибра каквото трябваше в хладилника, някои неща — в шкафовете, и най-сетне се отправи на втория етаж към банята. Чак там забеляза сравнително голяма капка тъмночервена кръв.

Колкото и да беше странно, остана напълно спокойна. Не, вече не кървеше, съобщи на лекаря по телефона. Да си почива, я бе посъветвал той, да не се занимава с нищо, защото много жени имат кръвотечение в началото на бременността, най-вероятно не е нещо страшно. Въпреки това я предупреди да му се обади, ако усети някаква болка.

Похапна почти весело, обади се на няколко души, както бе запланувала. След това си наложи да полегне и да поспи, преди да стане четири, когато отиваше да прибере синовете си от училище.

Около час и нещо по-късно се събуди и почувства, че е като пребита, а в корема ѝ пулсираше тъпа далечна болка. Отметна юргана

и с ужас забеляза, че лежи върху напоения с кръв чаршаф. Кръвта бе пробила през дънките по чаршафа и по юргана. Обзета от паника, се обади на лекаря от телефона на нощното шкафче и той ѝ нареди да дойде веднага в болницата.

Само че преди това трябваше да се обади където трябва. Пръстите ѝ трепереха, докато звънеше на детегледачката на момчетата, госпожа Уилсън, за да я помоли да ги вземе от училище и да се грижи за тях, докато се прибере.

— Всичко наред ли е? — бе попитала госпожа Уилсън.

— Все още не знам. Трябва да отида да ме прегледат. Сигурна съм, че няма да отнеме много време, но поне ще помоля Денис да се прибере по-рано — бе казала тя, без да има представа как ще успее да убеди Денис да си зареже офиса, без да е уведомен предварително, нищо, че случаят бе спешен. Бе набрала номера му и се свърза със секретарката.

— Господин Ли е извън офиса на среща с клиенти и ще вечеря с тях, госпожо Ли.

— Имате ли представа къде е? — Той както обикновено сигурно нямаше да отговори на съобщението на пейджъра.

— Според графика ще вечеря... с господин Максуел в „Савой“.

Затвори и набра номера на пейджъра му, за да остави спешно съобщение, а след това позвъни в ресторанта, но там нямаше резервация нито на името на Ли, нито на името на Максуел. Сервитьорът бе усетил притеснението ѝ и бе предложил да попита на всяка маса за господин Денис Ли.

Чака дълго и наблюдаваше как сгънатата между краката ѝ кърпа се напоява с кръв, докато се чудеше как ще се добере до болницата, без да оплеска с кръв навсякъде.

— Не, госпожо. — Сервитьорът отново се бе върнал. — Няма никой с това име, много съжалявам.

Забрави веднага за Денис, обзета от паника заради кървенето и притеснения покрай пътуването до болницата. Усещаше как огромно количество кръв се излива от нея. Бе страшна и черна и тя започваше да се плаши все повече. В банята натъпка навита тоалетна хартия в бикините, обу тъмносини дънки, къси чорапи и маратонки и повика такси.

Докато чакаше таксито, напълни ръчната си чанта с неща, които можеха да ѝ потriebват: списание, още тоалетна хартия, тоалетна чантичка, ключове. Дори за миг не ѝ хрумна, че може да се наложи да остане там през нощта.

Докато таксито мине по оживените улици до болницата, кръвта се бе просмукала в дънките и бе стигнала до шлифера. Шофьорът спря направо пред акушеро-гинекологичното отделение и дори не прие банкнотата, която тя му подаде с треперещи пръсти.

Мина по асфалта, превита на две от болките в корема, пребледняла и вече изпаднала в шок. Когато сестрата от приемната видя в какво състояние е Ивлин, тя я въведе в странична стая и я настани на една кушетка, докато попълни документите.

— Лекарят ще дойде всеки момент — казаха на Ивлин, но чакането се проточи. Докато лежеше, тя наблюдаваше как кръвта се просмуква по дрехите ѝ, усети я в чорапите и чак между пръстите на краката.

Най-сетне я отведоха в съответното отделение, на носилка на колелца, с краката напред по зелените коридори. В малката стая за прегледи лекарят и сестрата, нахлупили смешни хартиени шапки, зелени дрехи и найлонови престилки, я прегледаха забързано и тя усети, че страхът ѝ се засилва.

Чуваше гласа си някак отдалече.

— Какво става? Ще загубя ли бебето? Трябва да се обадя на съпруга си.

Те издаваха някакви звуци, очевидно, за да я успокоят, но не отговаряха, докато ѝ мереха кръвното, температурата и ѝ помагаша да съблече прогизналите от кръв дрехи и ѝ сложиха болнична престилка. Горещите течения не спираха: тя усещаше как под нея се събира топла локвичка и се просмуква в престилката.

По молба на лекаря вдигна крака, за да може да я прегледа, въпреки че никак не искаше да се подлага и на това, не и при тези обстоятелства.

Най-сетне последваха думите, които тя се бе надявала да не чуе.

— Разширена шийка, страхувам се, че сте получили спонтанен аборт. Трябва да погледна по-добре.

Той взе разширител, за да я прегледа по-подробно. Докато лежеше, обляна от ярка светлина, усети капчици пот под мишниците и

по горната устна.

Докторът започна наново прегледа.

— Хм... торбичката се е заклешила в шийката — каза най-сетне лекарят. — Кръвотечението няма да спре, ако не я отстраним. Ще се опитам да я махна, но може да се наложи да ви отведем в операционната.

Торбичката... торбичката... Едва й остана време да се сети, че бебето е в тази торбичка, пълна с течност, и той започна да ръчка. Не я болеше, но бе такава намеса на онова нежно скрито място. Все едно че правеше секс, все едно че я изнасилваха, все едно че правеше аборт и раждаше едновременно.

Докато той правеше необходимото, тя така и не успя да спре да мисли за раждането на бебето, което си бе представяла толкова често, за малкото създание, което лежеше сред свещи, намазано с лавандулово масло, обградено от обич. Но ето че сега се намираше в тази тясна стая и изтръгваха бебето от нея с клещи с дълга дръжка, сред порои от кръв, при това го правеха двама непознати, на които дори не бе запомнила имената.

И тогава се разплака, главата отпусната на леглото, стиснала здраво страничните облегалки, а сълзите се стичаха в ушите ѝ, докато медицинската сестра я галеше по косата, без да сваля пластмасовата ръкавица.

— Съжалявам — бе казал лекарят. — Не ми се иска да ви причинявам болка, май е най-добре да ви свалим в операционната и да поставим упойка.

— Не, не — бе настояла тя с надеждата, че ако остане в съзнание, може би ще успее да задържи бебето.

Той отново бе пъхнал клещите.

— Спрете, моля ви, спрете — бе помолила тя, когато я преряза нова контракция и на леглото избликна още кръв.

Той я накара да се опита да се изправи, затова, кой знае как, с помощта на сестрата, тя се изправи и застана до леглото, коленете ѝ едва я държаха, стискаше леглото и усещаше как кръвта се стича между краката ѝ. В този моменти се бе приискало да припадне, за да се отърве от всичко това, но си остана в пълно съзнание.

Въведоха я в тоалетната отстрани на стаята, лекарите постлаха хартиена седалка и ѝ казаха, че преминаващата надолу течност може

би ще успее да освободи торбичката. Разтърсвана от ридания, се опита да се изпишка, а същевременно сви всички вътрешни мускули, за да се опита да запази бебето, но нещо отвътре бе поддало и тя усети нежелана контракция, докато — пляс — също като бързо и безболезнено раждане, разбра, че тялото ѝ бе изхвърлило бебето.

Стана и не бе нужно да поглежда, за да се увери, че бебето вече е изпаднало, но въпреки това, изпълнена с ужас, се обърна и погледна. Единственото, което видя, бе учудващо голям мехур сред локва кръв и урина. Сестрата забеляза накъде гледа и бързо покри тоалетната чиния, след това я отведе до леглото, където сложиха на ръката ѝ система и я обуха в нещо като хартиен панталон и санитарни кърпи, които си спомняше от родилното. Толкова много неща ѝ напомняха за раждането, помисли си тя, само че този път в малкото легло нямаше да я чака бебе, което да я зарадва след цялата преживяна мъка.

Сестрата изми засъхващите кървави петна от краката ѝ и се опита да ѝ помогне да се изправи. Само че щом стъпи на пода, коленете ѝ омекнаха.

— Чакай на леглото, ще докарам количка.

И така, Ивлин, облечена в болнична престилка без гръб, панталони, пълни с неудобно подобие на превръзка, бе отведена със системата до болнично легло и там се почувства по-наранена и обхваната от безнадеждност от когато и да било преди.

— Трябва да се обадя по телефона — успя да каже на сестрата. — Да уредя гледачка на момчетата ми.

Докараха телефона до леглото ѝ и тя позвъни първо вкъщи. Обадил се бе Дени.

Щом чу гласа му, усети как сълзите ѝ потичат, но той бързаше и не му се говореше, а и не се притесни особено, когато му каза, че тази нощ нямало да се прибира.

— Двамата с Том нали слушате? — бе попитала тя.

— Да. Можем ли да дойдем да те видим?

— Не глупчо, утре се връщам. Много, ама много ми липсвате... Би ли повикал госпожа Уилсън, за да говоря с нея?

След като госпожа Уилсън я увери, че няма защо да се, притеснява, че ще остане през нощта, ако се налага — не, Денис не се бе обаждал, — Ивлин я помоли да викне Том.

— Здравсти, мамо, ти къде си? — гласчето му звучеше притеснено.

— Здравей, бонбонче.

Той се изкиска.

— Тази вечер мама няма да е вкъщи. Много се извинявам, но ще се върна чак утре.

— Нали утре сутринта ти ще ни закараш на училище?

— Може би няма да успея да се върна толкова рано, но задължително ще ви прибера от училище и ще отидем в кафенето, за да похапнем сладкиши. Нали става?

— Да — прошепна момчето. — А татко ще се прибере ли скоро?

— Ще му звънна ей сега и той ще се върне веднага щом успее да се освободи. А и аз утре се връщам... обещавам... нали става?

— Добре, мамо. А, мамо, днес насадихме семена в една саксия.

— Браво. Много ви обичам...

— Чао. — Той затвори неочаквано, точно както правят всички малки деца, но тази вечер Ивлин не можа да го понесе и зарови лице в чаршафа си, за да се наплаче.

От Денис все още нямаше никакви новини. Налагаше се отново да му се обади. Остави съобщение на пейджъра: „Денис, аз съм в болница «Кънтри Дженеръл», седмо отделение. Манди е вкъщи при децата, но ти също трябва да се прибереш.“ Беше се поколебала, защото не знаеше как да приключи съобщението си. „Аз ще се оправя — бе добавила тя. — Само че загубих бебето.“

Остави слушалката на място и заплака отново, разтърсвана от ридания, които се опитваше да скрие от останалите жени около нея, но не успя. Вече бе станало шест вечерта. Не можеше и да помисли за храната, която ѝ донесоха, затова остана да лежи, вперила поглед в стената, прекалено шокирана, за да заспи.

Думите „загубих бебето“ непрекъснато се въртяха в главата ѝ. „Загубих“ не ѝ се струваше точно, сякаш го бе оставила, изпуснала някъде... и сега не можеше да го намери. Всъщност чудесно знаеше къде е, в онзи мехур в тоалетната, може би вече пренесен в лабораторията или изхвърлен за изгаряне с останалата част от боклука. Ужасни мисли, но не успяваше да се отърве от тях, докато лежеше отпусната на възглавниците и наблюдаваше какво става в отделението,

гледаше как се местят стрелките на часовника и усети сълзите да се стичат по лицето ѝ, този път беззвучно.

Бе почти девет вечерта, когато Денис най-сетне се появи.

Спомни си, че тогава ѝ се стори странен, когато приседна на леглото до нея, нервен, възбуден и разрошен, въпреки че все още бе облечен в раиран костюм с яркорозова риза и тъмносиня вратовръзка на точки.

Беше я целунал по челото и я бе попитал как е, а докато му разказваше какво се е случило, той я бе прегърнал, възпиран от стегнатия костюм.

— Съжалявам, искрено съжалявам, че ме нямаше — бе повтарял той.

— Не успях да те намеря. Опитах къде ли не — призна тя.

— Бях в „Савой“. Представа нямам защо този пейджър отказва да работи там.

Ивлин разбра, че я лъже.

— И следобеда ли беше там? — бе попитала тя и се зачуди защо ѝ е да слуша нови лъжи.

— Да — отвърна той, без да дава повече обяснения.

Само че тя настоя за още, защото нямаше представа какво да прави с нещата, които бе научила, и знаеше, че той я лъже. Какво означаваше това?

Попита го с кого се е срещал, какво са яли, къде е седял, зададе му всички въпроси, за които се сети.

— Да не би нещо да не е наред? — попита накрая, объркана от всичките лъжи и обхваналото я безпокойство, докато го наблюдаваше как подръпва нервно копчетата на ръкавелите.

— Не мога да ти кажа точно сега — заяви Денис. — Просто няма да е честно.

— Че какво може да е по-лошо от това? — изсмя се тя.

— Просто в момента не бива... не бива да се притесняваш.

— Какво има, Денис? — Той я плашеше.

— Виж, Ивлин... — Бе притиснал основата на дланите си над очите и тя разбра, че за пръв път, откакто го познава, е на границата на сълзите. — Ще фалирам — отвърна той. — Всъщност, вече съм фалирал. И ще дойдат да ни отнемат всичко — и къщата, и колите, абсолютно всичко.

Вече преживяла шока на спонтанния аборт, тя не можеше да осъзнае какво точно ѝ казва.

— Какво? — бе прошепнала неразбиращо.

Тогава той бе кимнал и бе започнал да обяснява на пресекулки как бил виновен един клиент, който рухнал и го повлякъл със себе си, а фирмата му била с неограничена отговорност и затова щели да загубят всичко.

Бе знаел от седмици, разбира се. Каза, че не искал да я притеснява излишно. Така че вместо да разбере малко по малко, че нещата не вървят на добре, той я бе държал на тъмно и сега всичко се стоварваше на главата ѝ. Когато най-сетне бе проумяла какво точно ѝ казва Денис, първата ѝ мисъл бе за новата гарнитура от кожа и бук, която бе поръчала преди време за хола... дали и тази поръчка щеше да отиде при съдия изпълнителя?

— И какво ще правим сега? — бе попитала тя.

— Нямам абсолютно никаква представа — отвърна той. — Тук няма да мога да работя години наред... не и сам. Ще се наложи да заминем за чужбина. Копелета гадни.

— Ами Дени и Том? Ами училището им? — Още щом го каза, се сети, че ще се наложи те да напуснат, защото нямаше да има кой да им плаща таксите.

— Не знам, Ивлин... Господи, все още не съм мислил по всички тези въпроси.

ГЛАВА 13

Краят на техния свят, или поне така си бе мислила тя по онова време, бе настъпил бързо. Едва я изписаха от болницата, когато нещата тръгнаха надолу за Денис, при това доста стремглаво.

Офисът му бе затворен, персоналът освободен от работа. В продължение на няколко дни той си остана вкъщи и непрекъснато звънеше по телефона, ругаеше цветисто тези, с които говореше, търсеше някой да го подкрепи — бивши работодатели, клиенти, независимо кой, стига да му помогнеха. И след това, само след няколко кратки седмици, всичко приключи. Издадоха съдебна заповед, той подаде необходимите за фалит документи и кредиторите го погнаха със злобно настървение.

Преди още Ивлин да осъзнае какво става, дойдоха да оценят цялото им имущество и сложиха етикет с цена на всичко: и на мебелите, и на закупените наскоро антики, и на колите, и, разбира се, на самата къща.

Момчетата бяха във ваканция за Великден и си бяха у дома, тихо обикаляха от стая в стая, докато двамата с Денис се лутаха безцелно, напълно объркани.

Шокът и обхваналата я безчувственост се превръщаха в естествено състояние за нея. Първо спонтанният аборт, а сега и това. Не ѝ остана никакво време да се отдаде на тъгата, да си поплаче, да се върне у дома, да се свие на топка и да се остави да я погълне съжалението към самата нея. Когато се върна, се оказа, че домът ѝ е притихнал в очакване на неизбежната катастрофа.

И тъй като бе едно безкрайно глупаво момиче, ѝ отне дни наред да проумее, че отсега нататък ще бъде все така. Съвсем лекомислено тръгна както всяка друга седмица на пазар до супермаркета и взе и момчетата със себе си, но на излизане, на касата, апаратът отказа да приеме кредитните ѝ карти.

Каза на продавачката да не се притеснява, че ще изтича до телефона, за да се обади в банката, върна стоката обратно в количката

и помоли персонала да ѝ запазят нещата, защото щяла да се върне по-късно.

А вътре бе натоварила всички луксозни продукти, с които бе свикнала и обичаше: каса скъпо червено вино, защото бе решила, че двамата с Денис имат нужда да се поободрят и да им се подобри настроението, пържоли от бон филе за вечеря, любимите на момчетата, най-доброто смляно кафе, белгийски шоколад, френски сирена, кроасани за закуска, лъскави бурканчета конфитюр... количката бе препълнена. А какво ѝ казаха от банката, когато се обади от входа на супермаркета, за да протестира?

— Искрено съжаляваме, госпожо Ли, но всичките ви сметки са замразени... изглежда и плащанията с кредитни карти са задържани... да... така ни е наредено от съдия изпълнителя.

Бе избягала от супермаркета, обляна в сълзи, хванала за ръка обърканите момчета, които теглеше след себе си.

Щом се качи в рейндж ровъра, се отпусна зад волана и зариде, а Том ревна на висок глас, защото не разбра как така стана, че си тръгнаха, без да са му купили любимия сок. Дени му бе наредил да млъква и бе добавил:

— Повече няма да имаме такива неща. Мама и татко са свършили парите.

Фактът, че шестгодишното дете бе разбрало нещо, което тя чак сега осъзнаваше, я накара да заплаче още по-силно.

— Какво, по дяволите, ще правим сега? Какво ще ядем? — беснееше Ивлин пред Денис, когато се прибраха в къщата.

Той бе извадил банкнота от двайсет лири от портфейла си, бе ѝ я подал, лицето му добило пепеляв оттенък.

— Вземи само най-основните неща, за да преживеем следващите няколко дни — ѝ каза. — Надявам се да оправя нещата, като взема заем, докато започна отново работа.

Бе взела двайсетте лири и бе отишла в друг супермаркет, този път сама, обхваната от потискаща умора, защото за пръв път, откакто живееше в Съри, се налагаше да се ограничи само с „най-основното“ — каквото и да означаваше това.

Купи картофи, хляб, мляко, сирене „Чедър“, кайма, лук, моркови и корнфлейкс. За вино дори не помисли. Нищо, все някоя бутилка трябва да бе останала в барчето. Добави кисело мляко и банани и

повече не можеше да си позволи нищо, не можеше да рискува да вземе каквото и да е. Не биваше да надхвърли двайсетте лири, тя не разполагаше с никакви други пари и пребледня, когато си представи как ще помоли касиерката да върне нещо.

Нямаше представа колко много дребни унижения ще преживее, колко пъти ще ѝ се свива сърцето от безсилие и болка преди цялата тази работа да приключи.

Та нали на следващия ден млекарят щеше да почука на вратата и да поиска да му се плати, а тя щеше да обикаля трескаво къщата, за да открие някоя и друга изостанали монета, докато най-сетне изпразни касичката прасе на Том и му подаде парите на монети от десет и от пет пенса, едва сдържайки сълзите си.

— Ще искате ли да продължа с доставките? — бе попитал той, без да казва и дума за шепата дребни монети.

Тя все още не бе видяла табелата „Продава се“, забита в края на алеята за коли рано същата сутрин.

— Ами... не, май не... ами... ще ви уведомя, ако нещо... стига нещо да се промени. Благодаря ви, много ви благодаря... за помощта. — Мили Боже, защо благодареше на млекаря за помощта му? — Искам да кажа за доставките.

— Няма проблем. Е, хайде, довиждане. Всичко най-хубаво.

— Да... благодаря ви.

И изведнъж, бързо и неусетно, все едно че бе дръпнала нишка от някоя плетка, животът им се разбрида. Къщата бе продадена, колите продадени, повечето мебели отнесени от носачи, заедно с бижутата ѝ и дори най-скъпите ѝ палта и чанти.

Компютрите на Денис, телевизорът и останалата техника, скъпата стереоуредба, видеото, картините... Нямаше смисъл да се опитва да скрие каквото и да е, защото всичко бе описано от застрахователите, както изтъкна съдия изпълнителят.

Една вечер, след като децата си легнаха, Ивлин прегледа останалите си дрехи и се зачуди какво може да продаде, за да се сдобие с някакви пари. За нито една от дрехите нямаше да успее да получи цената, на която бе купена. Кафяв кожен панталон от „Ралф Лорън“, оригинален уникат, беше на цената на покупки за шест седмици, или може би два месеца от най-основното, кашмирен комплект — на цената на сто бутилки евтино вино; вечерната ѝ рокля от „Дона Каран“

— таксата на Дени за училище за целия срок. Само че сега, като ги предложеше за втора употреба, едва ли щеше да успее да получи повече от неколкостотин лири. Но дори това бе по-добре от нищо, реши тя. Затова събра четири големи кашона и започна да натрупва в тях всичко, което бе избирала с вкус и желание през последните шест години.

Скъпите маркови обувки, внимателно запазени в кутиите с оригиналната хартия между тях, останаха на дъното на кашоните. След това тя прегледа официалните си рокли и костюми, всички отделени в калъфи, както бяха взети от химическото чистене. Червената рокля без гръб, обсипана с мъниста, която бе обличала на коледния бал в Лондон само преди четири месеца и през онази нощ се бе чувствала като най-елегантната и бляскава дама на планетата.

Шикозните френски костюми, с които подчертаваше, че е съпруга на преуспяващ бизнесмен. Велурените панталони, якетата и ризите, които толкова много обичаше. Защо да не ги продаде, след като вече нямаше да може да си позволява да ги дава всяка седмица на химическо чистене. Така щеше да е най-разумно.

Копринените блузи, които бяха истинско съвършенство, също намериха място в кашоните, остави си само тези, които бяха с петна.

Много внимателно избра нещата, които щеше да запази — дънки, удобни пуловери и якета, за които нямаше да получи пари, също и тениските, и всекидневните шемизети, и всичкото си бельо. Остави и един стилин черен костюм с пола, бяла риза и черни обувки на висок ток. Прецени, че те трябва да останат в гардероба ѝ, каквото ще да става. Едно зимно палто, дебел анорак, две кашмирени пола, удобни и поизносени обувки. Нощници и пижами, а също и евтините бижута, все неща, които бяха оставени, след като я помолиха да свали часовника от „Картие“, за да го приберат и него.

На следващата сутрин Денис ѝ помогна да натовари кашоните в багажника на взетия под наем товарен автомобил и тя сама ги закара в магазина за дрехи втора употреба. Изведнъж разбра, че няма причина да се срамува от това, което прави. Налагаше се да опита вкуса на унижението, да приеме съжалението на околните и да погледне истината в очите. Не биваше да се оставя случилото се да я унищожи.

Жената в магазина се държа мило и приятелски. Дори и да знаеше коя е Ивлин, или защо ѝ се налага да продава целия си

гардероб, тя не направи дори най-малкия намек.

Беше трудно, много по-трудно, отколкото бе очаквала, докато наблюдаваше как се отваря всяка отделна дреха, как я оглеждат и ѝ поставят цена.

Когато извадиха червената рокля от опаковката на химическото чистене, жената се бе ококорила. Веднага разбра, че тази рокля със сигурност струва повече от три хиляди лири, че е купена преди броени месеци, но ѝ предложи само четиристотин лири.

Ивлин бе кимнала, тъй като не можеше да промълви и дума, защото пред очите ѝ бе лицето на Том, когато ѝ каза, преди да тръгнат с баща му за тази вълшебна вечер, че прилича на фея, „покрита с блестящи трохички“, и знаеше, че няма да може дълго да издържи на подобни спомени.

Сумата, която се събра, след като жената оцени всичко, се стори на Ивлин цяло богатство, възлизаше на над две хиляди лири. Само че сега можеше да получи не повече от половината, а останалата част едва когато се продадат петдесет процента от оставените дрехи.

Ивлин се съгласи, но обясни, че държи да получи парите в брой.

— Ами... тогава ще се наложи да дойдете утре — ѝ бе казала жената. — Искате ли да донесете и дрехите утре? Ако предпочитате, ще ви дам разписка.

Да наеме товарния автомобил отново, щеше да е нов разход, а Ивлин имаше нужда от пари. Трябваше да напазарува, приближаваше денят, в който трябваше да се изнесат от къщата, а те все още нямаше къде да отидат.

— Никакви пари в брой ли нямате сега? — бе попитала тя, като се стараеше да не мисли, че сигурно изглежда също толкова отчаяна, колкото звучи гласът ѝ.

— Само около петдесет лири, може би малко повече в портмонето — бе отговорила жената.

Ивлин се бе опитала да не обръща внимание на загрижеността в очите на жената, бе взела парите и разписката и бе оставила дрехите при нея. Щеше да се върне за остатъка. Още щом излезе от магазина, на тротоара се натъкна на приятелката си Дилия.

— Ивлин! Как си скъпа? — бе я попитала, докато я целуваше по бузата. — Какви са тези работи, дето ги разправят, че... — Замълча,

защото вероятно се бе запитала дали няма да е прекалено, ако каже: „Съпругът ти е фалирал“.

— Нещата не са чак толкова зле. Продаваме всичко. Това чу ли го вече? — бе отвърнала Ивлин, зачудена откъде се взе онзи изискан спокоен глас.

— Не може да бъде! — бе възкликнала Дилия, ококорена толкова много, че Ивлин забеляза слепените ѝ от спиралата мигли. — Красивата ви къща! Какво е станало?

— Съдят Денис. Не знам много подробности.

— Господи, направо не мога да повярвам. — След кратко мълчание Дилия отново заговори: — Къде ще се местите?

— Все още не съм сигурна. Зависи къде Денис си намери работа. Това е най-важното.

— Ужасно, наистина ужасно. Виж, отивах на кафе, защо не дойдеш с мен да се поотпуснеш?

Бяха на няколко крачки от лъскавото малко кафене, където без съмнение Дилия щеше да се опита най-безцеремонно да изкопчи от Ивлин всички подробности, докато се преструва на загрижена и изпълнена със съчувствие, за да може да разказва и разпространява сочната клюка на всяко събиране и в тенис клуба, когато се види с останалите богати дами.

Ивлин бе наясно какво ще стане, защото и тя бе една от тях. Нали тя самата бе постъпвала по абсолютно същия съчувствен начин с други жени — които се развеждаха, защото бяха открили съществуването на любовница, или данъчните бяха надушили нещо нередно, няма значение каква бе причината за нещастieto — единствено за да може да разкаже на близките си приятелки от своя кръг, когато се съберат следващия път. Знаеше и следващия етап от ритуала: обектът на съчувствието им вече нямаше да им е толкова близка следващия път, когато се видеха.

— Знаеш ли, скъпа, поканих я няколко пъти на вечеря след това, но тя е винаги сама... и не мога да подредя масата както трябва. Да не говорим, че избухна в сълзи, когато Дан пусна някаква шега... толкова неловко се получи.

Знаеше какви ще бъдат извиненията за нея.

— Ами тя няма какво да облече. Наложило ѝ се е да си продаде всичките дрехи в магазина на Карол на главната улица. Ужасна работа.

А и няма за какво да си говорим... работите му не вървят, приходи нямат никакви, а и децата вече не са в училището.

Броени седмици я деляха от момента, когато нямаше да бъде една от тях, нямаше да бъде част от групата, с която се събираше редовно, откакто се премести тук.

Вече ѝ беше ясно, че се налага да се махнат от този град. Нямаше да може да преживее срещите със старите си дружки и да слуша извиненията им защо не са се обадили, защо не са се отбили или не са дошли на гости. А Дени и Том повече да не могат да се виждат с приятелите си, защото родителите им са прекалено големи сноби и никога не биха ги поканили.

Докато стоеше на тротоара и отказваше поканата за кафе, а след това целуна гладката, мека и уханна буза на Дилия по всяка вероятност за последен път, Ивлин усети как я обзема задушаваща паника. Как бе възможно да е водила толкова повърхностен и безсмислен живот? Сега всичко щеше да се сгромоляса над главата ѝ, а тя нямаше нищо постоянно, към което да посегне, за да компенсира загубата.

ГЛАВА 14

В дните преди срока за напускане на къщата Ивлин прекара по-голямата част от времето си на телефона, за да направи неизбежните неприятни обаждания: да каже на възпитателя на момчетата, че те няма да се връщат повече на училище, да откаже ежемесечните директни дебети, членството за фитнеса, да съобщи, че повече няма да внася такса за тенис клуба, за уроци по музика, застраховки — дори застраховката им „Живот“.

Момчетата играеха на футбол почти по цял ден, тичаха след топката от единия край на ливадата до другия, измисляха си нови правила и игри, докато наблюдаваха как носачите пристигат, пълнят камиона и заминават.

— В новата ни къща ли отнасят всичко? — бе попитал Дени и тези думи ѝ разбиха сърцето.

— Ами... струва ми се, че вече няма да се нуждаем от всички тези стари неща. Играчките ви ще останат... само че... нали знаеш... време е за промяна — отвърна на пресекулки тя.

— И къде ще ходим? — бе попитал, а Том се приближи, застана до него и двете поруменели любопитни личица я зяпнаха в очакване на отговора. Нямаше никаква представа какво да им каже, как да им обясни, дори не им беше съобщила, че следващата седмица няма да тръгнат на училище, както очакваха. Не ѝ се искаше те да се почувстват объркани като нея.

— Дали ще можем за известно време да се преместим при баща ти, как мислиш? — бе попитал Денис, докато се хранеха за пореден път с препечена филийка с боб и го прокарваха с чаша вино, извадено от един кашон. Бяха пуснали радиото, за да не се забелязва чак толкова мълчанието, възцарило се помежду им.

— При баща ми ли? — Бе предполагала, че Денис вече е измислил някакво разрешение. Нова работа, нов дом, нищо че се налагаше да започнат да плащат наем, все някакви пари щяха да влизат в семейството им. Даваше си сметка, че ще успее да се справи с

всичко, стига нещата да започнат да се подреждат. Но да се преместят да живеят при баща ѝ? И четиримата? Нима нямаше друго разрешение? Това просто бе ново напомняне колко зле върви всичко.

Баща ѝ живееше в Глочестършайр, на мили от Съри.

— За колко време? — попита.

— Мама му стара, да не би да знам? — беше се сопнал той.

— Не мога да го попитам дали можем да се нанесем при него, без да му кажа за колко време. Ами момчетата? Нали трябва да тръгнат отново на училище? — Едва потисна желанието си да запокити вилицата по него и да изфучи от стаята. Вече ставаше невъзможно двамата да проведат спокоен разговор по-дълъг от четири изречения, преди единият от тях да се ядоса и да излезе.

Налагаше се да опитат. След три дни бе крайният срок да напуснат тази къща, а нямаха нито пари, нито къде да отидат. Трябваше да измислят нещо.

Накрая се решиха, натовариха във взет под наем товарен камион всичко, което не бе отнесено, за да покрива дълговете — дрехи, играчки, кухненски съдове, мебели, които не бяха нищо особено — и се пренесоха в къщата на баща ѝ.

Ивлин не бе особено близка с баща си. Отношенията им приличаха на любезно приятелство, въпреки че тя усещаше ненаказаното му неодобрение. То бе предизвикано, защото тя го бе „разочаровала“. Винаги бе така, още от дете. Господи, а сега му бе дала напълно основателна причина да бъде разочарован.

Той въздишаше и цъкаше, докато обикаляше къщата, но успя да се въздържи и да не започне лекция, въпреки че гореше от желание да направи точно това. Баща ѝ. Строгият английски адвокат, който живееше в просторния семеен дом, откакто се бе нанесъл тук в деня на сватбата си. Майка ѝ, Елиз, за която споменаваха много рядко, бе починала внезапно, когато Ивлин и сестра ѝ Джейни бяха деца. С течение на годините присъствието на майка ѝ се бе ограничило до няколко снимки, поставени в рамки върху скрин, пълен с нейни вещи, който никой нямаше сили да прегледа и да изхвърли.

След като се преместиха, Ив с изненада установи колко бързо се приспособиха към странния живот, който трябваше да бъде нещо временно.

Баща ѝ мрачно ги увери, че могат да останат колкото дълго пожелаят, затова те разопаковаха багажа, напълниха гаража със свои вещи и двамата с Денис се настаниха в старата ѝ стая, а синовете ѝ — в стаята на сестра ѝ. Когато великденските празници свършиха, момчетата започнаха да ходят в началното училище, където тя бе учила като момиче.

— Само за известно време — бе опитала да ги успокои, докато водеше неспокойните деца по улицата за първия им учебен ден. — Сигурна съм обаче, че и в това училище има много приятни момчета и момичета.

Денис, прилично облечен в костюм и изгладена риза, или оставаше в трапезарията, превърната в импровизиран офис, или пътуваше до Лондон по за един ден, за да се опита да си намери нова работа, а понякога се явяваше в съда.

Беше отказал на всичките ѝ предложения да го придружи.

— Тогава ще трябва да платим два билета.

През деня баща ѝ също бе на работа. Той никога не им даваше пари, защото бе преценил, че така само ще влоши положението, но тя забеляза, че зарежда хладилника до пръсване, а когато се връщаше, заявяваше:

— Тази риба е за всички — или — На витрината в месарницата видях страхотни агнешки пържоли и не можах да се въздържа.

Тя прекарваше часовете, след като оставеше децата на училище в девет, докато ги прибереше в три, като прилежна домакиня и переше, гладеше, чистеше всяко ъгълче на къщата, печеше сладкиши за чай, приготвяше вечеря и се опитваше да не мисли как се бяха променили нещата.

Нощем двамата с Денис лежаха един до друг в леглото сред четирите стени, които тя познаваше така добре още от дете, и не си казваха нито дума. Докато една нощ, след като бяха в къщата вече пет седмици, той ѝ съобщи, че ще му се наложи да замине да работи в чужбина.

— Тук не намирам никаква работа — обясни. — Прекалено много се разчу. Никой не иска да ме вземе.

Беше съставил план да приеме предложението за работа на бивш колега, който сега работеше в Сингапур. Не си спомняше тази новина да ѝ е въздействала по някакъв начин. Освен това ѝ бе съобщена без

всякакъв ентусиазъм. Денис не говореше за някое нечувано ново предизвикателство, нито за новото начало, което смяташе да осигури на цялото семейство. Просто ѝ обясняваше какво се налага да се направи.

— Във Великобритания няма да мога да си отворя своя фирма години наред — каза ѝ той, лицето му бе сгърчено от съжаление и разочарование. По време на кризата бе подпухнал и лицето му бе непрекъснато зачервено. Ивлин подозираше, че той пие много повече, отколкото си признава. А пък русата му коса бързо изтъняваше.

Когато го погледна, не забеляза и следа от очарователния, енергичен, обаятелен мъж, който на времето я бе пленил. Пред нея бе подпухнал и стресиран финансист от Сити. И въпреки че не го разпита как се бе озовал в тази помия, подозираше, че не е играл по правилата и затова се е опарил.

И така, две седмици по-късно той замина за Сингапур. Да, наистина замина. Нямаха достатъчно пари, за да тръгнат всички, а на новата работа не осигуряваха нищо допълнително, бе обяснил той, затова можели да си позволят парите само за един билет и наема на една гарсониера. Увери я, че за броени месеци положението ще се оправи, веднага щом станеше ясно какъв добър професионалист е.

Бе необичайно потаен за работата си и ѝ остави доста мъгляви инструкции как да се свързва с него, но обеща да се обади веднага щом се настани в хотел, а и когато се премести в апартамент.

Спомняше си, че той си приготви три огромни куфара с почти всичките си вещи — дори дебелите зимни палта, не пропусна да забележи, че е прибрал и любимите си книги и компактдискове, и всички обувки, а също и сребърните дрънкулки останали от баща му — часовник, инкрустирана четка за коса и снимка на Дени и Том още като бебета.

— Не искам да трупаме всичко това в къщата на баща ти — каза ѝ в опит да обясни защо е нужно да влачи огромните тежки куфари.

След това замина, а тя нямаше никаква представа, докато махаше обляна в сълзи след отдалечаващото се такси — защото той отказа Ивлин да го придружи до летището, — че ги изоставя завинаги, че тя и момчетата няма да го видят години наред.

ГЛАВА 15

Ивлин го търсеше с настойчиви непрекъснати обаждания: звънеше ту в авиокомпанията, ту в централата на фирмата, която той бе споменал, най-сетне се принуди да позвъни и в полицията. През тези трескави дни установи със сигурност, че Денис е жив и е добре, че наистина живее там, но не бе направил абсолютно никакъв опит да се свърже с тях.

Нещо се пречупи в нея, когато го разбра. През деня си налагаше да се държи нормално, единствено заради Дени и Том, вечер се опитваше да обясни на баща си, който не можеше да повярва какво точно се бе случило, а нощем се мятеше в леглото и се мъчеше да намери някакво разумно обяснение.

За момчетата къщата на дядо престана да бъде ново и любопитно място. Те се превръщаха във все по-раздразнителни, мрънкащи и непослушни малчугани. Нямаше къде да си сглобят влаковата линия, не им се позволяваше да играят футбол в градината, а колкото повече дядо им недоволстваше от държанието им, толкова по-малко слушаха.

Ивлин се стараяше да впрегне енергията им, като ги водеше да плуват, ходеха на разходки в парка, дори през ден косяха ливадата пред къщата и събираха тревата. Само че тя бе изтощена и изпълнена с ярост, която едва съумяваше да потиска, заради всичко, което ѝ се бе случило. Седмиците минаваха, а от Денис нямаше никаква вест. Писа му и изпрати писмото до компанията, с молба да ѝ каже какво става, но писмото ѝ бе върнато неотворено, а на него пишеше: „Адресът непознат“. Тя така и не разбра дали ставаше въпрос за компанията, или за съпруга ѝ. Нямаше сили да се опитва да научи повече.

Денис не искаше да знае за тях. Беше ги изоставил да се оправят както знаят. Без да даде каквото и да е обяснение.

Една сутрин Том подскачаше из стаята и нямаше никакво желание да се облече, а Ивлин осъзна, че не издържа повече. Протегна ръка и му удари шамар толкова силно, че четирите ѝ пръста се отпечатаха на бузата му.

Синът ѝ избухна в плач от изненада, а тя го прегърна и притисна до себе си и също се разплака.

— Извинявай, Том. Извинявай — повтаряше отново и отново. Та той бе само на четири и нито едно от събитията не бе станало по негова вина. Не биваше да си изкарва лошото настроение на него.

— Аз ще съм много добър. Не искам и ти да си отидеш като татко — хлипаше момчето на гърдите ѝ.

— Никога няма да си отида. Обещавам, честна дума. Никога няма да ви изоставя. — Повтаряше го и на двете момчета всеки път, когато страхът им ги връхлетеше отново. Само че те не се чувстваха сигурни и над живота им бе паднала сянка, която преди не бе съществувала.

А пък тя се бе върнала в града, където бе отраснала. Бе отново в семейната къща. По дяволите. Вече развиваше фобия, когато се налагаше да отиде до месарницата или до магазина за риба, или аптеката, защото щяха да ѝ зададат все същия въпрос:

— Здравсти, Ивлин, как вървят работите на съпруга ти? Вие с момчетата кога ще заминавате при него?

Баща ѝ бе проверил как стоят нещата от правна гледна точка, дали може да съди Денис за издръжка и какви са възможностите за развод, но тук ставаше въпрос за международно право и той не бе компетентен.

През дългите нощи, които прекарваше сама, будна в стаята от детството си, Ивлин имаше достатъчно време да се замисли над брака си. Но нямаше никаква база за сравнение. Денис бе единствената ѝ сериозна връзка, а дори не ѝ беше дал обяснение какво не е било наред.

Отначало изчакваше, убедена, че нещо ще се случи, че ще дойдат новини от него, че все някакво решение ще се намери, все нещо ще се получи. Само че седмиците отминаваха, минаха месеци, лятото се изниза и тя осъзна, че се налага да направи нещо. Да вземе нещата в свои ръце, не само заради себе си, а и заради силно наранените си несигурни синове.

Откри, че ѝ е невъзможно да събере счупените парчета. Проблемите я измъчваха, струваше ѝ се, че растат, че я обграждат и притискат. Как да си намери работа? Как ще плаща на детегледачка, за

жилище? Как да успее да се изнесе с децата от къщата на баща си? Защо Денис им причини всичко това?

Изпълнена с отчаяние, Ивлин прекарваше часовете, докато синовете ѝ бяха на училище, в хола на баща си, застанала на прозореца, и наблюдаваше преминаването на някоя кола, майка с количка, доставчика, все едно кой, просто хората, които минаваха. И така часове наред. Седеше в стаята и не мърдаше, не плачеше, не мислеше, просто седеше.

Денис я бе оставил тук, длъжна да се грижи за две малки момчета, останала без стотинка, без да може да мръдне от тази къща, от която си бе въобразявала, че е избягала, след като се омъжи за него.

Сутрин ѝ ставаше все по-трудно да става от леглото. А когато все пак се надигнеше, се превръщаше в нещо като робот. Приготвяше закуска за децата, обличаше им униформите, завеждаше ги до училище. Не намираше никаква причина да е весела. Момчетата бяха причината да живее, но това не бе живот, а съществуване.

Една сутрин, както Ивлин седеше на канапето и се взираше както обикновено през прозореца, видя отпред да спира елегантна червена кола. Вратата се отвори и слезе елегантна жена, а тя разбра едва след няколко минути, че това е по-малката ѝ сестра Джейни.

Странно, Джейни идваше без да се е обадила предварително. Много нетипично за нея. Посещаваше ги през седмица, откакто се преместиха тук, но да дойде, без да се обади предварително? И то през седмицата?

— Здравей, сестричке! — Тя влезе забързана и целуна Ивлин по бузата. — Татко каза, че съвсем си се скапала и няма представа какво да прави с теб, затова дойдох да те сложа в ред.

Ивлин не знаеше какво да отговори.

— Искаш ли да направя чай? — бе единственото, което ѝ дойде наум.

— Не, не, майната му на чая и на съчувствието, взимай си нещата, излизаме.

— Къде? Трябва да отида да взема момчетата...

— Няма нужда. Татко ще отиде да ги прибере, вече сме се разбрали. Те също знаят, така че не се притеснявай за тях, става ли?

— Става.

— Не съм дошла, за да ти казвам какво да правиш — обясни Джейни, когато се качиха в колата. — Само че ти трябва да направиш нещо, защото така не можеш да продължаваш, нали?

— Май не.

— Имаш ли някакви идеи?

Почувства се толкова неудобно, докато се опитваше да обясни на преуспялата си организирана сестра, вече адвокат, че иска да направи нещо хубаво, нещо важно, нещо, което си струва усилията... И на нея ѝ се искаше да работи нещо, свързано със съда.

Джейни я слушаше, не изсумтя нито веднъж, не се засмя, а след като Ивлин приключи, остана няколко дълги минути замислена.

— Надзорната служба, Лини. Какво ще кажеш за надзорната служба? Няма да изкарваш кой знае колко пари, разбира се, но тя отговаря напълно на изискванията ти. Освен това се справяш страхотно с децата, затова защо не пробваш да направиш нещо за младите престъпници?

Идеята наистина беше добра. И както всички добри идеи, бе приета. Преди още Ивлин да започне да протестира, Джейни я заведе в социалната служба, за да започне да получава детски помощи. След това отидоха в библиотеката, за да може Ивлин да прегледа подходящата литература, а сетне сестра ѝ ѝ купи изискан костюм от единствения приличен магазин в града и я заведе на вечеря, където изпиха огромно количество червено вино.

— Вие с татко откога знаехте, че съм омъжена за такъв лайнар? — полюбопитства Ивлин, след като приключиха основното ястие.

— Господи! — Джейни сведе поглед към чинията си, засрамена и изпълнена с неудобство. — По-добре не ме питай.

— Защо не?

— Защото никога не съм искала да се омъжваш за него, но знаеш много добре, че не можех нищо да ти кажа. Ти беше яко хлътнала по него, изобщо не мислеше, а и едва ли щеше да ме послушаш, ако ти бях казала. Та по онова време аз бях едва на седемнайсет, Лини.

— Така е, сигурно нямаше да те послушам. — Ивлин нави края на салфетката на пръста си. — Ти знаеше ли, че подобно нещо може да се случи?

— Не, разбира се! — отвърна Джейни. — Просто смятах, че ще се превърнеш в домакиня, която си живее благополучно в Съри, и ще

си останеш да креташ така чак до края на живота си, отегчена до смърт... и никога нямаше да имаш свой собствен живот.

Ивлин се замисли над думите ѝ.

— Аз съм самотна майка — каза тя на сестра си, изричайки истината за пръв път. — Самотна майка, която няма нито работа, нито пък необходимото образование, за да започне някаква работа. Толкова е страшно, Джейни, и както обикновено ми се иска да бях постъпила като теб. Трябваше да се явя на изпитите втори път и да вляза право. Ако бях адвокат, щях да изкарвам достатъчно пари и можех да си купя къща за мен и децата и всичко щеше да бъде наред.

— Ако се беше явила повторно на изпитите и беше записала право, нямаше да имаш момчетата — напомни ѝ Джейни.

— Е, не съжалявам поне за това. — Ивлин завъртя виното в чашата и го изпи на един дъх.

— Всичко ще бъде наред — увери я по-малката ѝ сестра. — Имаш мен и татко и ние ще ти помогнем. Обещавам ти, че всичко ще бъде наред. — Джейни искрено се надяваше нещата да бъдат както трябва този път.

— Вече се чувстваш по-добре, нали? — попита я Джейни, когато най-сетне спряха пред дома на баща ѝ.

— Чувствам се много по-добре... Има някаква надежда! Благодаря ти — обърна се към нея Ивлин и остана загледана дълго в младата жена, седнала зад волана. Дълги години бе приемала Джейни като по-малката си сестра, която я дразнеше със съвършенството си, и сега ѝ бе трудно да я възприема като млада жена — умна, мотивирана, истински интелигентна. — Гордея се с теб — призна Ивлин.

— И аз се гордея с теб — отвърна Джейни. — Ти премина през ада. Сега обаче е време да надигнеш глава... с малко помощ.

— Май ще се преместя отново в Лондон — сподели Ивлин, защото идеята ѝ бе хрумнала току-що.

— Какво? С момчетата ли? Ами училището? Ами убийствените наеми там?

— Знам, знам... само че там ми харесва. Още първия път, когато отидох в Лондон, преди да се запозная с Денис. — Трудно ѝ беше да обясни. Искаше да се махне от родния си град, в това бе напълно сигурна, да се махне от клаустрофобията, която я обземаше, защото всеки срещнат я познаваше, искаше да потъне в анонимния голям град.

Другото, което я подтикваше да се върне, бе убеждението, че в Лондон, още преди Денис, макар и за кратко, тя бе открила истинското си аз. Бе убедена, че може отново да открие това свое аз, да бъде такава, каквато наистина ѝ се искаше, и само като се върнеше в Лондон, можеше да го постигне.

— Сигурно в Лондон има достатъчно работа за надзорници — погледна тя Джейни.

— Така е. Хайде, слизай. Татко ни чака. Да видим той какво ще каже по този въпрос.

— Добре, да чуем, а после ще направя каквото преценя.

И двете избухнаха в смях.

На следващия ден, като знак от съдбата, за госпожа Ивлин Ли пристигна писмо от магазина за дрехи втора употреба. По-голямата част от прекрасния гардероб била продадена и Карол искаше да знае дали да изпрати разликата от хиляда петстотин и седемдесет лири на същия адрес.

Хиляда и петстотин лири! Едно време Ивлин с лека ръка би профукала тази сума за някоя рокля, за стол... за нови пердета, но сега парите ѝ се сториха вълшебен дар, който ѝ позволяваше да осъществи новите си планове. След няколко седмици се записа на курс за надзорници и заедно със синовете си се премести под наем в едностаен апартамент в Хакни, в Лондон. Апартаментът бе неугледен, на сбутана тясна уличка, която гледаше към някаква общинска сграда, но пък автобусната спирка им бе пред вратата, а църковното училище бе само на две пресечки и беше доста добро, поне така я увери брокерът по недвижими имоти.

Първата нощ бе трудна. Заобиколени от кашони, куфари и разни мебели, тя се опита да развесели момчетата, докато те се чудеха какво, по дяволите, става.

След като вече се бяха нанесли, забеляза колко голи и мизерни са белите стаи, усети, че и кухнята, и банята са влажни и мрачни. И в двете имаше плесен в ъглите и по тавана.

Въпреки това, докато ядяха риба за вечеря на пода в хола, тя каза на синовете си:

— Знам, че изглежда гадничко, но ще го украсим и ще стане истински бонбон. Вие ще ми помогнете да изберем цветовете на

стените, ще си купим постери и щом подредим багажа, ще видите колко различно ще стане.

Говореше искрено. Това бе новият им живот, тя отговаряше за всичко и нещата щяха на всяка цена да се получат. Нямаше да позволи на Денис да я смачка в калта, нищо че той бе предпочел да ги изостави и да се скрие някъде, където нямаше да успее да го намери.

Тримата спаха заедно тази вечер, сбутани на разтегателното канапе, заслушани в непознатите шумове на квартала. Профучаваха коли, избухваха шумни пиянски свадни, мяукаха котки из кофите за боклук долу на улицата. Синовецте й лежаха от двете й страни, тя ги бе притиснала до себе си, и се взираше в мрака, докато най-сетне заспа на зазоряване.

През следващите няколко седмици апартаментът придоби вид — странен и напълно неочакван. Може би трябваше да благодари на бутилката „Бейлис“, която я даряваше със спокойствие вечер, може би защото вече бе готова да покаже сроден пръст на безценния живот в Съри, на който бе посветила цели шест години, но Ив направи апартамента неузнаваем. С пълно одобрение от страна на момчетата холът бе боядисан в наситеночервено като вино, а черчеветата станаха тюркоазени, за да отиват на крещящия тюркоазен килим, който вече бе поставен на място. Спалнята на момчетата се превърна в нажежен до червено автомобилен мотор, кухнята бе залез с черни палмови дървета на едната стена, а пък банята стана, естествено, със синьо небе и бели облаци.

Бе истинско съвършенство, все едно че живееха в куклена къща, а тя отговаряше за всичко. Нито за миг не се налагаше да се притеснява какво ще си помислят Денис, приятелите им, баща й или който и да е друг. Вече не се налагаше да поддържа безупречно лъсната къща, да престоива часове наред в кухнята, за да приготви разни шантани причудливи супи, нито пък да пече кедрови ядки, да се занимава с нарове и кивита, като ги реже по единствения правилен начин, да си къса нервите с *boeuf en crouste* ((фр.) — телешко печено в тесто. — Б. пр.) и разни там трюфели.

Ивлин Ли се опитваше да живее по-спокойно, да стане от хората, които оставят нещата недовършени, които перат шарени и бели дрехи заедно, докато всичко стане със синкав оттенък, които гледат телевизия

на закуска (понякога), които правят зеленчукова яхния и леща и имат достатъчно време, за да прекарат целия ден в парка с децата си. Бе убедена, че ще си създаде нови приятели и дори ще може да се посмее с тях.

Две седмици след като се нанесоха в апартамента, Ивлин почувства, че вече е в новия си дом. Раменете ѝ се отпуснаха и тя не беше стегнатата невротична жена, в която се бе превърнала, защото постепенно започваше да се успокоява. Чувстваше се спокойна. Щеше да възпита момчетата точно както ѝ се искаше, щеше да бъде майката, която винаги бе желала да бъде.

Един следобед, докато си правеха пикник в Хайд Парк, докато ръмеше леко и те се бяха скрили под огромен чадър, а момчетата се заливаха от смях на някакъв училищен виц, тя усети, че ѝ е леко на сърцето, усещане, което не можеше точно да определи. След това за пръв път ѝ хрумна, че това май е щастие. Толкова отдавна не бе изпитвала подобно чувство, че в първия момент дори не го позна.

Докато се усети, стана октомври и за пръв път от седем години насам се замисли дали не е време да се върне в колежа. Първата сутрин, когато отиде на лекции, каза на чиновника, че сигурно има някаква грешка, защото тя вече не използваше името Ивлин Ли, вече се бе превърнала в Ив Гардинър.

Не бе трудно да се разбере защо ще използва моминското си име, но пък Ив? Тя самата тайно винаги се бе наричала Ив, но едва сега, на двайсет и шест, си позволи да използва това име, да покаже на света нещо, което бе крила, истинското си аз.

Влезе в просторния стол при новите си състуденти и приятелите им, за да обядва, и разбра чак тогава колко много се бе променила през последните шест месеца. Ето че ядеше макарони със сирене с група други жени, някои на нейната възраст, но повечето по-млади, всичките облечени шикозно с модни дрешки и нейното поло, дънките и анорака изведнъж ѝ се сториха прости и прекалено обикновени. Говореха за филми, за стаи под наем, за цени, за гаджета и вече отминалият ѝ живот като Ивлин Ли, с тениса и пазаруването само в бутици, частните училища и официалните вечери ѝ се сториха далечно минало, толкова далечно, че ѝ бе трудно да повярва, че някога са били част от всекидневието ѝ. Това бе първият ѝ ден от обучението за надзорник.

Какво ли биха казали Дилия и цялата банда приятелки? Ако изобщо си направеха труд да се поинтересуват какво е станало с нея.

— Ще ми се наложи да пропускам последната лекция всеки следобед, за да си прибирам децата — казваше една жена на приятелката си. — Ще трябва да взема записките на някой, за да ги прегледам.

— И на мен — обади се Ив.

Двете с жената много бързо се сприятелиха. Тя учеше за акушерка и се представи като Джена, „но всички ми викат Джен“, а родителските теми ги сближиха.

— На колко са твоите? — попита я Ив.

— Тери е на пет, а Джон е на девет месеца. Поне се измъквам от къщи за този курс.

— И моите са момчета. Дани е на шест, а Том е почти на пет. Обичам момчетата — довери Ив с усмивка. — Дай им футбол и коли и влачета, и да търчат напред-назад.

— Точно така! Направо ти изцеждат и последните силици — разсмя се Джен. — А ти откъде си? — Тя имаше лек лондонски акцент, уморено лице и немирна черна коса, вързана на опашка. Май беше на възрастта на Ив, може би малко по-голяма, или просто изглеждаше по-уморена.

Ив ѝ каза, но пропусна дребните подробности около преместването си от Съри в Лондон, „когато бракът ми се разпадна“.

— Значи си момиче без гадже? — попита я Джен.

— Дори не мисля по този въпрос, заради момчетата.

— Ще започнеш — усмихна се новата ѝ приятелка. — И си дошла точно където трябва. Няма друго място, където хората да са полуднали на тема секс. Я погледни наоколо — разни двойки се натискат, флиртува се непрекъснато, преподавателите въртят очища... само моят досадник ме чака вкъщи.

Ив се разсмя при тези думи.

— А вие къде живеете? — попита Джен, а когато Ив ѝ каза, тя кимна и след това се усмихна. — Това е съвсем до нашата къща! Трябва да излезем и да ти покажа кварталните забележителности.

Тъй като си тръгваха от колежа по едно и също време и се качваха заедно на автобуса за Хакни, за да приберат децата си от

училище, а и бяха почти съседки, бе неизбежно двете да станат добри приятелки.

Докато се наливаха с чаши безобразно силен чай в апартамента на Джен или в стола на колежа, те си говореха за какво ли не и постепенно научиха повече една за друга.

Джен невинаги бе живяла в Лондон; на седемнайсет бе последвала гаджето си от малък град на северозапад. Бе работила дълги часове в магазин за дрехи, докато той си играел на барабаните по цял ден, забавлявал се, а нощем се наливал и никога не си плащал своята част от наема.

— И така неусетно двайсетте ми години минаха.

Беше се местила от магазин в магазин, от апартамент в апартамент, като бе сменила безброй гаджета, докато най-сетне бе срещнала Ставо, от славянски произход, който поне имал някакви амбиции, цели, причина да стане сутрин от леглото. Само че щом чул, че тя е бременна, първата му реакция била да я удари. Тя го зашеметила с нещо тежко, след това си събрала багажа и си тръгнала.

Бе родила бебето Тери сама, като изключим акушерката, която ѝ държала ръката и ѝ купила цветя от магазина в болницата.

— Носи името на баща ми, а Джон носи името на дядо ми — бе обяснила Джен.

Райън бе баща на бебето Джон, прекрасен ирландец, който се бе грижил за Джен и за прохождащия Тери, бе я накарал отново да се усмихва и да започне да излиза.

— Нямах представа колко ми беше трудно, Ив, да живея на осемнайсетия етаж в онзи отвратителен блок с бебето, съвсем сама. За пръв път в живота си разчитах на помощи — разказа Джен, а след това никога повече не спомена за този епизод, защото бе от хората, които крачеха напред и загърбваха мрака. — Райън бе наградата ми за всички минали гадости. Нямам представа как успя да ме убеди да родя още едно дете, но обеща да е до нас, каквото и да става.

С радостен шепот, за да не чуят синовете ѝ, Джен ѝ бе доверила:

— Сега спестяваме, за да се оженим... може би ще стане, след като завърша колежа и си намеря работа. Когато имаме достатъчно пари за едно хубаво празненство.

Джен никога не забрави акушерката, която ѝ бе помогнала при раждането на Тери. Веднъж каза на Ив:

— Тя ми купи цветя, въпреки че ме виждаше за пръв път през живота си. Аз пък реших, че искам да работя същото, да помагам на жените в този ужасен момент, когато не знаеш на кой свят се намиращ и се чудиш къде ще се озовете с бебето.

Чувстваха се добре заедно. Ив си позволи да ѝ разкаже някои неща от своя живот, да разкрие миналото си. Най-сетне лъскавият живот и безгрижието на Ивлин Ли се превърна в тяхна шега.

— Господи, в „Ралф Лорън“ има същото. — Ив се преструваше, че ще припадне, когато зърваше последната покупка на Джен от пазара.

— Не съм сигурна... А имате ли този модел от велур? — бе любимата им фраза и те я използваха за всичко — и за парцали за прах, и за детски гащи, и за бебешки биберони, и за торбички за прахосмукачка.

Официалната рокля от „Дона Каран“, копринените завеси, рейндж ровърът с кожените седалки — това бе мечтан свят, за който Джен обичаше да слуша. На Ив спомените не ѝ причиняваха болка. Все едно че си спомняше някакъв сън. Умееше се да се шегува с дребнавостта на отминалия живот. Двете се заливаха от смях, сякаш този далечен свят бе най-смешното нещо, което човек може да си представи.

Ив Гарднър вече имаше нов живот, който да отива на името ѝ, живот, който се въртеше около децата, разбира се, но включваше също колежа и небрежните приятели студенти, партита, неделни обиколки по пазара, магазини за втора употреба и евтини сергии, библиотеката, музеи, изпити, вегетариански манджи...

Целият ѝ живот се бе променил и към края на първия семестър ѝ се струваше, че Ивлин Ли едва ли ще успее да познае жената, в която се бе превърнала. Бе станала много по-добър човек, в това бе сигурна. Прекарваше с децата дълги часове и преоткриваше неща, които бе правила като дете, но после бе забравила. Научи ги да плетат и прекарваха цели следобеди заедно да рисуват: отпечатъци от ръка, отпечатъци от картофени обелки, лъскави рисунки, ръчно рисувани картички за Коледа, които изпращаше на приятелите си. Взе бързо решение, че няма смисъл да изпраща картички на когото и да е от бандата в Съри. Просто нямаше никакъв смисъл. Въпреки че бе платила да ѝ препращат пощата от старата ѝ къща при баща ѝ, нито

една от старите ѝ приятелки не си бе направила труда да се свърже с нея.

Към Денис Ив изпитваше само далечно чувство на гняв, но единствено заради момчетата, не заради себе си. Всичко, свързано с него, бе избутано някъде много дълбоко в съзнанието ѝ. Дори сама се учудваше, чо почти не мисли за него. Изчезването на Денис бе нещо, което я тормозеше само нощем, когато заспиваше, при това не всяка нощ.

ГЛАВА 16

— Господи, изглеждаш толкова добре, направо не мога да повярвам! — възкликна Джейни.

Ив я поведе по очуканото стълбище към едностайния си апартамент. Въпреки че остана изумена от мърлявата мрачна улица, на която живееше сестра ѝ, Джейни с облекчение забеляза, че Ив определено изглежда по-добре от много време насам, сякаш някакъв товар се бе смъкнал от плещите ѝ.

— Приготви се за цветова атака — предупреди по-голямата сестра през смях, когато отвори вратата. — Май малко се поувляхох.

— Боже Господи! Наистина си имала нужда да се поразвеселиш. — Джейни огледа огнения хол и кухнята, безумната баня. — Хубаво е... уютно — произнесе най-сетне присъдата тя. — А къде са момчетата?

— Една приятелка ще ги гледа няколко часа. Искях поне за малко да се видим сами — обясни Ив и забеляза скъпото палто на сестра си, кожения сак и как не отиват на обстановката в евтиния пъстър апартамент.

— Ти къде спиш? — полюбопитства Джейни.

— Канапето се разтяга. Тази вечер ти ще спиш на долното креватче в стаята на момчетата, а аз ще се гушна с Том, в случай че се чудиш къде ще те настаня.

— Всичко е наред, няма проблем.

— И така... казвай какво ново — подкани я Ив и огледа сестра си по-подробно. — Защо се беше разбързала така да дойдеш и да ни видиш?

— Ами, аз, разбира се, исках да ви видя, да се уверя, че всичко е наред. Толкова се притеснявах за теб, но...

Не бе трудно да се досети какво друго ставаше в живота на Джейни. Бузите ѝ бяха поруменели, очите ѝ блестяха и тя не спираше да се усмихва.

— Дейвид ми предложи да се оженим! — Писна от възторг и отново запрегръща Ив.

— Поздравления! — зарадва се Ив. — Виж ти! Толкова се радвам за теб! Той е много приятен човек. Май няма опасност да се превърне в Денис — не се сдържа да добави.

— Да... разбирам, че е трудно. Аз се сгодявам, а ти... — Джейни се поколеба, защото търсеше правилната дума... изоставена съвсем не беше подходяща... — се раздели...

— Грешеш, Джейни — каза Ив и влезе в кухнята, за да вземе чаши и да започнат бутилката шампанско, която сестра ѝ бе донесла. — Аз ще бъда най-щастливият гост на сватбата ти, честно, тук се чувстваме чудесно.

Джейни сама виждаше, че това е истина. Сестра ѝ не бе поддържаната жена от преди, но бе много по-спокойна и щастлива, отколкото през изминалите години. А най-странното бе, че изглеждаше по-млада. Бе преживяла истински кошмар, но бе изплувала в отлична форма. Като съпруга на Денис бе винаги наконтена и фризирана, но приличаше на трийсетгодишна жена.

— Май студентският живот ти се отразява добре — отбеляза Джейни, когато двете седнаха на канапето и се чукнаха.

— М-м-м... чудесно е — каза Ив, след като отпи и преглътна. — Колко отдавна не съм пила шампанско.

— Пий, тогава — подкани я Джейни. — Има достатъчно.

— Добре, а сега ми кажи всичко за предложението. Стъпка по стъпка. И не изпускай нищо.

Сестра ѝ се разсмя.

— Беше страхотно романтично. Дейвид се търкаля в леглото и ми казва: „Мислех си, че няма да е зле да се ожения за жена като теб.“ Аз отвърщам: „Жена като мен ли? А защо не за мен. Не искаш ли да се ожениш за мен?“ А той смотолевя: „Ами... да.“ „Ами да“ — повтори Джейни. — Не е ли това най-вдъхновяващото предложение, което си чувала през живота си? Избухнах в сълзи.

— О, не.

— Да не вземеш да ме съжаляваш — предупреди я Джейни и сипа още шампанско. — Сега той се чувства толкова гузен, че ще ми купи рубин с размерите на топка за голф, а за Коледа ще ме заведе във Венеция. Искам да кажа... Искан първо да говоря с теб — добави

виновно тя. — Нали се сещаш, ако искаш да отидеш за празниците при татко и си мислела, че ще дойда...

— Я не ставай глупава — прекъсна я Ив на висок глас, вече замаяна от бързо изпитото шампанско. — На Коледа сутринта да се позабавляваш добре в леглото.

И двете се закискаха.

— Вече съм решила, че ще останем тук. В уютният ни малък дом — обясни Ив. — Татко може да дойде на Бъдни вечер.

Когато по-голямата част от бутилката вече бе изпита, Джейни започна да я разпитва. Дали наистина е добре. Как се справят момчетата. Имат ли нужда от нещо. Има ли нужда от пари.

— Наистина сме добре. Честна дума — увери я Ив. — Знам, че ти е трудно да повярваш, но тук сме много щастливи. Харесва ми, Джейни — призна тя. — Невероятно суперско е! Не, честно ти казвам. Всичко се промени, а аз имах нужда тъкмо от това. Нещо да ме разтърси и ме накара да стъпя здраво на земята... Много мислих по този въпрос. — Ив остави чашата си, кръстоса крака и погледна сестра си със спокойните си сиви очи. — Загубих толкова много — и бебето, и дома си, и начина си на живот, всички неща, които обичах и които имах, Денис...

Денис бе на последно място в списъка, забеляза Джейни с облекчение.

— Единственото, което исках, беше спокойствие, тишина и най-основните неща... трудно ми е да обясня. Точно сега не ми трябва нищо и не желая да имам нищо, което може да ми бъде отнето. Изглежда се опитвам да се обградя със сигурност. Не искам никой от нас да бъде наранен отново.

На Джейни ѝ се струваше, че разбира, но въпреки това продължи да пита.

— Не ти ли липсват някои неща? По-зле е, отколкото когато беше студентка, защото като се прибираше преди, можеше да се порадваш на малко глезотии.

— Какви глезотии? — полюбопитства Ив.

— Марципан, шоколад, скъпи вина, джин с тоник... пържолки, филе...

Ив се разсмя.

— Не, това не ми липсва. Може би само парфюмите и старият ми крем за лице. От онези, дето струват по петдесет лири. Сега обаче ми се струва пълна лудост.

— Ще ти купя един за Коледа — обеща Джейни.

— Не, недей... Няма да му е мястото тук. Странно, въпреки това има неща, от които купувам най-скъпите, като например шоколада и праха за пране... Да знаеш само как мразя евтини обувки, затова нося тези — тя посочи маратонките си. — Имам чувството, че съм била една разглезена мърла и чак сега се връщам в реалния свят. И с момчетата е така. Ще го надмогнем.

Джейни се сети за етикета с цената на годежния пръстен, който двамата с Дейвид вече бяха избрали, и я бодна вина.

— А какво искаш за Коледа? — попита тя Ив.

— Нова коса — пошегува се сестра ѝ и отметна назад порасналата прекалено дълга коса с избелели кичури.

— Добре. Това поне е нещо, което мога да направя — въздъхна Джейни. — Сериозно ти говоря.

Така Ив се запозна с Хари Косата.

Прегледа ограничения си бюджет, напълно наясно, че Коледа приближава, а тя нямаше представа какво да направи, за да не се превърне празникът в едно огромно разочарование за децата ѝ.

Предишната Коледа бе най-невероятното събитие, върхът на екстравагантността. Денис бе прекалил и бе купил на момчетата електрически колички, в които те можеха да се возят, камиончета с дистанционно, цял град на „Лего“, футболно игрище, ботуши, надписани от известни футболисти топки. Дори в разгара на богатия ѝ живот в Съри Ив си бе казала, че ги разглезват прекалено. Тя бе отворила малко пакетче в златен станиол и вътре бе златният ѝ часовник от „Картие“. Как само се променят нещата. Не се сдържа и погледна черния прост пластмасов часовник на китката, купен за пет лири и деветдесет и девет пени. Дори той ѝ се бе сторил твърде екстравагантна покупка.

Както и да е, нямаше никаква представа какво да прави тази година. Особено след като Том все още вярваше, че Дядо Коледа съществува, а не можеше да му обясни, че бюджетът на добрия старец доста се е свил.

Спестяваше упорито, за да им купи някои приятни дребни подаръци. Това означаваше безкрайни варианти на боб и леща за вечеря и обяд и домашно приготвена попара за закуска. Нито стотинка не се харчеше извън необходимото. Но парите от Джейни за фризьор щяха да отидат за семпла подстрижка. Косата ѝ не бе пипана, откакто Денис фалира, и беше станала ужасна. Кестенявите ѝ корени бяха прорасли и стигнали чак до ушите, а останалите от скъпия фризьорски салон кичури бяха с цъфнали краища, избелели и безформени.

Бе решила да се подстриже до над раменете, и колкото и да не ѝ беше приятно, щеше да я боядиса и да я остави в естествения ѝ цвят. Просто не можеше да си позволи да ходи на кичури.

Записа си час в салона през няколко пресечки, защото там бе най-евтино, но за Хакни интериорът бе удивително стилин.

Щом влезе, ѝ сложиха престилка и я поканиха на стол, където се запозна с Хари, як чернокос фризьор от италиански произход, вече жител на Ийст Енд.

Той размаха гребена, прокара го през косата ѝ и веднага ѝ пробута любимата и изтъркана фраза, заимствана от Майкъл Кейн:

— Хубава коса, но неподдържана. — След това продължи да нарежда: — Кажи, миличка, какво ще правим с нея, защото е Коледа и всяка жена трябва да блести.

Тогава му обясни идеята си за евтината подстрижка, на която се бе спряла, но той тъжно поклати глава.

— А, не, *mamma mia*, трябва отново да станеш русичка, защото това е твоят цвят.

Ив събра смелост и заяви, че не може да си позволи кичури, защото спестява, за да купи подаръци за Коледа за момчетата си, които не биваше да останат разочаровани от празника... Но тъй като баща им ги е изоставил, не може повече да си позволява да им купува красиви скъпи подаръци... О, Господи, ето че започна да разказва всичко, докато седеше на стола, направо не спираше да дрънка, но Хари, свикнал цял живот да утешава тъжни жени, ѝ подаде салфетки, чаша чай и я успокои.

— Спокойно, спокойно, миличка. Коледа е и ти трябва да позволиш на Хари да ти оправи косата. Щом го направим, ще се почувстваш много по-добре и нещата няма да изглеждат чак толкова черни, обещавам.

Така че той я подстрига до раменете и ѝ каза да дойде отново в четвъртък вечерта, когато обучаваше начинаещи, за да ѝ направи кичурите гратис, докато двете стажантки гледаха.

— Ама аз не мога да дойда вечерта. Няма кой да гледа момчетата — възрази тя, пък и ѝ беше трудно да приеме подобен благороден жест от един непознат.

— Доведи и момчетата — каза Хари и замахна с ръка към просторния салон. — Имаме видео, столовете се въртят и навсякъде са оставени бонбони. Ще им бъде приятно.

И така тя си остана руса, докато учеше. Първо Хари, после стажантите ѝ подновяваха кичурите веднъж на три-четири месеца, когато провеждаха курсове. А когато си намери работа, продължи да ходи при Хари и му плащаше колкото той приемеше — винаги под ценовата листа.

Но не това бе причината Хари да се превърне в близък приятел. Хари бе сред най-близките ѝ хора, заради това, което направи за тях на тази първа Коледа. Докато размазваше боя по кичурите и наблюдаваше как синовете ѝ се катерят по столовете в салона и изяждат всичко сладко, до което успяват да се докопат, той каза на Ив, че може би за Коледа не им трябва толкова подаръци, колкото истинска магия.

— Майка ми е наполовина италианка — призна той и се прекръсти. — Цялото семейство излизахме в полунощ и отивахме на среднощна служба, а когато се връщахме, къщата бе преобразена. Елхата бе поставена, подаръците — подредени, имаше пресни мандарини, панетоне, шоколади, дървени играчки, балони, а свещите и лампичките на елхата светеха. Истинска магия. Това го бе сторил нашият Дядо Коледа, не онзи зловещ старец, дето слиза през комина и оставя разни неща, избрани по каталог. Все още не знам как майка ми успяваше да го постигне, но според мен всичко е било опаковано и готово, скрито в шкафа, а докато сме били навън, някой приятел е идвал, за да подреди нещата. Заради тези две сладки момчета съм съгласен да бъда добрият приятел, Ив. Те така ще се зарадват.

Идеята бе прекрасна. А тя така и не успя да измисли причина, поради която да откаже. Хари бе към петдесет, не беше женен, но си имаше семейство, племенници и племеннички, с които не се виждаше толкова често, колкото му се искаше. Защо да не го остави да бъде мил с тях? Защо да не приеме приятелски протегнатата ръка?

— Добре, но няма да спя с теб и да знаеш, че в апартамента ми няма нищо за крадене... Предложението все още ли важи?

И така, на Бъдни вечер Хари получи ключ, и след като малката елха, подаръците и глезотиите бяха скрити под леглото и в шкафовете в кухнята, както се бяха уточнили предварително, Ив заведе синовете си на службата в единайсет, провеждана в църквата на училището.

По принцип не ходеше на църква, но остана силно впечатлена. Службата се водеше от млад спретнат викарий, който се стараеше да събуди някакъв интерес към религията у учениците от началното училище. Коледната служба обещавахе „коледни песни, стари и нови“, пай и мляко с какао или греяно вино след това. Църквата бе романтично осветена единствено от свещи, специално за празника.

Мимчетата, възхитени и възбудени, пееха с останалите, дори и онези песни, които никога досега не бяха чували, изслушаха празничната литургия, без да шават и създават главоболия.

Когато Ив огледа множеството, забеляза, че те са най-мизерно облечените. Наоколо бяха насядали семейства чернокожи, изтупани и грижливо сресани, децата им потънали в почтително мълчание.

След службата момчетата изядоха по три парчета пай. С изненада откриха, че след службата и настъпването на полунощ хората ги прегръщат и ги целуват и им пожелават Весела Коледа.

— Вече е Коледа, мамо — заяви с блеснали очи Том, когато излязоха от църквата, стиснал я за ръка.

— Знам — отвърна с усмивка тя.

— Това означава ли, че Дядо Коледа ще дойде? — попита той.

— Няма никакъв Дядо Коледа — му каза Дени, гласът му бе груб и мрачен. — Мама и татко ни оставяха подаръци, а тази година няма да има, нали?

Том погледна Ив, изпълнен с очакване.

— Не знам за Дядо Коледа — отвърна тя и си каза, че не иска да се връща към обяснението, което даде на Дени миналата година за добрия старец, живял много отдавна, който правел добрини на децата. — Понякога се случват и чудеса по Коледа — додаде. — А аз не се сещам за други трима, които имат по-голяма нужда от чудо, отколкото ние.

— Да си пожелаем ли нещо от звездите, мамо? — попита Том. Само че когато вдигнаха очи към небето, то бе надвиснало оловно с оранжеви отблясъци от уличните лампи. Не се виждаше нито една звезда.

— Ето, виждам една — посочи Том.

— Това е самолет, тъпчо.

Ив се направи, че не чу. Дени бе разстроен и се готвеше за голямо разочарование. Вече знаеше, че подаръците ще са никакви, а баща му сигурно нямаше да си направи труда да се обади.

Бе толкова нещастен и мрачен, че тя започна да се притеснява, докато се връщаха към дома, че момчето ще разкрие замисъла ѝ — просто начин да ги развесели с малкото пари, с които разполагаше — и ще стане още по-тъжен.

Отключи външната врата и всички се заизкачваха към апартамента си на първия етаж. На тяхната врата бе закачен с червена панделка голям зелен венец, който го нямаше, когато бяха тръгнали.

— Какво е това? — попита изненадана тя. Явно тук имаше пръст Хари. Превъртя ключа и отвори вратата.

Холът бе осветен от ситни лампички, обсипали високото до коленете им борче, а по первазите горяха свещи.

— Какво се е случило? — Дени бе влязъл в стаята и тя бе усетила щастливо облекчение, щом забеляза удивлението по лицето му. На седем години момчето бе още прекалено малко, за да е обзето от истински цинизъм.

— Дядо Коледа е идвал! — Том се спусна напред, забравил за скришното си място зад краката ѝ, откъдето надничаше.

— Мили Боже — възкликна Ив, почти толкова впечатлена, колкото и момчетата, защото стаята изглеждаше толкова красива, много по-вълшебна, отколкото бе предполагала, че може да стане. Свещите на первазите се отразяваха в стъклото и изглеждаха така, сякаш стотици светлини искряха в стаята.

— Има и елха — отбеляза Дени. — Не знаех, че той донася елхи!

— Може би е специално за нас — отвърна Ив. — Може да е чул, че не искаме, и да си е помислил: „Не може да бъде!“ — Момчетата се разсмяха.

— Но как е успял? Та ние нямаме комин... — Мислите на Дени бяха прекъснати от разумния въпрос на Том.

— Това нашите подаръци ли са? — зачуди се той, загледан към пакетите в златни и сребърни опаковки. — Вижте, бонбони — добави, когато видя купите с „Малтизърс“, „Куолити Стрийт“ и „Смартис“, оставени до пакетите.

Ив коленичи и погледна етикетите, които сама бе надписала с печатни букви, за да не познаят момчетата почерка ѝ.

— Този е за Дени, този е за Дени, този е за Том... — Тя раздели подаръците, докато пред момчетата се образува по една малка купчинка от пакети, малки и средно големи, нищо много голямо.

— Тези трите са за мен! — Сега вече остана истински учудена, защото бе опаковала чифт евтини панталони за себе си и ролки за коса, за да не заподозрат нищо момчетата, но останалите два пакета в лъскава червена хартия бяха нови.

Остави ги на земята, за да види лицата на синовете си, когато отворят техните.

Дървена кутия, пълна с четиристотин малки, сложни строителни елемента за Дени. Стори ѝ се, че той се зарадва истински. Имаше карти за игра, йойота, пистолети, водни балони, фенерче. На него всичко му хареса.

За Том имаше малък камион на пожарната, влакчета, джипове, крокодил с пружина, патета, пожарникарска каска и паяк, който скачаше, когато стиснеш помпичката към него.

Малкият грееше от възторг и опипваше всяко нещо най-внимателно, сякаш за да го направи завинаги свое.

— Може ли да изядем бонбоните? — попита той и малкото му личице се обърна към нея умолително, усмихнато така, че да разтопи сърцето ѝ.

— Разбира се... е, не всичко. Нали трябва да останат и за утре.

И двамата загребаха колкото можаха, а след това тя качи купите на секцията.

— Ами твоите подаръци, мамо? — попита Дени.

— А, да, за малко да забравя.

Тя отвори най-тежкия пакет, извади две тумбести шишета скъп шампоан и балсам и гузно си помисли, че не бе купила на Хари дори една бутилка вино в знак на благодарност.

В следващия пакет се оказа коледна торта, украсена с половинки орехови ядки и череши.

— Иха — възкликна Дени. — Може ли да изядем по едно парче?

— Добре, да си отрежем по парче, да си направим какао и ще се отдадем на нощен гуляй. — За момент Ив бе готова да предложи да отворят пакетите, скрити под леглото ѝ, за които смяташе утре сутринта да им каже, че са от нея. Но не, по-добре да отворят нов подарък, когато се събудят, пък и тази вечер нейните подаръци можеха да се загубят сред блясъка на другите.

Даде им пижамите да се обличат, докато млякото се затопли, а след това и тримата се пъхнаха в нейното легло.

Когато изядоха тортата и изпиха какаото, а очите на Том вече се затваряха, Дени се сгуши до нея и прошепна през сълзи:

— Искаше ми се да изпратя на татко картичка за Коледа, за да му кажа, че го обичам.

— О, Дени. — Прегърна го и го притисна до себе си. — Сигурна съм, че татко ти знае. — Как да не знае, че им бе разбил сърцата, мислеше си тя, обзета от ярост.

— Само че не му знаем адреса, нали? Затова не мога да му изпратя картичка. А той може да си помисли, че не го обичам.

Децата ѝ бяха спрели да питат за баща си, но това съвсем не означаваше, че са престанали да мислят за него.

— Дени, татко ти знае къде живее дядо — каза му тя. — Можеше да ни пише много пъти или да се обади на дядо ти, за да ни поиска адреса, или да ни даде своя. Поради причина, която не разбирам, той замина сам за друга страна. Може би ти ни пише или ще се върне някой ден, а може и да не стане така. Наистина не знам. Единственото, което ние тримата можем да направим, е да се обичаме, да започнем новия си живот и да се постараям да сме щастливи. Никога няма да ви оставя с Том, никога, ама абсолютно никога, каквото и да става. — Тя го притисна до себе си и вдъхна сладката му миризма.

— Ами ако умреш, мамо? Кой ще се грижи тогава за нас?

— О, Дени. — Усмихна му се и се опита да разсее страха и чувството на обреченост. Въпреки че мисълта я плашеше и нея, дори понякога нощем се будеше. — Има още много, ама много време, преди да умра. Но ако се разболея и не мога да се грижа за вас известно време, имаме дядо и леля Джейни, и Джен Джен, а и много други хора

ще ни помогнат. Моля те, миличък — тя приглади косата му назад от бялото чело, — сега е Коледа, време да сме весели. Опитай се да не се притесняваш чак толкова много. Аз съм до теб.

Положи главата му на възглавницата и гали меката му буза, докато той затвори очи и най-сетне заспа.

След това седна и тихо се измъкна от леглото. Вече нямаше място и за тримата на канапето, затова тя щеше да спи в тяхната стая. Остана загледана в момчетата, след като ги нагласи да са далече от края.

Проклет да е Денис, задето ги направи толкова нещастни, безценните й дечица. Никога нямаше да му прости, никога, докато е жива.

Хрумна й и друга мисъл, докато загребваше бонбони за утешение. Никога повече не искаше да бъде богата. Сети се за Скарлет О'Хара в полето с картофи, която се кълнеше никога повече да не остава бедна, и почувства тъкмо обратното. Никога повече не искаше да бъде богата.

Тя и Денис, и плиткоумните им приятели знаеха „цената на всичко и стойността на нищо“. И тя, и децата й едно време разполагаха с много повече, отколкото можеха да оценят, а сега имаха съвсем малко и го ценяха истински, включително се ценяха един друг и добротата на новите приятели.

Какъв беше смисълът да трупа неща, които щяха да изчезнат за нула време, ако парите им свършеха? Искаше да има само действителните, истинските неща в живота, неща, които са само нейни и може да си ги позволи. И да не се измъчва за тях прекалено много.

Накрая, три години по-късно, най-сетне пристигна съобщение от Денис — чрез адвоката му, в което той молеше за развод, защото имал намерение да се ожени отново. Ив вече бе решила, че не иска издръжка, само едно цялостно окончателно плащане, с което нещата между тях приключваха. Купи си малка кола втора ръка, внесе останалите пари в банка на името на момчетата и се опита да изтрие завинаги спомена от срещата в кантората на адвоката.

Столове, стържещи по пода, недокоснати чаши чай, радостта, болката и объркването на момчетата, Денис — загорял, оплешивял, надебелял — и жалките му приказки.

— Знам колко трудно ви е било... просто не разбирам как отлетя времето... все ми се искаше да ви се обадя.

Тя едва говореше, полузадушена от гняв, че го вижда отново и че се бе съгласила на всичко, което той предлагаше, включително да види отново момчетата, когато пак дойде в страната. Бе кимала отсечено с глава и се бе постарала да не говори много. Когато ѝ подаде ръка за довиждане, тя не помръдна своята.

Том илака през всичкото време на път за вкъщи, а Дени започна, докато гледаше през прозореца на автобуса, вбесен и смълчан също като нея.

ГЛАВА 17

— Връщат се рано. — Дийпа вдигна глава от протъркания стар диван, където се бе разположила, когато чу ключа да подрънка в бравата.

— Не. — Том вдигна глава от кадифеното ниско кресло, на което се бе настанил. — Късно е, почти полунощ.

Бяха прекарали цялата вечер пред телевизора, докато хапваха съвсем не лошото пиле с макарони и броколи, което той бе сготвил, обсъждаха предимствата и недостатъците на количките с три колела, ипотеките, детските ясли, шаферките, а след това си направиха какао и се загледаха в „Поп Айдълс“, или каквото там даваха по телевизията. На Том подобен разговор му идваше много, но поне прекараха тиха и спокойна вечер. Дийпа бе в петия месец и му се струваше, че не минаваше ден, без да плаче или да се кара с него за нещо.

— Здравсти! — Дени отвори вратата и влезе в стаята, Патрисия го последва. Бяха изкопчили билети за премиерата на някакъв филм и партито след това, затова и двамата изглеждаха страхотно — Дени с черна вратовръзка, а Патрисия в дълга, прилепнала, лъскава рокля без гръб.

— Здравсти на малките мама и татко — пошегува се Дени. — Добре ли прекарахте пред камината?

— Много смешно. — Дийпа се изправи. След това подпря ръце на кръста си, нахлузи пантофите и се отправи към вратата.

— Лягам си — каза им тя. — Лека нощ на всички.

— Лека нощ.

— Лека.

— Казвайте. Весело ли беше? Беше ли умопомрачително? — попита Том двамата, които се натискаха и разрошваха косите си, сякаш той не беше с тях.

— И още как. — Дени спря заниманието си, за да му отговори. — Направо не е за вярване колко са дребни звездите, когато ги видиш на живо. Честно, като някакви бонзайчета са в сравнение с екранния

образ, сресани така, че косата им стои като изкуствена, а пък мускулите им са като изпуснати.

Патрисия се закиска при тези думи, след това прошепна нещо в ухото на Дени, изкиска се отново и излезе от стаята.

— Прекалено много шампанско — каза големият му брат и в този момент Том забеляза, че и Дени добре се е подредил.

— Ами останалото? — попита Том. Дени докосна носа си.

— Имаше малко кокичка.

— Господи, мразя коката. В гърлото ти засяда един такъв гаден вкус и не се маха цяла седмица след това.

Дени се изсмя.

— Трябваше да дойдете — каза той и седна на канапето срещу брат си. — Партито беше истинска фантазия, не си виждал такова нещо, мой човек. Тръгнахме си само защото Пат утре е на работа. Ако бях сам, щях да продължа до сутринта.

— Точно сега не сме много за ходене по партита. — Том протегна ръце над главата си и се прозя.

— Виждам. — Дени посочи чашите от какаото, брошурите за банката, за детски колички, пръснати навсякъде по пода. — Още си много млад, за да се отказваш от забавленията, не си ли съгласен? — Тези думи трябваше да прозвучат като шега.

— Това пък какво трябва да значи? — попита Том.

— Ами пантофи, какао, колички... женитба... ипотека. Все такива неща. Не е нужно да става така. Нямам представа как се реши. — Дени разхлаби връзката, разкопча ризата и се облегна назад на канапето. Том имаше чувството, че някакъв евтин Джеймс Бонд му дава съвети.

— Вече изплащам ипотека, заедно с теб, в случай че си забравил — отвърна той. — Не съм го решил предварително. Дийпа е бременна, което не беше планирано, но и двамата искаме бебето и с радост ще се оженим.

— Добре. — Колкото и да му бе замаяна главата, Дени разбра, че е подразнил брат си прекалено много. — Просто исках да ти кажа, че не е нужно да се отказваш от всичко и да се превърнеш в един отегчителен стар домошар още преди бебето да се роди. Я погледни Рич и Джейд. Те не са досадни. Да не би да пият какао пред телевизора

всяка вечер? Да не би тя вече да си представя как се местят в тристайна къща?

— Добре, разбрах те — каза му Том. — Сега би ли млъкнал?

Само че той също се замисли за Рич и Джейд, техни приятели, неженени, които си родиха момиченце миналата година. Имаха си страхотен бизнес с вътрешен дизайн, а бебето май не бе променило нищо. Двамата все още купонясваха непрекъснато, не спираха да работят, живееха в страхотен мезонет, обличаха се в еднакви костюми на райета — Джейд винаги слагаше бяла жилетка, която разкриваше зърната ѝ. Бебето Бетани беше с тях навсякъде, облечено в кожухче, дрешки от „Пол Смит“ и страхотни обувчици. Всъщност те бяха доста неприятни.

Може би си бе въобразявал, че двамата с Дийпа ще водят същия живот, когато станат родители, но не бе предполагал, че на нея ще ѝ бъде толкова лошо и ще се чувства толкова изтощена, нещастна и раздразнителна. Всеки ден и всяка седмица променяше мненията и решенията си. В даден момент се стараяше да бъде организирана и да свърши всичко необходимо, но в следващия миг сигурно щяха да рукнат сълзи, щеше да бъде разстроена и объркана.

Наистина трябваше да ѝ предложи да се оженят. След това тя се почувства по-добре и не бе чак толкова неспокойна, след като взеха окончателното решение. Но пък самата сватба се очертаваше да бъде един малък кошмар. Щеше да се получи точно това, което родителите на Дийпа искаха, каквото собственикът на хотела искаше... каквото искаше викарият... фотографът... Това, което двамата с Дийпа бяха намислили, май бе отдавна забравено. Само че той се страхуваше да повдигне въпроса пред Дийпа, тя и без това бе нервна и раздразнителна.

А пък гадният Дени — Джеймс Бонд, на него пък какво му разбираше тиквата?

— Дени, мой човек, ти няма ли да си лягаш? — На вратата бе Патрисия. Само главата ѝ се подаваше, дългата руса коса и едното рамо, но и двамата братя виждаха, че тънката розова презрамка на бялата ѝ кожа е част от някоя дантелена изгъзика.

— Какъв съм късметлия — каза Дени и се изправи.

— Да — съгласи се Том. — Страхотен късметлия. — Гадният късметлия Дени на дваисет и две, неженен, без деца, моден фотограф,

който излизаше с манекенка. Май нямаше за какво да се притеснява?

Том остана сам в хола и пушна компактдиск, а след това отиде до кухнята, за да си вземе бутилка вино.

Час по-късно си сипа последната глътка австралийско червено в чашата и го глътна. Все още не бе задоволително пиян. Искаше да избяга от всичко, не желаше повече да мисли за нещата, които предстояха. Увеличи звука, макар и много добре да знаеше, че минава един сутринта.

Нямаше ли една стара бутилка текила над библиотеката? Май тя щеше да му свърши работа. Вдигна я към светлината. Поне два пръста на дъното. Сипа остатъка в чашата за вино и отпи.

Уф, гадост, но поне бе достатъчно силно. След още една чаша сигурно щеше да изпадне в пълна забрава, както се надяваше.

Защо нищо не ставаше толкова лесно, колкото му се искаше? Двамата с Дийпа бяха прекарвали дните, след като тя си направи теста за бременност, изпаднали в романтична еуфория, че това било невероятно, че ще се оженят, че си гледат чудесното бебче заедно, дрън, дрън, дрън. След това истинският свят им се стовари на главите, и мътните го взели, обърна всичко наопаки. Най-лошото бе, че родителите на Дийпа им предложиха пари назаем, за да си купят апартамент до семейната къща в зеления, гаден и много отегчителен Чингфорд. А Дийпа се опитваше да го убеди да приеме.

Той се изжабури с останалата гнусна кактусова течност и преглътна. След това се изправи и усети, че е безкрайно пиян. Това беше направо ужасно, съвсем не се оказа щастливото забвение, на което се бе надявал.

Реши да отиде до банята и да си налее чаша вода.

Щом влезе в сбутаната баня, разбърканият му мозък започна да осъзнава последствията от непривичното за него изстъпление. Подпря се на тоалетната чиния, вдигна седалката и започна да повръща. Защо бе толкова слаб пияч? Погледна гадната смес, която бе повърнал, оцветена като кръв заради червеното вино.

Продължи да повръща и усети как повръщаното се качва към носа му. Господи, колко дълго щеше да продължава това?

— И какво очакваш да разрешиш по този начин? — чу ядосания глас на Дийпа от вратата на банята.

Обърна се и я видя застанала на вратата в торбеста нощница до коленете, бе настояла да си купи няколко номера по-голяма, заради растящия корем.

— Не знам — отвърна той и се опита да призове гнева си, докато се надигаше от тоалетната чиния. — Просто исках да се поотпусна няколко часа. Не мислех. Ясно?

— А, тогава всичко е наред. Оставяш ме мен да мисля за всичко, така ли? Позабавлявай се добре, докато аз вися и не мога да пийна и капка.

— Господи, не започвай пак да плачеш. Не издържам повече! — кресна в отговор той. — А според теб плачът какво разрешава? Чувствам се направо ужасно. Да не би аз да съм виновен?

— Не, аз съм виновна. Искан ми се никога да не бях правила секс с теб, иска ми се никога да не бях излизала с теб. Искан ми се никога да не те бях срещала. И изобщо не си мисли, че ще се омъжи за теб! — Тя изфуча ридаетца от банята.

Том се изправи, наплиска лице със студена вода и се избърса с хавлиена кърпа. Идваше му също да заплаче. Бе на двайсет и никак не се срамуваше да признае пред себе си, че точно в този момент се нуждаеше от майка си.

Чу вратата на Дени да проскръзва, а след това се затвори отново. Всички тези вечери, прекарани вкъщи, както и среднощните кавги не биваше да се отразяват на спокойствието на брат му. Двамата с Дийпа трябваше все някак да оправят нещата помежду си и да намерят по-подходящо място за скандалите и разделите си.

Върна се отново в хола и прегледа компактдискете си.

Имаше диск на Боб Дилън, подарък за Коледа от Джозеф. Горкият Джозеф, той също не беше забравен, когато Том обмисляше сватбата си.

В онези първи три вълшебни дни, когато разбра, че Дийпа е бременна, Том си представи сватба, на която да се събере цялото семейство, на която никой да не си спомня за разрывите и всички проблеми да бъдат излекувани. Представяше си как прегръща отдавна изоставилия ги баща, докато бащата на Дийпа се усмихва отстрани, майка му танцува притисната до Джозеф, а Ана и Роби подскачат озарени от щастие около тях. Какъв съвършен тъпак! Вместо това се оказа, че разбуня духовете в три семейства. Да не говорим, че

собствената му връзка съвсем не бе върхът. Младежкият му любовен блян се превръщаше в невероятен младежки кошмар. Върна се в хола и се тръшна на канапето.

Знаеше, че е прекалено късно, но вдигна телефона и набра...

— Ало, да?

— Мамо? Не се притеснявай, аз съм, Том. — Бе доловил паниката в гласа ѝ и веднага се почувства виновен.

— Всичко наред ли е? — Ив, събудена от звъненето, все още лежеше в непрогледния мрак, а сърцето ѝ блъскаше лудо от обзелата я първоначална паника.

— Да, всички сме добре. Просто се чувствам адски гадно — призна и тя разбра, че синът ѝ плаче. Плачеше за пръв път от години.

— Глава ли те боли? Имаш ли температура? Някакви обриви? — Въпреки че бе само петнайсет процента будна, тя автоматично изреди симптомите на менингит.

— Не, мамо! Не съм болен. Просто... Не мога да преживея всичко това. Не искам да ставам баща и съпруг и да гледам гадното бебе. А пък Дийпа — той изхлипа — тя не е на себе си. И тя не може да се справи.

— Всичко е наред — Ив се опита да го успокои, но го остави да изкаже всичко, докато ставаше, за да запали лампата, да се отърси от съня и да го изслуша.

Когато ѝ разказа всичко, тя се опита да му вдъхне увереност, а гласът ѝ прозвуча надебелял, говорът завален.

— Том, това е нещо много значително. Наистина е безкрайно важно. Ще мине много време преди да свикнеш. Но накрая всичко ще се нареди.

— Да бе — отвърна той и подсмъркна, по момчешки уплашен.

— Аз няма да позволя нещата да тръгнат зле — обеща му тя.

— Просто не е честно — добави Том.

Аха, пак любимата фраза, че не било честно. Какво може да отговори на това един родител?

— Том, някои хора си остават тийнейджъри дори когато станат на трийсет, докато някои от нас узряват много по-бързо. Само че това съвсем не е толкова страшно. Трябва да мислиш какво да направиш, за да бъде всичко наред и за двама ви. Не е нужно да се жениш —

обясняваше тя. — Дори не е нужно да бъдеш с Дийпа, ако не желаш. Но трябва да ми обещаеш, че няма да изоставиш бебето.

Той отново подсмъркна и измърмори нещо неразбрано.

— Всичките ми деца ще бъдат чудесни родители — каза Ив и думите ѝ прозвучаха като предупреждение. — Вече е един и четирийсет и осем — уведоми го тя. — Сега не е най-подходящият момент за подобен разговор. Защо не ми звънеш сутринта?

— Добре — съгласи се той.

— И още нещо, Том. Иди си легни. Не пий повече, защото никак не носиш.

— Ама... — Толкова ли беше очевидно? — Добре. Лека нощ, мамо. Благодаря. — Побърза да затвори и само след броени минути бе дълбоко заспал на канапето.

Ив, за съжаление, вече бе напълно будна. Цял половин час се мъчи да заспи отново, но след това реши, че е безсмислено. Стана, направи си чай от лайка и започна да смесва течна тор за цветята вътре, защото се канеше да ги подхрани от седмици.

Деца! Внуци!

Някъде на небето имаше един бог на съня, който се опитваше да изкопчи нещо от нея. Ако останеш будна и се тревожиш вместо децата, те ще заспят непробудно и спокойно. Ето това бе сделката.

ГЛАВА 18

— Хенри не е смрадлив. Искам да облека Хенри... аааа!

— Облече Хенри вчера и сега трябва да го изперем, Роби — каза Ив. Мили Боже. Ето че пак трябваше да се пазарят и убеждават пред пералнята, докато Роби се опитваше да изкопчи от ръцете ѝ малките червени панталонки.

— Не е смрадлив! — Сега вече бликнаха истерични сълзи от ярост.

Тя почака няколко минути, след това поднесе панталонките под носа си, подуши ги и се намръщи с престорено отвращение.

— Ау! Хенри, трябва да те изперем!

Я, че това бе почти усмивка.

— Гнус! — Тя отново се намръщи. — Хенри, та ти вонииш. Искаш ли да пробваш и ти, Роби?

Той забоденос в панталонките.

— Гнус — съгласи се и се изкиска.

— Така, защо не пробваш ти да ги пъхнеш в пералнята?

Той взе панталонките, поколеба се за частица от секундата, сякаш обмисляше дали е разумно да ги пъхне вътре и дали не е по-добре да ги грабне и да хукне обратно към стаята си с любимата дреха, но пък май беше за предпочитане да се остави да бъде убеден и да ги остави за пране.

Сложи ги в машината.

— Добре, а сега може ли да продължим да се обличаме? — Момченцето кимна. Ив го последва в стаята, където Ана седеше на бюрото и довършваше домашното си.

След малко и тримата бяха на вратата, облечени, закопчани и готови да потеглят. Ив се наведе над децата си, за да ги гушне и да ги целуне.

— Обичам ви, сладурчета — каза им и Роби се загърчи от удоволствие, дори Ана не успя да скрие радостта си.

— И аз те обичам, мамо.

— Днес е петък! — напомни им тя. — Утре ще правим каквото кажете, а, за малко да забравя, следобед Том и Дийпа ще ви изведат, но какво ще правите, ще остане изненада.

Том бе настоял:

— Ние ще ги вземем, имаме нужда от малко упражнения. Така и ти ще си свободна. Излез, позабавлявай се. Недей да висиш в тази градина по цял ден.

Нямаше смисъл да му казва какво точно ѝ се искаше да направи. Гореше от желание да нахлузи ръкавиците, да се справи с бръшляна, който се виеше по стените и бе избуял накъдето му бе най-удобно. А пък бурените! Нищо друго нямаше да порасне тази година, ако не побързаше да оплеви, а бе крайно време да насади домати до слънчевата стена, а искаше да посади още билки...

Когато Том и Дийпа пристигнаха в събота, те ѝ се сториха много по-спокойни и щастливи, отколкото Ив бе очаквала.

— Сядайте, ще направя чай и първо ще си побъбрим, иначе никакви деца — уведоми ги Ив.

— Така. — Тя започна да вади чаши, чайници, мляко и от онези божествени палачинки, които само тя умееше да направи. — Как го правите? И двамата изглеждате чудесно.

— Оправихме нещата — каза Том и натъпка цяла палачинка в устата си. — Que sera sera... Дзен, карма, нали знаеш — говореше той и се опитваше да не троши по масата.

Дийпа, облечена в черна ластична блуза и панталони, се изкиска и го погали по ръката. Каза, че сутрешните неразположения и изтощението започват да преминават и бременността не е чак толкова лоша.

— А и чичо Рани мина да ни види — добави тя. — Той е готин тип. Дойде да ни види, а след това се е отбил вкъщи и е поставил нашите на място.

— Страшно ще си паднеш по него, мамо, честно — обади се Том. — Олеле, май това не трябваше да го казвам.

И двамата се разкискаха.

— Каквото и да е направил с вас, се е получило — успокои ги Ив.

— Да знаеш, мамо, наистина е страхотен. „Всички родители са ученици на неизбродната човечност.“ Точно така го каза. Страхотен е, направо ме уби. — Том посегна за нова палачинка.

— А какво е станало със семейството ти? — попита Ив.

— Те се кротнаха малко, но леле, толкова шум вдигат заради тази сватба — призна Дийпа. Том изви очи към тавана и се опита да се пошегува.

— Сега вече ми е ясно защо хората гледат да не го правят повече от веднъж.

— Ще се оправят ли нещата? — попита Ив, а когато и двамата измрънкаха някакъв отговор, прецени, че е най-добре да не човърка повече този въпрос.

— Май ще бъде традиционна сватба — вметна Том. Дийпа не каза нищо, но Ив забеляза, че кръстосва ръце и стиска устни.

— Кажете ми сега, кой е чичо Рани? — смени темата тя.

— Черната овца на семейството — обясни Дийпа. — И татко, и останалите му братя учили медицина и станали лекари, а чичо Рани, най-младият, е психолог. Много е добър обаче. Изнася лекции... занимава се със семейна терапия.

— Аха — кимна Ив. След това много театрално прошепна: — Да не вземете да кажете на Ана.

— Какво да не ми казват? — Ана се бе появила в кухнята точно когато не трябваше.

— Ти не одобряваш работата на психолозите, нали?

— Не и ако са завършили медицина — обясни тя. — Психиатрите първо учат медицина, а след това се посвещават на проучване на психиката.

— Предполагам, че Рани ще те обори, като ти каже, че е изучавал психиката цели седем години и не си е губил времето с органи, които изобщо не го интересуват — й каза Дийпа.

Ив стисна зъби, защото очакваше Ана да надигне възмутено глас, но дъщеря ѝ се държа кротко.

— Хм. — След това посегна да си вземе палачинка. — Роби! — провикна се тя. — Мама е оставила бисквити в кухнята.

А Роби ги разсмя, защото изтопурка в кухнята с отворена уста и заподскача.

— Ам, ам, ам. Има ли вътре стафиди? — попита той и спря до стола на Ив.

— Няма, но ако искаш, ще ти сипя в чинията, за да си похапнеш.

— Добре.

— А сега... — поде Ив. — Има нещо, за което исках да поговоря с вас. — Погледна Дийпа и Том. — Сватбеният ви подарък. Пари в брой — при това колкото е възможно по-скоро, за да можете да ги използвате за сватбата, за апартамент, за количка... за каквото решите. Изобщо за каквото искате. Доставете си удоволствие.

Двамата я погледнаха, изпълнени с неудобство. Безкрайно щедрите парични подаръци на Ив винаги изненадваха всички. Тя бе дала на Дени и Том доста хубави суми, когато завършиха училище, плати депозита за апартамент им, а Том си спомни, когато бе купила на Джозеф зашеметяващо скъпо палто, по случай постъпването му на първата постоянна работа. А това бе жена, която нито веднъж не бе отишла на почивка, смяташе домашната супа с хляб за чудесна вечеря и караше едно старо пежо цели десет години.

— Може ли да ви изпратя чек? — попита тя, защото бе преценила, че така ще бъде най-лесно и няма да се налага да чува протестите им.

Ив винаги спестяваше за нещо, включително и за мечтаното бъдеще, когато след пенсионирането смяташе да се оттегли в провинцията в някоя бяла спокойна къщичка и да си има отделен шкаф и за обувки, и за чорапи. Щеше да отглежда бонзаи, да живее на градински чай и на оризови рула и през повечето време щеше да подравнява чакъла по алеите и да се грижи за градината.

Когато Роби поемеше по своя път, тя щеше да е майка цели трийсет години, затова спокойствието и редът щяха да ѝ се отразят добре. Но пък ѝ се искаше децата да живеят някъде наблизо, защото не мислеше, че ще издържи дълго без тях.

Дали трябваше да остава сама, чудеше се тя. Нямаше ли във фантазията ѝ някой облечен в кимоно бог, който да я чака в пълната вана?

— Аквариумът, мамо? Ехо? — Том ѝ говореше нещо. — Ще ходим до аквариума, а после може и на кино, ако дават нещо хубаво. След това ще ги нахраним и ще ти ги върнем, за да ги сложиш да спят.

— Сигурни ли сте? — Тя погледна Ана и Роби, щастливо ухилени. Очевидно те горяха от нетърпение да излязат. Роби се бе настанил на коляното на Дийпа.

— Трябва да понатрупаме опит — напомни й Том и се усмихна на Дийпа. Да, бяха много сладки, влюбени, въпреки всички терзания.

— А ти какво смяташ да правиш?

— Ще пооправя малко градината... — Всички изпъшкаха. — Но на мен ми е приятно! Честно! След това може да поизлезе... Не знам... или пък ще полегна да почета. Вие за мен не се притеснявайте. Ще си прекарам много добре.

На вратата целуна всички, след това затвори и остана сама в апартамента. Страхотно.

Сега щеше да пропилее безценното време в чистене, но се налагаше да поразтреби. А после щеше да насади растенията. Вече бе станало май! А тя така и не намираше време да набоде луковиците. Дени й бе подарил огромен пакет с луковици от гладиоли за Коледа. Гладиоли! Той се бе заклел, че били идеални да се насадят покрай живия плет.

— Те са като ружи, нещо такова — бе опитал да обясни. Щеше да ги насади и да види какво ще излезе. На пакета обещаваха да цъфтят в розово и приятно червено, а тя обичаше тези нюанси. Освен това искаше на прозорците да насади червени циклами и сини виолетки, защото й се струаха по-приятни от мушкатото. Мушкато отглеждаше с много любов от години, от най-бледорозово до наситеночервено. Но стига вече. Сега цветето й се струваше досадно, отегчително и бабешко. Докато цикламите... наскоро бе полудяла по наситенорозовите циклами, а прозрачните искрящи цветчета й приличаха на крилца на пеперуда.

— Напълно съм се смахнала — каза си Ив и взе лъскава вилица и лопатка от шкафа под стълбите. — В главата ми е само как да направя растенията по-разнообразни... Май грижите за градината наистина заместват секса.

Да не би наистина да имаше истина в това? Страстта към отглеждането на цветя не се бе появила в Съри, където всяка една от къщите, в които се местеха, бе с готова поляна отпред, с цветни лехи, дори оранжерии, за тях се грижеха градинари, които идваха при нужда, а когато се нанесе в първия си апартамент в Хакни, започна със стайни

растения и сандъчета на прозорците, след това помоли хората на партера да ѝ позволят да окоси полянката отпред и да я украси с няколко саксии. Изведнъж у нея се появи страстно желание да отглежда растения, да бъде заобиколена от зеленина, цветя и красота — не беше ли това копнеж да превърне потискащата обстановка, от която нямаше шанс скоро да се измъкнат, в по-красива и естествена? — както и да е, скоро вече саксиите и сандъчетата не ѝ бяха достатъчни.

Най-сетне се строполи на канапето с книга в ръка, след като се бе нахиснала във ваната, без да бърза, нещо, което напоследък много рядко ѝ се случваше. Косата ѝ бе мокра, обилно намазана с балсам, завита в тюрбан, а на лицето си бе сложила маска. Бе напълно изтощена, след като цял следобед бе шетала из къщата и бе оправяла градината. Както си режеше, вече прочела половината параграф, телефонът звънна.

В първия момент ѝ се прииска да се престори, че не го чува. След това в ума ѝ се прокрадна притеснение, че може да звъни Том, че може да се е случило нещо с някое от децата, затова не устоя и се обади.

— Ало, Ивлин. — Беше баща ѝ.

— Здравей, татко. — Двамата се чуваха от време на време, а понякога тя взимаше някои от децата и отиваше да го види. Отношенията им бяха приятелски, нито прекалено близки, нито прекалено отчуждени — точно както той предпочиташе.

Телефонът бе на полицата в хола, близо до един от сгъваемите столове от зебло, затова тя седна, довольна, че ще си поприказват, и се отпусна както беше с халата, тюрбана и маската. Минаха от въпросите „как си“ на децата и на проблемите с градините им, което бе един от малкото им общи интереси. Много бе важно да има неутрална тема за разговор с човек като баща си. Двамата не се чувстваха достатъчно близки, за да споделят мненията и чувствата си... затова разговорът трябваше да се върти около нещо конкретно. Най-сетне, след две неловко дълги паузи, истината излезе наяве:

— Тази седмица, Ивлин, научих доста неприятни неща и прецених, че трябва да ти кажа...

— О, не — отвърна автоматично тя и се зачуди какво следва.

— Имам тумор в стомаха и нещата не изглеждат много обнадеждаващи... — Новината ѝ бе съобщена по неговия типичен, стегнат военен маниер.

— Господи, татко!

— Да, доста е стряскащо. — Той говореше толкова спокойно, сякаш ставаше въпрос за друг човек.

— Господи — повтори тя. Сякаш все още не бе приела новината. — Как разбра? — попита, ужасена, че дори не бе предположила, че може да има нещо лошо.

— Напоследък нещо не се чувствах във форма. Все си мислех, че е от възрастта или съм пипнал някоя настинка и тя все не минава... накрая отидох на лекар, той ме изпрати на пълни изследвания и така.

И така. Мили Боже!

Баща ѝ беше на седемдесет и две и все още не се бе пенсионирил окончателно. Никак не му се искаше да си остави работата. Беше му приятно да си има свой офис, да се среща с колеги по няколко пъти в седмицата, защото нямаше много приятели, нито пък хоби. Ив често се бе чудила как ще успее да си запълва дните, когато най-сетне се оттеглише. А сега изведнъж бе обхваната от паника, че може да умре.

— След около месец, месец и нещо ще ми направят операция, но не по-рано, за да са сигурни, че е преминал ефектът от лекарствата. След това ще знаят повече. Гадните доктори — добави баща ѝ.

— А ти как се чувстваш? — попита тя.

— Не мога да кажа, че ми е особено добре. Нямам апетит, нещо не съм съвсем наред.

Това звучеше странно. Тя така и не можа да си спомни случай, когато баща ѝ е бил болен. Та него не го хващаха дори настинки.

— О, татко — успя да промълви. — Много съжалявам. Ще дойдем да те видим веднага щом можем.

— Добре. — Думата прозвуча толкова спокойно. — Джейни ще бъде тук утре и ще остане няколко дни — събщи ѝ той. — Ела, докато и тя е тук, ако искаш, или ако ти е удобно. — Не искаше да настоява. Въпреки че бе сериозно болен, не желаше да я принуждава.

— Ще си взема отпуска. Утре ще дойдем — каза Ив. — И не се притеснявай. Ние ще се оправим с храната и леглата, и каквото там трябва. Джейни ще доведе ли децата?

— Не — отвърна баща ѝ.

Уточниха се, поговориха за пътуването, за времето, когато тя ще пристигне, опитаха се дори да си разкажат някои интересни случки.

— Добре... ами тогава... до скоро — каза най-сетне той. Винаги му бе трудно да постави край на разговора. Не бе от хората, които като нея биха казали на децата си: „Обичам те... липсваш ми... да се пазиш, миличко... много се радвам, че се чухме.“ Въпреки че наистина му липсваха. — Е, хайде, всичко хубаво — каза най-сетне той, доста сковано. Скован — точно това бе думата, която му пасваше най-точно.

— Да се пазиш, татко. — Ето, тя също не успяваше да му каже, че го обича, и то защото баща ѝ поставяше нещата така. Щом забележеше, че някой се кани да разкрие чувствата си, той се опитваше да избяга и да се скрие. — Ще се видим утре — добави.

— Чао.

— Чао.

Ив бавно затвори и остана загледана в слушалката, докато тя се раздвои от рукналите сълзи.

Още щом видя майка си, Том разбра, че нещо не е наред. Очите ѝ бяха зачервени и тя се насилваше да се усмихва.

— Здравсти — поздравя. — Всичко наред ли е, мамо?

Тя махна с ръка.

— Прекарахте ли добре? Дийпа? Да не си посмяла да го носиш! — Бе забелязала, че Дийпа се клатушка зад сина ѝ, покачила Роби на раменете си. — Нещастният ти гръб.

Роби бе прехвърлен на Ив и успя да притисне Дийпа в прегръдките си, преди да отиде при майка си. Ана бе във възторг от прекрасно прекарания вълшебен ден.

— Ще поостанете ли малко? — Постара се да не ги моли, но тази вечер много ѝ се искаше Том да я утеши.

— Разбира се.

И така, Том, Дийпа и Ана седнаха в хола, за да пийнат по нещо да похапнат чипс и да побъбрят, докато Ив обличаше пижамата на Роби и го завиваше.

Едва след като изслушаха Ана, след като тя се изкъпа, изми си зъбите и също бе завита в леглото, Ив се върна в хола и се отпусна тежко.

— С татко има проблем — призна тя пред Том и не успя да сдържи повече сълзите. — Има тумор в стомаха. Налага се да го отворят, за да вземат проби за изследване.

Забеляза изненадата по лицето на Том.

— Господи — успя да каже единствено младежът.

— Джейни отива, а аз ще взема Ана и Роби и ще ги заведа с мен, защото смятам да поостана някой и друг ден — обясни.

Предполагаше, че на Джейни, която бе много по-близка с баща им, щеше да ѝ бъде още по-трудно. Сестра ѝ щеше да успява да отскача набързо, но нямаше да има как да остава за по-дълго, за да се чувства спокойна. Дватамата с баща ѝ много си приличаха, защото и двамата прикриваха чувствата си и не ги показваха пред другите.

— Много трудно ще бъде — продължи тя. — Ще се наложи често да се пътува. Той има нужда от нас. — Усети ръката на Том на рамото си.

— Съжалявам, мамо — каза синът ѝ, защото не знаеше какво друго да каже.

ГЛАВА 19

Когато Ив пристигна в къщата на баща си по обяд, както се бяха разбрали, по-малката ѝ сестра вече бе там. Беше дошла поне преди два часа, съдейки по почистената и подредена къща.

Джейни я посрещна на вратата, облечена в жълта домашна роба.

— Здравей, Лили. — Прегърна я, а Ив се зачуди не за пръв път как се бе сдобила с това умалително име в младостта си. — Деца! — поздрави ги тя, защото Джейни, макар и да бе майка на две, продължаваше да се обръща към малките общо, а не по име.

Ана я целуна любезно, но Роби се скри засрамен зад краката на Ив.

— Татко е в хола — обърна се тя отново към Ив, но не ги придружи. — Ще довърша в кухнята.

Ив се постара да не въздиша. Петнайсетте години брак бяха превърнали Джейни в истерична майка и досадна чистница. След около половин ден, прекаран с нея, на Ив ѝ идваше да изкрещи, че не всичко на този свят може да бъде подредено и безупречно почистено.

Господи! Дали Джейни не влизаше сутрин в съда и не заявяваше:

— И така, ваша чест, ако избършем праха от дървените части, ако минем с прахосмукачка зад бюрото ви, мисля, че този процес ще протече значително по-гладко.

На Ив не ѝ беше приятно, че двете със сестра ѝ не са вече близки както едно време. Джейни изглеждаше изтощена, както обикновено бе малко тъжна, не съвсем във форма и като че ли загубила цвят.

Дори днес огледа Ив — мрачна (поне така си мислеше) и облечена в тъмночервена кадифена пола и розова блуза на цветя, със сплетена на опашка коса — развеселена и зацъка с език.

Ив остави саковете в антрето и влезе в хола, последвана от Ана и Роби. Баща ѝ се бе настанил в един фотьойл, „Сънди Телеграф“ бе сгънат и оставен до него. Всичко ѝ се стори напълно нормално. И холът, и вестниците, и той самият.

Възрастният човек се изправи и разпери леко ръце. Тя го целуна по бузата, а той я стисна за раменете.

— Здравей, Ивлин, радвам се да те видя — каза. — Ана, колко си пораснала, ами малкият Роби, и той много е пораснал.

Ана се усмихна мило и го целуна любезно, а Роби продължаваше да се крие зад краката на Ив и заплашваше да я събори, ако тя направи някоя по-рязка крачка.

Ив се настани на средата на канапето, а децата седнаха от двете ѝ страни. Загледа баща си и двамата заговориха за незначителни общи неща.

Стори ѝ се уморен и може би малко поотслабнал под задължителните риза, вратовръзка и пуловер с шпиц деколте. Това бяха спортните дрехи на неговото поколение. Попита:

— Как си татко? — и усети как гърлото ѝ се свива.

— Не съм много зле. Не много... наистина. Ана, искам да ми разкажеш всичко за училище. Какво четеш?

— Къде е гнус куче? — попита Роби, срамежливостта му се бе стопила се най-неочаквано.

— Роби! — Ана го сръчка. — Той се казва Харди.

— Той вони! Къде е той, дядо?

— Боже. Надявам се да е навън — отвърна баща ѝ.

Кучето Харди, което наистина смърдеше — защото пърдеше непрекъснато, оригваше се и се търкаляше във всяка мръсотия, която подушеше, имаше някакъв проблем с ухото, който допринасяше още повече за смрадта, — се бе появило при баща ѝ преди няколко години, когато негов приятел бе починал и му бе завещал домашния си любимец.

— Какъв нагъл тип — бе възкликнал тогава баща ѝ. — Много добре знаеше колко много мразя това проклето куче.

Само че макар и с неудоволствие, двамата си правеха компания и макар баща ѝ да се оплакваше непрекъснато от Харди, той го разхождаше по два пъти на ден, хранеше го с най-деликатесната кучешка храна и нямаше никакво намерение да изпълни заканата си някой ден да му види сметката.

Е, поне Харди, мислеше си Ив, внася известен хаос в спретнатия подреден дом на баща ѝ. Кучето бе някакъв рошав светлорижав, много космат шпаньол. Светлата му козина полепваше навсякъде, животното

обикновено се появяваше изневиделица, пръдваше, изтръскваше се, а не бяха малко случаите, когато без каквато и да е причина започваше да вие посред нощ.

— Кажй сега, какво казаха лекарите? — попита Джейни и си сипа кафе, след като Ив бе завила децата да спят.

— Налага се да ме отворят и да проверят за какво става въпрос. Не дават кой знае какви надежди. Това е истината — отвърна баща ѝ с крива усмивка, след като отпи дълга глътки от напитката си.

— Значи се съмняват за рак? — попита Джейни и ето че тази грозна дума бе изречена и всички се замислиха.

Последва дълго мълчание, докато всички се опитваха да осъзнаят чувството. Рак... Рак. Какъв ужас.

— Налага се да почакаме, за да разберем. Няма никакъв смисъл да се тревожим предварително — каза баща ѝ, но те, разбира се, се притесняваха. — Поне ми остава достатъчно време, за да сложа нещата в ред — сега вече говореше адвокатът. — Смятам да продам фирмата на Джак, да внеса парите в банка и да погледна отново завещанието. Да знаете и да сте готови, ако новините не са добри. Но пък всички ще си отидем един ден. — Той събра трохите на покривката в тънка редичка. — Доволен съм, че разбрах предварително... а не както стана с горката ви майка. Така че... Това е.

Ив и Джейни не можеха да дишат и да продумат.

— Вие двете как сте? — попита след кратко мълчание той. — Това ме тормози мен, как се справяте вие.

Ив знаеше, че притесненията му са заради нея. Кариерата на Джейни вървеше добре, бе омъжена за Дейвид, бракът им бе здрав и щеше да си остане здрав още дълги години, освен ако Ив не грешеше.

Ив слушаше, докато сестра ѝ обясняваше за повишението на Дейвид и колко добре вървели в училище тийнейджърите Рик и Кристин. След това дойде и нейният ред.

— Всичко е наред, татко — започна тя. — Работата ми върви, децата са добре. Казах ли ти, че Том ще се жени през юли? Това е най-очакваното събитие. — Май моментът не бе особено подходящ, за да им съобщи за бременността на Дийпа.

— Сериозно? — Възкликнаха едновременно и баща ѝ и Джейни.

— Не е ли още прекалено млад? — обади се Джейни.

— За днешно време, да... Но той иска да се ожени и има благословията ми. Ще им помагам и на двамата с каквото мога.

— Надявам се, нямаш предвид финансово — каза баща й. Боже, а пък тя се надяваше да го развесели с тази новина. А ето че намери за какво да се притеснява.

— Виж, честно, ние сме съвсем добре — успокои го Ив.

— Какво правят сега Дени и Том? — попита баща й. Отговори му със свито сърце, защото както обикновено очакваше да чуе: „Не трябваше ли и двамата да запишат право?“

— Фотография и компютри? Виж ти — каза той, извил устни в някакво подобие на усмивка. — И мислиш ли, че ще преуспеят с подобна работа?

— Какво искаш да кажеш?

— Дали светът все още ще се нуждае от фотографии и компютърни програмисти след десет години?

Аха... сега вече го разбра. Не беше като да си адвокат.

— Никой не знае какво ни очаква — каза тя с надеждата да прекрати този разпит. — Изборът на работа не е нещо, което е веднъж и завинаги, както едно време, и според мен това е добре. Много се гордея и с двамата.

Оглушителна тишина.

— Виж — Ив си наложи да говори спокойно. — Дошли сме, за да се видим с теб. Нека не се занимаваме с други неща.

— Защо не се качиш да се изкъпеш, татко? — прекъсна разговора Джейни. — Двете с Лини ще разтребим.

След като двете сестри останаха сами в кухнята. Джейни зашета напред-назад, както обикновено. Започна да търка тенджери, пусна радиото и се опитваше да се държи жизнерадостно, а това бе последната сламка за Ив, защото пред очите й бе сватбената снимка на родителите й, избеляла, сложена в семпла рамка на стената. Свали я, остави я на кухненската маса и я огледа добре. След това й се прииска да не го бе правила, защото се разплака.

— О, Лини... — Сестра й сложи длан на рамото й. — Недей така. Трябва да сме силни заради татко.

— Защо? — попита Ив.

— Нали не искаме настроението му съвсем да се скапе? Тук сме, за да му помогнем да изплува над водата.

— Така ли? А според теб, Джейни, как може човек да не се сдуха при мисълта, че ще умре?

— Все още не сме сигурни дали е толкова страшно — отвърна сестра ѝ.

— Джейни... та той е на седемдесет. Няма да живее вечно. — Ив притисна очи, за да се опита да спре сълзите. — Скоро ще настъпи денят, когато ще се сбогува с всички ни, с дома си, с приятелите си и с всичко, което обича.

— Кой знае? Може пък да види там мама. — Още щом го каза, и на двете им се прииска да повярват на тези думи, но така и не успяха.

— Може мама да е срещнала друг. — Ив усети облекчение при тази шега. — Тя е била сама доста време. А там има толкова много велики личности... Бинг Кросби, Спенсър Трейси... Елвис.

— За Бога. Направо не мога да повярвам. Първо си изплакваш очите, а след това дрънкаш пълни дивотии. — Джейни зареждаше съдомиялната и сипваше гореща вода върху тиганите, накуснати в мивката.

— Права си. Извинявай — съгласи се Ив, а след това разговорът продължи в съвсем различна посока. — Ти щеше да си направо незаменима по време на войната, Джейни.

— Това пък какво е сега? — сопна ѝ се Джейни, без дори да вдига поглед от заниманието си.

— Не, казах го в добрия смисъл. Ти си изключителна, умееш да повдигнеш духа на човек и да се справиш с всичко. Ана не би одобрила, но май това е то бойният дух. Аз щях да се паникьосам и да се чудя какво да правя, особено ако се наложеше моите синове да заминат, за да се бият. Ужас! Не, щях да си поставя за цел да ги разубедя и щях да им се моля денонощно да си останат вкъщи при мен.

— Господи — възкликна Джейни, вече много по-ядосана, и то с право. Това бе смешно. Още една семейна разправа, която след малко щеше да стигне до нацистите и защо Ив би предпочела да е с тях, вместо да прати синовете си на фронта, а Джейни щеше да ѝ се сърди години наред и да ѝ натяква всяка Коледа. Това беше пълен абсурд и трябваше да му се сложи край.

— Извинявай. Наистина извинявай. Май не съм много в час — каза Ив. — Кажи ми ти как си.

— Струва ми се, че съм все още в шок — отвърна Джейни и затърка ожесточено тигана в мивката. — Татко изглежда добре. Не мога да повярвам, че може да се окаже рак и че ще ни се наложи да преживеем всичко това. Та той дори не се е пенсионирил още. Само на седемдесет и две е! Не е чак толкова стар.

— Знам, знам. — Ив стана и прегърна сестра си.

— Ако е рак... Господи. Не знам дали съм достатъчно смела за подобна новина — проплака Джейни, облегната на рамото на Ив.

— И аз. Но се налага да бъдем. Поне сме двете да се подкрепяме, нали? Двете ще се подкрепяме — каза приглушено Ив. Притисна сестра си, след това подсмъркна. — Май няма да е зле да проверим какво е скрито в барчето на татко.

— Добра идея — съгласи се Джейни.

Първо пиха порто, след това „Бейлис“, след това мартини и доста топла лимонада в метални кутии, това заради доброто старо време, а после станаха по-дръзки.

— По един „Адвокаат“? — предложи Ив, отвори бутилката и я помириша.

— Господи, изобщо не го пипай. Сигурно е развалено. То е с яйца.

Ив бе коленичила, за да измъкне бутилките, поставени най-навътре в шкафа.

— Син „Болс“? Сигурно е тук поне от седемдесетте. Я, има и от онова, дето го правят монасите. — Измъкна прашна запечатана бутилка с богато украсен етикет и надпис „за момента, когато халюцинациите са добре дошли“. — Има и сироп от мента — добави тя. — Мама не го ли обичаше?

— Сигурно това е нейната бутилка — предположи Джейни.

Кой знае защо този факт им се стори и на двете безкрайно смешен и те се разтресоха от смях. Междувременно Харди се дотътри, за да провери каква е цялата тази суматоха, пръдна и отново излезе.

Ив махаше с ръка пред лицето си, а по бузите ѝ се стичаха сълзи от смях.

— О, не... — едва промълви тя, когато най-сетне се успокои и успя да заговори. — Татко все още не умрял, защото знае, че ще ме накараш аз да взема кучето, нали?

Джейни я замери с една от възглавниците от канапето и Ив се сети, че не е виждала сестра си на градус от години, което бе наистина жалко, защото я харесваше много повече, когато си беше пийнала.

Настаниха се на канапето с нова бутилка „Бейлис“ и Джейни я заразпитва за сватбата на Том.

— Аз съм просто майката на младоженеца — започна Ив. — Дадох им чек и им казах да се оправят. Едва ли ще науча кой знае колко, преди да пристигнат поканите. Според мен, това е просто чудесно, въпреки че ако имат нужда, ще им помогна, стига да поискат помощ, но не ми се захваща с онази въртележка, която започва при всяка сватба. Дийпа и семейството ѝ са индийци — казала ли съм ти? Нямам представа дали това не означава, че сватбата ще стане още по-голяма лудница от обикновено. Когато се срещна с тях, съм сигурна, че ще разбера.

— Те индуси ли са? — любопитства Джейни.

— Не... изглежда са в англиканската църква. Не че за нас това има кой знае какво значение. Дийпа е наистина много приятно момиче — добави. — Аз много я харесвам.

— А семейството ѝ как приема бременността и всичко останало?

— Според Том и Дийпа, започвали да свикват. Доста шокиращо е, когато двайсетгодишният ти син се появи на вратата и заяви, че ще става баща, от мен да знаеш. Затова предполагам, че е още по-зле, когато става въпрос за дъщеря ти, заради допълнителните притеснения... Раждането... дали двете с бебето ще са добре? Дали бащата ще бъде до нея, или ще я остави да се оправя сама? Страшно е. Според мен роднините ѝ са малко шантави. Тя учи медицина и още не е решила дали да продължи след прекъсването, изобщо какво ще прави.

— Господи.

— Но знаеш ли, много са сладки, когато са заедно. Мисля, че всичко ще се получи. Поне така се надявам. — Ив отпи от чашата. За Том това беше огромен скок и тя искрено се надяваше той да не изостави жена си и детето в някой момент. — А, да... още нещо, за което да имаш да натякваш — добави Ив. — Денис Ли, за когото бях омъжена едно време, се кани да дойде на сватбата със съпругата и дъщерите си.

— Не може да бъде! Не е възможно!... Денис? — В първия момент Джейни не беше сигурна дали е чула правилно.

— Много ме кефи изражението ти — усмихна се Ив.

— Не може да бъде... не мога да повярвам, че наистина ще дойде. Как смее? Той ще вгорчи цялото тържество...

— Не ставай мелодраматична, Джейни. Сигурна съм, че ще бъде доста интересно. Няма да дойде само за церемонията. Пристига от Америка със съпругата си и дъщерите си няколко дни предварително, затова всички ще имаме възможност да се... аклиматизираме.

— Господи. Ти не познаваш нито жена му, нито дъщерите му, нали?

— Не. Нали знаеш, че съм го виждала само няколко пъти след като...

— Боже Господи — не спираше да повтаря Джейни. — Не мога да повярвам, че ще го видим отново. Това гадно животно.

— Знам. — На Ив вече й беше смешно, когато мислеше за него. — Доста дръзко от негова страна да се изправи пред всички нас заедно със съпругата си и дъщерите си тийнейджърки.

— Тийнейджърки ли? — замисли се Джейни над тази подробност. — Толкова ли време мина, откакто те напусна?

— Шестнайсет години, нали така? Не спомена нищо за деца, когато се появи след три години и поиска развод. Само че тях сигурно ги е имало, иначе нямаше да са тийнейджърки, нали?

— Защо, по дяволите, Том го е поканил на сватбата?

— Ами баща му е. Том ще има дете, преживя много и реши, че иска да опознае баща си. Мен това не ме учудва. Но и не мога да кажа, че го чакам с нетърпение.

— А според теб той чувства ли се виновен?

— Денис ли? Ами... не. Тази дума просто не съществува в неговия речник. Е, понякога нещо го бодва, в такива моменти им написва по един чек, изпраща го и веднага съвестта му се успокоява. — Ив разклати напитката в чашата си, след това отпи. — Има обаче нещо, което ме притеснява — призна. — Момчетата винаги са идеализирали баща си. Това е истината. И сега, след като вече пораснаха, почти... — Тя така и не успя да свикне с мисълта, че Дени и Том са вече големи мъже. Кога ли идва моментът да погледнеш на децата си като на възрастни хора? — Както и да е... Според мен, този

път ще го видят в истинската му светлина — продължи тя. — И е много възможно да останат силно разочаровани.

— Това е абсолютно сигурно. Но не е важно — каза Джейни. — Поне ще разберат каква страхотна майка си имат. Ти се справи великолепно с тях, Ив, трябва да се гордееш.

— Я виж ти какво чувам! Благодаря ти. Но стига сме приказвали за мен. Как сте вие с Дейвид и двете прекрасни умни дечица? — попита Ив.

— Добре сме. Съвсем добре — отвърна Джейни с усмивка, но чашата ѝ завибрира леко на масата и Ив се зачуди дали сестра ѝ не крие нещо.

— Може ли да те попитам нещо за Денис? — ненадейно зададе въпрос Джейни.

— Разбира се. Няма нищо скришно.

— Все още ли си разстроена заради всичко онова, което се случи?

— Боже, май не съм — отвърна веднага Ив. — Всичко се получи чудесно. За всички ни.

— И не си останала с разбито сърце след това.

— Какво разбито сърце? Не, разбира се, че не съм. Денис не е в живота ми три пъти по-дълго, отколкото беше част от него. Не, няма такова нещо. — След това Ив развълнувано сподели: — Единственият на тази сватба, който ще ми напомня за разбитото ми сърце, е Джозеф.

— И Джозеф ли е поканен? — Джейни за малко не разля напитката си върху пуловера.

— Разбира се, че е поканен. Та той е част от семейството. Нали е баща на Ана... и на Роби.

— Съжалявам, Ив. Винаги съм харесвала Джозеф.

— Да, аз също — усмихна се тя и се опита да се отърси от всички тъжни мисли, които ѝ навяхаха спомените за него.

— Значи между вас всичко е свършило, така ли?

— Така ми се струва. Наскоро се е сгодил.

— Ооо... Значи булката ще бъде бременна индийка; ще довтаса отдавна потъналият вдън земя бивш съпруг, бившият любовник и новата му годеница — това ще бъде връхът на сватбите! — заяви Джейни в опит да разведри настроението.

— Джейни! Казваш го само защото не живея във викторианска къща в Уинчестър със съпруга си адвокат и двете си деца! — подхвърли Ив. — Положението ми е напълно нормално напоследък. Ти си тази, която е извън стандарта, хем моногамна, хем омъжена.

И двете се разсмяха.

— Ами гадже? — попита Джейни.

— Какво!

— Не трябва ли да си доведеш и гадже? Нали Денис ще бъде с жена си, Джозеф — с някаква нова така...

Ив кимна.

— Честно, трябва да си заведеш гадже. Няма ли кой да... — Джейни се приведе любопитно напред.

— Има един с известен потенциал — Ив ѝ се усмихна. — Само че не е достатъчно сериозен за сватбата на Том. Налага се да отида сама... Сама! Представяш ли си! — Изсмя се при тази мисъл. — Имам четири деца и никога, ама абсолютно никога не съм сама! Както и да е, кажи сега, какво ще правим утре?

— Ще се поразходим с колата, ще си направим пикник, стига времето да е хубаво. И ако татко иска — предложи Джейни.

— Браво, страхотна идея.

ГЛАВА 20

Ив отиваше да прибере най-малките си деца и имаше достатъчно време да помисли, докато двуетажният автобус се промъкваше през петъчното движение.

Тъкмо бе приключила разговора с шефа си, Лестър, който се появи в офиса ѝ малко преди тя да си тръгне, за да я предупреди, че заместникът му, Роб Грийн, е решил да кандидатства за шефското място и двамата щяха да са противници.

— Лестър, има ли изобщо смисъл да кандидатствам за твоето място? — попита Ив. — Искам да кажа... ами аз самата още не съм сигурна.

— Нямаше да те карам, ако се колебаех — насърчи я той.

Само че, докато седеше на втория етаж на автобуса, Ив се притесняваше. Не я притесняваше самата работа, а часовете и допълнителният стрес. Все още не можеше да реши дали наистина иска повишението. А сега срещу нея се изправяше и Роб. Приятен човек, но от него щеше да излезе нетърпим шеф. Той бе избухлив, човек на настроенията, трудно вземаше решения, не беше достатъчно енергичен... А пък всички от отдела ѝ щяха да искат тя да заеме поста, единствено за да не го заеме той. Ако тя спечелеше, той трябваше да си намери друга работа. Мама му стара!

И без това си имаше достатъчно грижи на главата. Операцията на баща ѝ бе насрочена за след седмица, а Том и Дийпа решиха да отложат сватбата до август, за да изчакат резултите, с надеждата той да е достатъчно добре, за да присъства.

Прииска ѝ се автобусът да можеше да се промъква по-бързо през задръстването. Искаше децата ѝ да са до нея и да се прибере у дома.

Най-сетне се добраха до апартамента и се заеха с обичайните за петък вечер задачи: Роби се настани да гледа Томас Танка, Ана си довършваше домашното, Ив се преоблече в лека лятна рокля с елече, остана боса и се опита да си внуши колко не ѝ пука, че Джозеф скоро ще звънне.

В този момент иззвъня телефонът.

— Съжалявам много, но попаднах в задръстване и не помръдваме — извини се Джозеф. — Все още съм на магистрала М6 и ще се забавя поне два часа. Нали няма проблем?

Помоли да говори с Ана, за да ѝ обясни. Какъв грижовен баща беше той, помисли си веднага Ив, докато слушаше какво му говори момичето.

— Да... Добре... Да, ще подремна в колата... Няма нищо, татко... Ти да внимаваш. До скоро.

Беше доста късно, към девет и половина, когато най-сетне Джозеф звънна на вратата. Ив дремеше на канапето, Роби отдавна бе заспал, а Ана бе в леглото си и четеше.

— Това е баща ти — провикна се Ив от хола, но отговор нямаше.

— Ана? — Влезе в детската стая, преди да отвори вратата. Изглежда Ана бе дълбоко заспала, книгата ѝ лежеше отворена на гърдите. На вратата се звънна отново и Ив отиде да отвори на Джозеф.

Ана само отвори очи, когато чу родителите ѝ да се поздравяват. Майка ѝ и баща ѝ трябваше да прекарват повече време заедно, сами, каза си Ана и предположи — съвсем правилно — че Джозеф трябва да си почине, след като бе шофирал, а и нито единият, нито другият щеше да я събуди, преди да дойде време за тръгване. Така щяха да имат поне половин час, може би дори повече, за да останат заедно сами. Добре, налагаше се да приеме факта, че е прекалено късно да спаси баща си от брака с Мишел, но докато сватбата не станеше, си заслужаваше да положи всички усилия, за да събере родителите си.

Чу ги да се отправят към стаята ѝ и бързо затвори очи.

— О! — чу гласа на баща си. Не го бе виждала две седмици и много ѝ се искаше да му се усмихне.

— Нали са много сладки!

Вратата се затвори и той очевидно прие предложението на майка ѝ да пийне нещо.

Ана вдигна отново книгата и продължи да чете и да стиска палци.

Ив отиде да направи чай и остави Джозеф да се настани сред познатия обичаен хаос в хола.

Той се облегна на бродираните с цветя възглавници, все още затоплени от тялото на Ив, забеляза чинията с обелки от ябълки, оставена на пода, обвивка на „Киткат“ до чаша с останала единствена глътка вино.

Когато тя влезе с подноса за чай, Джозеф придърпа страничната масичка пред канапето. Ив остави подноса и съвсем естествено седна до него, за да сипе чай.

Заговориха се. Как е работата. Как са децата. Мишел... Манчестър... Лондон, дрън, дрън. И двамата бяха уморени и угрижени покрай събитията през седмицата, затова забравиха, че би трябвало да проявяват сарказъм един към друг, вместо да се смеят и да си говорят мило. И двамата си спомниха колко е хубаво да обсъждат нещата заедно, както беше преди да настъпи времето на острите забележки, на горчивината и нападките, които си разменяха най-често.

— Разкажи ми за пътуването до Германия — помоли го тя. — Бизнес идеи за защита на околната среда?

— А, да... — Стори ѝ се притеснен. — Там имат доста интересни идеи, които ми се иска да пренеса и тук.

— Значи е доходна работа?

— Ив, не съм чак такъв използвач. И аз си имам някои идеали. — Прониза я с тъмните си очи и се усмихна.

Я виж ти! Какво ставаше тук? Да не би той да се променяше? Нима тя съвсем се бе объркала и бе разбрала погрешно мотивите му, когато го изгони от дома си? Вече не бе сигурна какво става. Поне едно нещо си оставаше кристално ясно, докато седяха на канапето, а тя не сваляше поглед от него, за да долови всяко кимване и усмивка. Знаеше без капчица съмнение, че все още е неустойчиво привлечена от него.

— Как е баща ти? — попита Джозеф и Ив му разказа за болестта, разказа му и за Том и Дийпа, колко много се притеснява за тях... и за работата. Очевидно тази вечер той не бе дошъл направо от офиса си, защото се бе преоблякъл в спортни дрехи — бели панталони и маратонки. Бе скръстил ръце над главата и не изглеждаше да е остарял от деня, в който се срещнаха. С годините бе заякнал, но си оставаше все така строен и гъвкав, както когато правеха упражнения по йога на пода в спалнята.

Йога на пода на спалнята... тези упражнения почти винаги завършваха в пози, които бяха по-характерни за Кама Сутра.

— Това е ужасно трудно — съчувстваше ѝ той. — Горката Ив, колко много ти се е събрало. Има ли нещо, с което да ти помогна? Може би да взема децата през уикенда. И двете деца — усмихна ѝ се. — Струва ми се, че вече е време да започнеш да ми даваш и Роби, той е достатъчно голям.

— Да — съгласи се Ив и сведе поглед към скута си. Забеляза, че левият ѝ крак е само на сантиметър от неговия. Усещаше бликащата от тялото му топлина през тънката пола.

— Ти ще се справиш ли? — попита той толкова мило, че Ив вдигна рязко поглед към него.

„О, Джозеф, как ще справя, след като ти ще се жениш за друга?“

— Недей да плачеш — чу гласа му. — Всичко е наред.

„Нищо не е наред. Изобщо не е наред.“

Едната му ръка се отпусна и я прегърна. За момент двамата останаха така, без да трепват, тя отпусна глава на рамото му и усети топлината на ръката му. След това вдигна поглед, пръстите му докоснаха клепките ѝ, устните им се доближиха и те започнаха да се целуват. Господи, това бе истинско съвършенство. Единственото, за което можеше да мисли, докато движеше език в устатата му и го вкусваше, докато ръцете ѝ милваха красивото му лице и тя прехвърли крак в скута му, за да се доближи до него... единственото, за което успяваше да мисли, бе, че всички спомени за физическата им близост възкръсват. Подробностите бяха запечатани в тялото ѝ дълго след като се бяха изличили от ума ѝ. Чувстваше се като пианистка, забравила, че музиката е в пръстите ѝ, докато не докосна клавишите отново. Движеха се без да мислят, следваха стъпките на танц, който бяха усъвършенствали през седемте си години като любовници.

Не смееше да отвори очи, ужасена, че ако погледне, ще развали магията. Целуваше устните на Джозеф и поемаше техния вкус на чай, докато той смъкваше елечето и роклята, за да докосне голите ѝ гърди. Под панталоните му усети познатото пулсиране.

Преобърна я нежно, за да остане под него на канапето, и без да каже и дума, без никой от тях да каже и дума, сякаш първият звук щеше да развали всичко, ръката му се спусна по тялото ѝ, а устните му не се откъснаха нито за миг от нейните.

Стиснала здраво очи, тя го остави да прави с нея каквото пожелае. Нямаше представа какво означаваше всичко това, но му

позволи да повдигне полата ѝ и да пъхне пръсти под бельото.

Усети се замаяна, липсваше ѝ въздух... беше някъде във висините. Копнееше да простене, да му прошепне нещо, но прехапа устни, ужасена, че дори най-слабият шум ще ги изтръгне от този сън.

Другата му ръка обхвана гърдата ѝ и той спусна устни над нея, горещи влажни устни, за да я ухапе леко.

Искаше ѝ се да въздъхне, да изкрещи, да му заговори. Само че стисна клепки и задържа вика в себе си. Нямаше да го преживее, ако всичко това свършеше. Опита се да вмъкне ръка между преплетените им тела, за да достигне члена му, и чу как рязко той си пое дъх, а когато най-сетне го докосна, прокара пръсти по кадифената кожа. Всичко ѝ бе толкова познато, а в същото време ѝ се струваше необикновено.

Устните му се движеха по голата кожа над ключицата ѝ, тя го усети колко е горещ, докато се притискаше към нея, и чак тогава отвори очи.

— Джо? — прошепна и забеляза, че той също отваря очи. — Това не е много умно.

— Не е. — Той отпусна глава на рамото ѝ.

За момент се зачуди дали Джозеф ще каже нещо, но той остана отпуснат върху нея, за да изчака кръвта да престане да бучи и в ушите му, и на други места, след това я целуна бързо по врата и се изправи.

Ив също се надигна, загърна се, пригладя полата и се изправи. Спогледаха се и усмивките им бяха с чувство на вина. А и какво можеха да си кажат? Това бе просто един момент на пълна лудост, нали?

Забеляза един от русите си косми на рамото на синьото му сако и посегна, за да го махне.

Съзнаваше ли тя, че го кара целия да тръпне от желание, когато правеше така? Нямаше представа. Не за пръв път се чудеше какво, по дяволите, иска тя от него и какво иска той от нея. Боже!

— Трябва да вървя — каза. — Ще взема Ана на ръце и ще вървя.

— Добре.

Гледаха се в очите, нямаше какво да си кажат. Ив първа откъсна поглед и се обърна към вратата, последва я, за да вдигнат двамата заедно Ана от леглото и да може той да я гушне.

— Здравсти — обади се сънено Ана.

— Здравей, слънчице. — Джозеф я целуна по бузата. — Ще те пренеса до колата.

— Добре.

Когато бяха на вратата, Ив целуна Ана, а на Джозеф само се усмихна.

— Лека нощ — обърна очи към него. — Да караш внимателно.

Когато се върна в хола, забеляза формата на телата им, отпечата се по възглавниците на канапето, двете празни чаши на страничната масичка, и не можа да затвори очи за случилото се. Беше го докосвала, беше го целувала, беше го оставила да прави... почти му бе позволила да я люби отново.

Все още бе така развълнувана, че ѝ се прииска да заплаче. Трябваше да пийне още вино, каза си, за да прогони нахлулата в хола самота.

ГЛАВА 21

Дени пристигна малко преди шест и половина вечерта, защото Ив и Джен имаха среща в центъра и той щеше да остане като бавачка.

— Здравей, скъпи. — Ив го целуна по бузата, вдъхна аромата на афършейва му, на френски цигари и на скъпия живот, който успяваше да води.

Роби затанцува от радост, както ставаше винаги, дори в случаите, когато идваха да отчитат водата, обви с ръце коленете на Дени и запя нещо като поздрав.

Дени погледна часовника си.

— Нали не съм закъснял? — Ив също го погледна: огромно парче хром с множество копчета и циферблати. Беше нов, много специален и доста скъп, а той се надяваше майка му да му обърне внимание.

— Хубав часовник — отбеляза Ив.

— Благодаря. — Дени притеснено свали ръка.

— Подарък от Патрисия ли е?

— Де да беше.

— Не е ли? Всичко наред ли е?

— Ами да.

Тя изчака момент и се зачуди дали синът ѝ ще разкаже нещо за приятелката си, но младежът мълчеше. Очевидно въпросът бе приключил.

— Ана си дописва домашното в хола — обясни му Ив.

— Здравсти, Ден — провикна се сестра му.

— Роби, както сам забелязваш, няма домашно и гори от нетърпение да те заведе при влакчетата. С две думи, всичко си е както обикновено, вечеряли са и двамата, но трябва да се изкъпят и да си легнат не по-късно от осем.

— А я ми кажи, накъде ще отпрашат двете шавливи девойки тази вечер? — Ив бе в богато разкроена пъстра пола с волани и каубойски ботуши и той не успя да разбере.

— Аха! — ухили се тя. — Тази вечер имам два часа, първо редовния ми час с Пийт Сладура, а след това... — размахна театрално ръце — ще се учим да танцуваме танго.

Дени се разсмя. Майка му и най-добрата ѝ приятелка се бяха записвали във всевъзможни курсове за възрастни, и за танци, и за фитнес. Просто така, за удоволствие. Пък и за да имат причина да се измъкнат от къщи поне една вечер в седмицата.

От някои измишльотини имаше полза. Грънчарството беше голямата ѝ страст — всички глинени изделия в кухнята се бяха запазили с години, откакто тя ги направи — също и йогата. Ив бе луда на тема йога, откакто Дени се помнеше. Вече не му се струваше необичайно, когато се натъкнеше на нея, заела необичайна поза в спалнята, или извита като мост на пода в хола, докато гледа телевизия.

Мразеше да седи на стол непрекъснато и често се случваше да се просне на канапето, или да седне с кръстосани крака на пода, заела без всякакво усилие съвършено правилна поза. Бе я снимал много пъти с изпънат гръб, докато повдига свитите си крака, за да се изправи на глава, балансирайки внимателно врата, раменете отпуснати.

Ив затича по стълбите на ескалатора на станцията на метрото „Холбърн“ и ровеше в чантата, за да открие билета си, когато двойка младежи, които се натискаха, привлече погледа ѝ. На няколко крачки от нея се полюшваше кестенява копринена грива, докато целувката продължаваше.

Ив сложи билета в машината и прекрачи напред, но така и не можа да откъсне поглед от опашката. Яко натискане. Все някога Патрисия трябваше да се отдръпне, за да си поеме въздух, поне за момент, нали?

Най-сетне, когато Ив мина покрай тях, двамата престанаха да се целуват и се вгледаха усмихнати един в друг. Тя докосна Патрисия по рамото и съвършеното прелестно порцеланово лице с устни, все още мокри от целувката на непознатия мъж, се извърна към нея.

Ив забеляза как очите ѝ се разшириха и по бузите ѝ избиха розови петна, които бързо поаленияха. Поне едно нещо не бе красиво при нея. Когато се изчервяваше, погрозняваше.

— Ъ-ъ-ъ... здравей — обади се най-сетне Патрисия.

— Ти ли ще му кажеш, или аз? — попита Ив и усети как стомахът ѝ се преобръща и собственото ѝ лице започва да пари.

— Какво става тук? — попита мъжът. Ив вдигна поглед, трябваше ѝ само миг, за да забележи, че той е по-възрастен, много елегантно облечен и определено нямаше нищо общо с Дени.

— Нищо, Питър. — Патрисия вдигна яката на якето си около врата, сякаш за да се скрие и защити. Ако Ив не бе побесняла, сигурно щеше да ѝ стане жал за момичето. Толкова красива, толкова слаба, тя бе като нещо, което виждаш на витрината и знаеш, че трябва да си го купиш. Например една великолепна пола, която трябва да е твоя, макар да си наясно, че ще се разпадне още след първото изпиране.

— Нищо ли? — чу гласа си Ив.

— Ив... съжалявам. Не исках така... — Патрисия замълча.

— Патрисия? Няма ли да ми обясниш... — започна мъжът.

Само че Ив го прекъсна.

— Добре. Кажи на Дени час по-скоро, моля те, смятам, че така е редно. — След това стисна чантата си под мишница, обърна се на пети и едва се сдържа да не затича извън станцията на метрото.

Вървеше бързо по тротоара, мислите ѝ кръжаха объркани и нестройни през целия път до танцовата школа. Как може да се случи нещо толкова ужасно? Все още не можеше да прецени дали трябваше да се обажда на Патрисия или не. Но пък ако не ѝ се бе обадила, щеше да има чувството, че тя самата предава Дени.

— Боже мой, ти пък какво си се вкиснала? — бе поздравът на Джен, когато се срещнаха пред залата за йога.

— Има защо. Преди малко се натресох на приятелката на Дени, напъхала език в гърлото на някакъв тип.

Джен замълча за момент, за да осъзнае чутото.

— Не може да бъде! А тя видя ли те?

— Мама ѝ стара, разбира се, че ме видя — фучеше Ив. — Отидох при нея и ѝ казах да вземе да каже на Дени, иначе ще му кажа аз.

— Господи! — възкликна Джен. — Никога не си позволявай да се месиш в любовните неразбории на децата си. Това е правило номер едно.

Двете седнаха една до друга на пейката и си свалиха обувките.

— Не съм се месила. Просто исках да ѝ дам да разбере, че знам. Ти какво очакваш да направя, Джен? — Ив теглеше ожесточено едната си обувка. — Да тая каквото знам седмици наред, и то не друго, а че сина ми го мамат. По-добре е да се сложи край на цялата тази работа. Нямам нищо против той да продължи да излиза с нея, стига да научи какви ги върши. Мразя тайните. Опъват ми нервите. — Тя се изправи, обърна се към приятелката си и се зачуди дали да си признае за онова разгорещено натискане с Джозеф на канапето.

— Идвай, мрънкало такова. Време е да се „пораздвижим, поразтегнем и отпуснем“. — Джен се опита да имитира инструктора Пийт, след това стана и се усмихна.

След курса по йога отидоха на курс по танго, където двете си бяха партньорки, както обикновено, и шушукаха, за да обменят клюките, докато преподавателят нареждаше:

— Стиснете, стискайте партньора... все едно, че се любите — при което и двете се затресоха от смях.

— Разковничето на всичките ти беди се намира в чекмеджето с чорапите — ѝ обясни Джен.

— Какво?

— Истината за намирането на подходящия се крие в чекмеджето с чорапите. Просто прибираш всички чорапи, останали сами, и те почти винаги си намират партньора. Горے главата! Много, ама много рядко се появява по някой самотен чорап, който да си остане така за дълго.

— Не. На мен ще ми се случи — заяви мрачно Ив. — Знам, че е така. Аз съм онзи, тюркоазения на райета, ръчно плетен, дето не може по никакъв начин да се комбинира с който и да е друг.

— Как така да не може?

— Я стига, много добре знаеш какво имам предвид.

— Защо не излезеш с Пийт? — попита я Джен, докато се плъзгаха от единия край на стаята до другия, притиснали бузи, също като двама и пет годишни, каквито бяха повечето двойки около тях.

— Няма начин! — просъска Ив ужасена.

— Че защо не? И двамата сте луди на тема йога, той е на трийсет и няколко, определено ти показва, че се интересува...

— За Бога, Джен! Та това е мъж, който си прави промивки на носа със солена вода.

— Ами! — Джен също бе ужасена.

— И пие само чай от ехинацея, киснал една нощ в меден съд, и винаги преди закуска прочиства червата си. И според теб аз съм същата кукувица, така ли?

— Добре де, добре, значи не е особено подходящ. Но те виждам как се превръщаш в жената, която обикаля непалски панаири с изложени ръчно изработени произведения, за да прелъсти някой от ония талантиливи младежи с вързани коси, дето висят зад щанда. — И двете се закискаха.

— Две... три... четири... наведете ги най-накрая тези гърбове и стискайте. — Преподавателят по танци сръга строго Ив.

— Нилс не е хипи — прошепна тя, когато двете се отдалечиха отново. — Той си има образование и е съвсем нормален. Абе не съвсем, защото понякога използва хомеопатия, за да лекува котките.

— Но май не е този, който трябва, нали? — попита Джен, отпусната ниско назад, докато Ив се бе надвесила над нея.

— Не. — Ив я изтегли нагоре. — Но пък е свестен... поне така ми се струва.

— Ходи ли пак на преглед? — попита Джен.

— Не казвам — отвърна Ив.

— Ами какво тогава те тормози?

— Натисках се с Джозеф — отвърна Ив, преди да е преценила кое е доброто и кое — лошото, ако изтърси подобна новина.

Джен се закова рязко на място, въпреки че точно в този момент изпълняваха завъртане, и едва не си пречупи тока.

— Не може да бъде!

— Може, може... Нямам представа защо стана така — призна Ив. — Но не мисля, че това беше знак. Защото след това се преструвахме, че не се е случило нищо.

— Това е знак, че и двамата сте за психиатър — произнесе окончателната си присъда Джен. — На твоята възраст! — добави. — Господи, я да се вземеш в ръце! Та той е почти женен, Ив. Трябва да ти намеря някой друг. При това час по-скоро. — Я ми кажи как е баща ти? — смени темата нарочно, за да не мисли повече за кашата, която Ив бе забъркала с Джозеф и с която се канеше отново да си докара неприятности.

— Чакаме — отвърна Ив. — Ще го оперират след две седмици.

— Ох, много съжалявам.

— Да, и аз. — Тя срещна погледа на инструктора. — Какво ще кажеш да потанцуваме — предложи и след тези думи завъртя Джен — която винаги бе в ролята на момичето — рязко и през следващия половин час двете се опитаха да се съсредоточат над танците.

Когато същата вечер Ив се прибра, откри Дени да пие чай и да пуши в кухнята, което бе абсолютно забранено, въпреки че прозорците бяха широко отворени.

Не ѝ беше приятно, че синът ѝ пуши, и приемаше този негов недостатък за личен провал, но тази вечер не бе моментът да му се кара, затова си сипа чаша чай и го накара да излезе с нея в градината, защото обикновено поливаше цветята в топлия мрак.

— Джейни се обади — съобщи ѝ той. — Дядо не бил добре... джипито ѝ звъннало. Опитват се да вмъкнат операцията на по-ранна дата.

— Господи. — Ив стисна чашата с две ръце и усети как я обзема паника.

— Тя каза, че ще остане там през уикенда и се надява и ти да отидеш.

— Каза ли какво не е наред?

— Не можел да диша и се чувствал объркан. Май някакъв съсед се обадил на лекаря. Беше много разтревожена — разказа Дени.

— Каза ли да ѝ се обадя?

— Не, щяла да се обади утре сутринта, защото сега си лягала.

Ив се наведе към навития маркуч и започна да оправя спиралите.

— Ще се справиш ли? — попита той.

— Мисля, че да. Поне така се надявам.

Дени я остави да полива без да каже нищо повече, а когато приключи, двамата седнаха един до друг на пейката в края на градината.

— Каж ми ти как си — подкани го тя и го погали по ръката. — Виждаш ми се уморен.

— Горедолу. — Прокара ръка през тъмната си коса и дръпна отново от цигарата. — Много работа ми се е събрала — добави. — Нищо обаче не е готово все още, затова и никой не ми е платил.

— О, Дени. — Тя се опита да го успокои. — Ти си фотограф, човек на изкуството. Не очаквай да изкарваш същите пари като някой финансист или... юрисконсулт. Но поне така запазваш душата си.

— Знаеш ли — той изпусна дима. — Май предпочитам да си разменя душата за малко мръсни пари.

— Не, ако си ми син, не би го направил — усмихна му се Ив. — Важното е да бъдеш нещо, а не да притежаваш нещо, нали не си забравил?

— Мъдри думи, но те няма да ми осигурят ваканция, през която да покарам сърф.

— Да не би да заминаваш?

— Ами предложих ваканция и сърф, като смятах да отидем до Корнуол, обаче Патрисия иска Калифорния. Има разлика.

— Хм. — Вече нервна и притеснена, Ив се зачуди дали да не му каже за Патрисия.

— Така че... — продължи младежът, а тя не успя да разгадае изражението му в тъмнината, — ... май затова ме заряза.

— О, не. — Боже, Патрисия не си губеше времето. — Тази вечер ли? — попита Ив.

— Не! Не съм мърдал цяла вечер. Миналата седмица. Най-сетне се е поддала на чара на шефа на агенцията.

— Аха. — На Ив изведнъж ѝ се прииска да запокити нанякъде цветята до нея. „Аз съм пълна тъпачка!“ — А ти добре ли си? — успя да промълви.

— Да. Малко ми е тъжно, но не е настъпил краят на света.

Изгаси цигарата на земята и я метна в съседната градина.

— Дени!

— О, извинявай.

— Наистина ли си добре?

— Ще се оправя, честно. — Обърна се и ѝ се усмихна. — Това нашето не беше нито любов, нито нищо... Просто спях с една доста привлекателна приятелка. Нали знаеш как е?

— За кого говориш? Да не би да...

— За ветеринаря. Нали оправяш ветеринаря?

— Дени! Какво значи това — да го оправям! Та аз съм ти майка!

— Добре де, знаеш за какво говоря.

— Излизала съм няколко пъти с Нилс. Не става въпрос за нищо важно.

Стана и тръгна да търси кофата, в която събираше охлюви, за да се спаси от нови въпроси. Той я наблюдаваше от пейката, докато вадеше нова цигара от джоба. Запали я трудно, защото духаше.

— Сега пък какво правиш? — попита, когато тя промуши ръката с фенерчето сред храстите.

— Давя охлюви. Най-удобно се ловят нощем.

— А пък аз си мислех, че градинарството е хоби, в което няма насилие.

— Такава е природата — видовете се изяждат... не, по-скоро охлювите изяждат растенията ми.

— Както и да е... мамо? — започна той, но Ив го прекъсна.

— Пушиш прекалено много — скара му се, когато подхвърли нов охлюв в кофата.

— Знам, скоро ще ги откажа.

— Както и да е, какво искаше да кажеш?

— Има ли проблем, че баща ни ще дойде на сватбата?

— А ти какво смяташ? — попита в отговор тя.

— Аз те попитах пръв.

— Май не... така ми се струва. — Не се обърна и продължи да търси охлюви. — Много ми е интересно да се запозная със семейството му и да го видя отново. Не че горя от желание. — Това се подразбираше. — Не мога да кажа, че е сред хората, които обичам, но след като вие двамата с Том искате да поддържате връзка с него, няма да ви преча.

Дене изпусна дима.

— И аз виждам нещата така — призна той. — Ако този тип реши да ни опознае, добре. Ако реши, че не иска, пак добре. Съжалявам за дядо — добави.

— Да. — Плъок, още един охлюв се озова в кофата. — Вие двамата с Том трябва да ходите да го виждате от време на време. — Усети, че сълзите й напират, докато го казваше.

— Знам — отвърна Ден.

ГЛАВА 22

В деня преди операцията на баща им Ив и Джейни бяха с него и се опитваха да не се паникьосват, че изглежда зле — слаб, уморен, лицето му прежълтjало както никога досега.

Следобед слънцето се показва иззад облаците, затова извадиха шезлонги и едно кресло навън на поляната и седнаха с него, за да пият чай. Ив оглеждаше градината: една от онези строги провинциални градини с грижливо окосена поляна, рози, различни храсти и лехи с цветя, разположени само отстрани.

— Децата ми — чу тя Джейни да се оплаква. — Сигурно ще прекарат целия уикенд в хола, на пуснати завеси, ще гледат телевизия и ще се тъпчат с царевичен чипс със сирене.

— Това е период — успокой я Ив. — След някой и друг месец ще започнат да ядат само органична храна и ще станат заклеті вегетарианци, ще обещават пред всеки, че „никога повече няма да вкусят жертва на мъчение“ или да се вържат на „тази лицемерна експлоатация на масите, която правителството прокарва чак в домовете ни“.

При тези думи Джейни изсумтя.

— Вечер не мога да ги накарам да си легнат, а сутрин да станат.

— Това вече е нормално — усмихна ѝ се Ив. — Всички тийнейджъри имат право да си поспиват, поне така е според Женевската конвенция, или нещо подобно. Том ще преживее страхотен шок, когато бебето... — Премълча останалата част от изречението. Баща ѝ не знаеше всичко, а тя нямаше никакво намерение да му го съобщава точно сега. И без това не му беше добре.

Обърна се към Джейни и положи пръст на устните си, за да ѝ подсказва да мълчи, но бащай като че ли не бе чул.

— Ана много ми напомня за майка ви — каза най-неочаквано той и вдигна поглед от вестника. — Същата руса главица, също толкова сериозна. Опитва се да командва и е задълбочена. — Усмихна се на Ив. — Елси щеше да я хареса.

Баща ѝ може би нямаше да доживее да види как Ана расте. Тази мисъл надигна глава — грозна, болезнена, и тримата усетиха, че ги задушават.

В четири сестрите го откараха в болницата и му помогнаха да се настани, за да прекара там нощта преди операцията. Поседяха малко в ревеноворозовото отделение, без да обръщат внимание на чая в кафяви пластмасови чашки, и се опитаха да си приказват весело.

Щом се върнаха в къщата, Ив и Джейни се заеха да вършат нещо, за да не мислят: почистиха шкафовете в кухнята, изгладиха. Бяха напълнили хладилника с храна, но решиха да излязат да похапнат навън, защото така щяха да променят обстановката.

Същата вечер, когато Ив си легна, в мислите ѝ бяха хората, които обичаше, както и безспорният факт, че един ден ще трябва да се сбогува с всички тях.

Мисълта ѝ се стори непоносима. Докато лежеше в тъмното, не можеше да отблъсне най-ужасния си страх, че някое от децата ѝ ще почине преди нея. Имаше четири. Шансът това да се случи беше четири пъти по-голям. Обикновено успяваше да потиска тази мисъл, да тя отблъсква, но тази вечер тя заплашваше да не я остави на мира. Но пък, от друга страна, предполагаше тя, това бе животът, винаги знаеш, че смъртта дебне. Не можеш да ѝ затвориш очите нито с хубава къща, нито с модерна кола, нито с усета си към красивото...

— Господи, май съм в средата на будистка проповед. — Вглеждаше се в тавана и очакваше да види призрак, седнал в положение лотос. Бе прочела прекалено много наръчници по йога, но ѝ се искаше да намери единение с вселената, да предизвика добрата карма, да погледне напред към прераждането и тям подобните.

Дали нямаше някой курс по тези въпроси, на който да се запише? Може дори да убеди Джен да ходи с нея. А пък коя ли вечер ще може да отдели? И кой ще гледа децата?

Затова никога няма да мога да медитирам, камо ли да заспя — каза си тя. Време бе да стане и да си свари чай от лайка. Само че... Само че беше в къщата на баща си... и тук такива неща нямаше. Отникъде нямаше помощ.

На сутринта стана ясно, че Джейни също е будувала през голямата част от нощта. Беше бледа, с кръгове от умора под очите.

— Добре ли си? — попита я Ив, докато препичаха хляб и правеха бъркани яйца в кухнята.

— Аха... — Джейни с усилие успя да сдържи сълзите си. — Добре съм. Мислех си... — след това продължи шепнешком. — Много се страхувам за него.

— Знам... — Ив я прегърна. — Знам.

Денят се влачеше невъзможно бавно, докато най-сетне дойде време да го посетят след операцията. Той бе по-зле, отколкото предполагаша — бе в полусъзнание, подпрян в чисто бялото легло в малка стая в страничен коридор, към двете му ръце бяха прикрепени системи, помпа за обезболяване, а под завивката, се подаваше друга тръбичка, която Ив чак след малко се сети, че е катетър.

На пръв пъти заприлича на умиращ. Щом го видя, усети как сълзите напират и опипом намери стола до леглото му. Джейни сложи ръка на рамото ѝ и каза нещо успокоително, нещо незначително и банално като за болен, а Ив долови шума на системата: кап-кап, кап-кап на морфиновата помпа и скърцащ звук, пауза, отново стържещ звук, който бе от дишането на баща ѝ. Приблужи стола до леглото и взе ръката му в своята. Беше топла и много суха, като хартия. Докато я галеше, се замисли, че не бе правила това десетки години. Не бе държала ръката му, откакто бе малко момиченце.

— Как си? — чу гласа си и усети, че гърлото я боли от усилието да проговори.

Всичко, за което си бе мислила, че ще му каже, как всеки от тях е обичал другия по свой начин, колко съжалява, че не са били по-прями... не каза нищо от това.

— Добре ли си, татко? — успя да изрече едва.

Все още не можеше да се каже какъв е резултатът от операцията, защото лекарят по случая не бе на смяна, затова нощният персонал ги посъветва да се обаждат и да попитат сутринта.

След като вечеряха смълчани на масата в кухнята, Джейни отиде да се къпе, за да си легне рано. На Ив ѝ се стори, че я чува да плаче в стаята и се зачуди дали да не влезе и да я успокои, но спомените от детството бяха прекалено силни.

Бяха загубили единия от родителите си и знаеха какво е. Скръбта, дрехите и вещите се слагат в кашони, снимките, превърнали се изведнъж в нещо много ценно, без да са вече част от живата действителност, неловкостта, обзела приятели и роднини по време на погребението, а и след това... Може би този път нямаше да е чак толкова трудно? Майка им бе починала една януарска сутрин, на четирийсет, след глупава и най-обикновена катастрофа с кола. Заледен участък на междуселски път, не бе имало друга кола. Бе медицинска сестра и пътуваше, за да може да посещава пациентите си, бе забравила да си сложи предпазния колан, и когато колата поднесла и се ударила в дърво, тя бе убита на място.

Нищо толкова смайващо и ужасно нямаше да се случи в живота на Ив, Джейни и баща им, никога.

Трябваша им седмици — дори месеци — за да осъзнаят какво е станало. През първия ден те си играха на кукли и се кискаха и всичко им се бе сторило странно възбуждащо. Нямаше да ходят на училище! Хората не спираха да идват със сладки и подаръци. Беше като Коледа. По-късно започна да им става мъчно за мама и едва тогава разбраха, че тя няма да се върне. Криеха се в нейната половина на гардероба, заравяха лица в кожените ѝ палта и меките сака, вдъхваха аромата на парфюма, който все още се усещаше, плачеха и я молеха да се върне.

Ив се опита да се заеме с обичайните за всяка вечер задължения. Поразтреби, поговори и с четирите си деца по телефона, което ѝ отне почти цял час, заведе Харди на разходка, след това излезе в градината, огледа розите на последната светлина, след това окоси края на поляната, въпреки че тревата едва ли бе пораснала повече от няколко милиметра.

Върна се в къщата, все още неспокойна, без да усеща умора, и седна с кръстосани крака в средата на бежовия килим в хола и се зае с упражнения за релаксация.

Мина енергичните поздравии към слънцето, горе, долу, докосна килима с брадичка, прилепила длани пред себе си. Изпълни поредицата няколко пъти, докато се усети по-лека и отпусната.

След това поза Котка: изпъна гръбнака и изпусна въздуха си.

— Всичко, което имаме, е настоящето — чу тя гласа на Пийт и неговата интонация. След това зае поза Куче и усети тежестта на

тялото си върху ръцете. Така се разтягаха тазът, гърбът, ребрата, раменете и тя започваше да вдишва и да издишва.

— Отпусни се... освободи се от напрежението, освободи се от гнева, освободи се от притесненията. Освободи се. В живота няма нищо, за което да се захванеш, всичко се променя и винаги е различно... — отново кармичният поглед на Пийт.

Само че тази вечер бе убедена в правотата на думите му. Нищо не беше вечно... майка ѝ, Денис, Джозеф... всички си бяха отишли. Баща ѝ си отиваше... децата, те растяха и се отдалечаваха от нея с всеки изминал ден. О, Боже, тя се сви като дете и сведе глава между коленете. Това бе толкова потискащо.

Какво ще ѝ липсва от баща ѝ? Незадоволителните разговори, когато никой от тях не умееше да се изрази както трябва? Пътуванията през уикенда до тази потискаща къща, където всичко бе толкова прибрано, толкова ценно, че децата ѝ не смееха да се отпуснат от страх, че могат да счупят или да развалят нещо.

Стана ѝ жал за него. Той никога не се бе чувствал особено щастлив, никога не намери нова любов, нито стана близък с децата си. Искрено го съжаляваше, че бе живял толкова внимателно подреден и контролиран живот. Бе държал всички на една ръка разстояние. Но какво щеше да ѝ липсва? Все още не знаеше. Миналото, може би? Детството?

Тя се отпусна и легна по гръб няколко минути преди да се изправи и да заеме стегнатата поза Воин. Беше силна. Беше във форма. Силно изпънати ръце, едното коляно присвито, другият крак стабилно стъпил. Разсея се, когато видя Джейни да надзърта.

— Какво правиш? — попита Джейни.

— Позите си... Не мога да заспя. Помага ми.

— Медитираш ли? — Джейни влезе в стаята и седна на дивана.

— Понякога. Само че аз не съм много добра... винаги ми минава през ума дали не съм включила пералнята... или какво има за вечеря... нали се сещаш... все някоя мисъл ми бръмчи из главата.

— Да — съгласи се Джейни. — Наистина бръмчат. Знам, че е така.

Последва кратко мълчание, докато Джейни не изхлипа:

— Страхувам се, че татко ще умре.

— Знам... и мен ме е страх. — Ив седна до нея на канапето.

ГЛАВА 23

Ив влезе в кухнята на баща си тъкмо когато Джейни се обаждаше.

— Какво?... Какво? — повтори Джейни, — Сигурен ли си? — попита тя с усмивка, която озари цялото ѝ лице. — Сигурни ли са? Ами... Направо невероятно! Това е чудесно! Не знам какво друго да кажа. Да... Да... До петък... Добре.

Ив застана до нея и протегна врат в опит да чуе какво казват от другата страна, да разбере какво е толкова хубаво, обнадеедена, че новините са добри. Най-сетно Джейни затвори и се обърна към нея.

— Обади се татко.

— Да?

— Извадили са тумор колкото грейпфрут от стомаха му и е бил доброкачествен. Ще се оправи. — Джейни преповтаряше думите, но очевидно все още не можеше напълно да повярва.

— Колкото грейпфрут ли? — повтори Ив. Нищо чудно, че му е било толкова зле.

— И знаеш ли какво каза той? — Джейни я гледаше като зашеметена. Беше се подпряла на плота, за да не падне. — Той ми каза: „Вече съм на седемдесет и две и моят час ще удари скоро... само че няма да е днес, Джейни.“ След това се разсмя, ама наистина ти казвам, че се разсмя. Стори ми се малко странно... никак не беше типично за него.

— Боже Господи — възкликна Ив. — Не мога да повярвам... доброкачествен, колкото грейпфрут. — Не можеше да повярва на истината след цялото притеснение, което изпитаха. — Значи вече се чувства по-добре? — попита.

— Да... Обади се, поприказва. Все още е на легло, но вчера си мислех, че никога повече няма да говоря с него.

За момент и двете замълчаха. Денят щеше да дойде. Но както той сам им беше казал, този ден нямаше да е днес.

— Да излезем и да празнуваме? — предложи Ив.

— Не знам... не знам дали ще имам сили. Наистина се чувствам много странно. — Джейни бършеше очи.

— Хайде, да отидем да му купим подарък — подкани я Ив. — След като времето за посещения свърши, ще излезем да вечеряме навън, ще пием вино колкото можем и сигурно ще се почувстваме по-добре.

Баща им остана очарован от подаръка: мини сиди плейър със слушалки и компактдискове с джаз, които да слуша, докато лежи.

Все още бе по пижама, блед и изтощен, но въпреки това очите му блестяха по непознат и за двете начин.

— Какво му става? — обърна се Джейни към Ив, когато се настаниха в една приятна кръчма, за да похапнат.

— Нямам представа какъв е медицинският термин, но мога да ти кажа, че са изрязали много повече от един грейпфрут.

Джейни бе възмутена.

— Лини! — възкликна укорително, но сетне се разсмя.

— Ти сама го видя! — каза Ив и се нахвърли върху храната с апетит, който не се бе проявявал от дни. — Това за него може да е началото на нов живот. Може би му остават още десет години, през които да реши да направи нещо интересно. Преживяното със сигурност е най-доброто напомняне, че трябва да се радва на всеки ден.

— Може и да си права.

Въобразяваше ли си, или Джейни наистина изглеждаше умислена? Беше си мислила, че тревогите и несигурността на Джейни са предизвикани от притеснение за баща ѝ, но сега вече започваше да се чуди какво не е наред в живота на сестра ѝ. Знаеше, че няма смисъл да пита направо. При Джейни бе най-добре да се изчака тя сама да каже каквото я гризе отвътре.

— Защо не си останеш у дома следващата седмица? Аз ще дойда с децата и ще се грижа за татко? — предложи Ив.

— Не, не. Не ставай глупава. На него му трябват много грижи.

Само че, когато го пуснаха от болницата, баща им бе учудващо добре. Трябваше някой да му помага, за да се разхожда из къщата, но можеше да сяда сам, да говори, да се храни почти нормално. А Ив се оказа права, че нещо у баща им се е променило. Бе по-оптимистично

настроен, по-нащрек... интересувахе от всичко много повече от когато и да е преди.

Свидетелство, че той е по-добре, стана случаят, когато Роби извърши престъпление, което преди операцията баща ѝ никога не би простил.

След закуска в неделя Ив и Джейни се втурнаха към една стая в къщата на баща им, заради крясъците на Ана.

— Роби! Роби! Недей! — пищеше тя.

Ив прескачаше по две стъпала, за да стигне по-бързо.

— Мамо! Мислех, че е при теб! — изкрещя Ана, когато Ив се показва на вратата.

Зад нея дотича Джейни.

— Господи! Господи, Боже мой... не позволявайте на татко да види това. Боже!

Ив не бе сигурна кое е по-зле, шокираното пребледняло лице на сестра ѝ или мизерията, която малкият ѝ син бе сътворил с помощта на кучето.

Роби бе открил скрина, пълен с вещите на майка им. Двамата с Харди сигурно са били горе доста време, защото Роби бе успял да изпразни долните две чекмеджета и двамата бяха съсипали всичко. Дневници и снимки бяха разкъсани на малки парченца. Гъсто мастило се бе изсипало от някаква бутилка и бе покапало навсякъде — и по килима, и по купищата хартия, и по един копринен шал. Нещо бе сдъвкано до неузнаваемост, защото бузите на Роби бяха лепкави и сиви, и лигите на Харди, провиснали от едната страна на муцуната му, също имаха сивкав оттенък. В кръг около двойката бяха пръснати какви ли не остатъци.

И Роби, и кучето гледаха гузно, разбрали удивително бързо, че забранената веселба е към края си и е време да плащат.

— Господи, Ив — Джейни бе обзета от паника и гняв. — Трябва да изчистим веднага и да видим какво може да спасим.

— Каква е тази тупурдия? — Беше баща им. Бе успял да стане и да излезе от стаята си, за да провери какво става.

Никой не знаеше какво да каже, а Ив инстинктивно се пресегна да дръпне сина си. Детето бе само на три и нямаше представа, че си играе със скрин, пълен със съкровища.

— Аз съм виновна, татко — побърза да каже тя. — Много съжалявам. Сигурна съм, че някои от нещата могат да се оправят.

Баща ѝ се приближаваше към купчината на пода. Джейни посегна да го хване за ръката и да му помогне, докато пристъпва.

Той се наведе, за да огледа внимателно всичко.

— Ана, защо не донесеш метлата и сметника — помоли най-сетне той. — Това са само стари боклуци. Сигурно вътре са били списъците за пазаруване, които правеше майка ви, разписанията на рейсовете и разни стари снимки, които дори не са на фокус и съм сигурен, че изобщо не харесваше.

Джейни го гледаше, без да помръдва, с отворена уста.

— Представа нямам защо ги пазих толкова години.

Той отвори най-горното чекмедже и видяха пожълтели четки за коса, бродирани кърпички и хавлии, а също и чантичка за тоалетни принадлежности.

— Това трябва да се почисти — каза, след като разбута вещите. — Елси би ми се изсмяла, направо би се самоубила. Честно. Колкото повече мисля, толкова повече си казвам, че съм вършил неща, които тя не би искала. Я погледнете наоколо... — Седна на ужасния розов стол пред чекмеджетата и огледа стаята. — Тази къща не е преобоядисвана от години, а аз все още работя и получавам пенсия! Никога не се ожених повторно. Когато тя почина, беше ужасно. Наистина ужасно. Само че, ако аз си бях отишъл пръв — поклати глава, — тя щеше да го превъзмогне, момичета, щеше да ходи във ваканция на Карибите, да направи пълен ремонт на банята, да сложи джакузи, да си намери приятел, може би не само един! Наистина я разочаровах.

Ив и Джейни се спогледнаха, защото не можеха да повярват на чутото. Нима говореше баща им? Току-що ги бе нарекъл момичета, бе споменал майка им и бе изрекъл думата приятел в същото изречение... и се канеше да изхвърли всички стари боклуци.

Та това е чудесно, сподели Ив с Джейни, докато се сбогуваха с него късно същия ден... но въпреки това те си оставаха шокирани.

— Да знаете, че се гордея и с двете ви — каза им баща им, докато го целуваха на вратата, готови да поемат към Лондон. — И майка ви щеше да се гордее с вас.

Гордее се и с двете? Какво стана с намеците, „ако, разбира се, беше влязла да следваш право, Ив...“ и всички онези поне един

милион дребни неща, заради които той недоволстваше?

Май бяха извадили нещо повече от грейпфрут, това бе сигурно.

— А сватбата кога е? — полюбопитства той с надеждата да не са я отложили заради него.

— На седемнайсети август, татко — отвърна Ив. — Отложиха я с месец, но не е проблем.

— Август... Чудесно... Тогава вече ще съм във върховна форма... ще танцувам през цялото време на тържеството.

Щял да танцува? Баща й? Радваше се, че Джейни оставаше при него за още няколко дни. Може пък това да бе някакъв страничен ефект от обезболяващите... да е изпаднал във временно състояние на делириум.

Почувства, че трябва да се възползва от момента.

— Том и годеницата му чакат бебе. Казах ли ти? — попита тя широко усмихната.

— Не си. Че това е чудесно. Ще ставам прадядо.

Сега вече Ив бе убедена, че става въпрос за делириум.

ГЛАВА 24

Юлското слънце заливаше прозореца със светлина, докато Ив пиеше чай на масата в кухнята. Всички сезони бяха хубави, но за Ив лятото бе най-прекрасният. Ана и Роби бяха изнесли играчките си в градината сред розовите и оранжевите цветя, избуяли в саксии, ъгълчета и лехи. Напъпилите гладиоли приличаха на чисто нови ярки червила.

— Да поканим ли ветеринаря на вечеря? — попита Ив, когато Ана се показва на вратата. — Може днес, стига да е свободен, или утре...

Ана внимателно обмисли предложението на майка си, защото ги подозираше двамата с ветеринаря. Може би ако ги наблюдаваше отблизо, щеше да разбере най-добре какво стана между тях.

— Добре — съгласи се тя, без да каже и дума повече.

Ив прие съгласието ѝ като доказателство, че тя не подозира нищо. А и защо да подозира? Беше едва на девет.

— Вие с Роби какво правите? — попита с усмивка тя.

— На пясъка сме... — Ана въздъхна дълбоко. — Аз се опитвам да построя фигура, а Роби все я събаря.

— Аха. — Пясъчна фигура, значи. Ив се постара да не се изсмее.

Нилс бе много учуден, когато му се обади и го покани да мине, но се съгласи.

— Да не би да си решила да ме пробваш за последен път? — бе попитал той.

— Нещо такова — отвърна тя. А това не беше далече от истината. Бе чула как баща ѝ съжالياва за годините, които бе прекарал сам, и си бе взела поука за собствения си живот.

Вечерята в градината бе истинска приказка. Свещите трепкаха, малките цветни крушки блестяха, децата сядаха и ставаха от масата, сновяха напред-назад и непрекъснато бърбеха и ги разсейваха. Ив бе облечена така, че да не привлича погледите, с елече, набрана пола на

цветя, беше се лакирала в розово и си бе обула чехли с пайети. Беше приготвила макарони със зеленчуци по китайски и всички много ги харесаха. След това поднесе сметана с малини, набрани от децата от двата храста в градината.

Двамата с Нилс много се смяха и изпиха изстуденото бяло вино, а тя се почувства спокойна и щастлива.

— И така, дребосъците са завити и хъркат — уведоми го, когато се върна след двайсет минути, посветени на къпане, миене на зъби, приказки и целувки за лека нощ, както и молби в последната минута да останат „още малко“.

Беше се наметнала с жилетка, защото бе станало хладно и подухваше ветреца.

— А ние няма ли да си лягаме? — попита с усмивка Ив и се настани в скута му за целувката, която очакваше цялата вечер.

— Това е лесно — каза той и я прегърна. — А пък аз си мислех, че ми предстои дълга сцена на прелъстяване... да те ухажвам... да те впечатлявам.

— Не — отвърна тя. — Готова съм.

Сложи малина в устата си и се наведе да го целуне, притискайки я към езика му.

Усети вкуса на вино, на малини и топлите му устни, усети как пръстите му пълзят под полата ѝ. Обгърна врата му с ръце и се надигна, за да се вмъкне той под бикините и да я погали. Напипа ципа му и усети желанието да го направи тук, в скута му, докато радиото свиреше, докато от съседните къщи долиташе дрънченето на чинии и прибори.

Усети меката част на ухото си между устните му, затвори очи; носът му беше в косата ѝ, докато той бързо се движеше в нея.

По-късно Ив го вмъкна в спалнята си, където си свалиха дрехите, за да се любят отново, този път както трябва, наслаждавайки се на всеки момент заедно.

Само че тъкмо когато Нилс ѝ казваше:

— Кажи ми, че ще свършиш скоро... — телефонът звънна. Шумен, настоятелен, заплашващ да събуди децата, затова Ив скочи гола към хола, за да отговори.

По дяволите. Защо никога не се сеща да намали звука и да включи телефонния секретар? Отдавна бе загубила форма в секса.

— Ало?

— Ало, Ив, Джозеф се обажда. Как си?

Джозеф? Джозеф! Пак не беше уцелил момента. Този път наистина съжали, че не бе включила телефонния секретар. Странно обаждане.

— Здравсти — каза тя и се постара гласът ѝ да звучи съвсем нормално и весело. — Добре съм. Всички сме добре.

— Как е баща ти?

— Много по-добре. Ще се оправи.

— Това е чудесно. Така... — Ето че щеше да каже защо се обажда. За моменти хрумна, че ще заговори за онази нощ. Усети как стомахът ѝ се стяга. — Ив... нали говорихме да гледам Ана и Роби няколко дни?

— Да, спомням си.

— Все още ли си съгласна? Защо не си починеш този уикенд, иди при баща си или при сестра си... мислех, че ще бъде най-добре да дойда аз, защото сигурно Роби ще се чувства най-добре в къщи.

Да си почине през уикенда? За момент си представи как кара бясно по съвсем празен път без тъпите песнички от „Улица Сезам“ да ѝ надуват главата.

— Страхотно — отвърна. — С най-голямо удоволствие. Мога ли обаче да ти звънна утре? Точно сега имам гости.

— Да, разбира се. Кой е там?

— Не го познаваш. Колега. Колега от службата.

— Да, разбира се. — Колега от службата в единайсет вечерта? — Ще се чуем.

— Да, благодаря ти, че ми звънна.

Взеха си довиждане и тя затвори, обзета от странно усещане... Защо никой не спомена и дума за онази нощ? Защо никой от двамата не искаше да мисли за станалото? Нито пък какво можеше да стане... или как да стане.

Така и не успя да обмисли въпроса добре, защото влезе Ана.

— Мамо, защо си гола?

— Ъ-ъ-ъ. Ти защо си станала?

— Сънувах кошмар.

— Сипи си чаша вода и върви да си лягаш.

— Защо си гола? — попита отново Ана.

— Мислех, че пижамата ми е някъде тук, само че не е. — Жалка работа, но това бе най-доброто, за което успя да се сети при тези обстоятелства.

— Да потърся ли в твоята стая? — предложи Ана.

— Не! — Обзе я заслепяваща паника, когато си помисли, че малката и много впечатлителна Ана ще се натъкне на голия ветеринар. — Вода и обратно в леглото.

— Добре де, няма защо да ми се караш. — Ана се почувства обидена. Обикновено майка ѝ забравяше за всичко, когато тя бе сънувала някой кошмар, завиваше я, гушкаше я и лягаше за малко при нея, казваше ѝ да не се притеснява. Само че този път, когато момичето се упъти към стаята си, Ив хлътна в нейната.

За нея бе страхотен дефект това, че децата не си появяваха на бял свят с копче, което да ги изключва, така че когато досаждаха, дразнеха и побъркваха родителите си, да има лесен начин да бъдат спрени. Пък макар и само за две минути — по-дълго би било грубо. Натискаш копчето, когато са тригодишни, а след десет години вече ще са станали космати. Или пък просто децата щяха да изобретят начин да се изключват сами, просто така, за кеф. Не, май идеята не беше чак толкова блестяща.

Тя постави пръст на устните си и мина на пръсти през стаята. Ветеринарят се усмихна, зави се през глава и я зачака да отиде при него.

Ив се пхна в леглото.

— Замръзнала си — казай той и я гушна.

— Трябва да си вървиш — прошепна тя.

— Точно сега ли, когато си измръзнала? — Сложи ръката си на гърба ѝ и я притисна до себе си. Усети как разни неща се размърдват между тях.

Въпреки това настоя:

— Недей... извинявай. Дъщеря ми има кошмари и обикаля из къщата. Наистина е време да те изпратя.

Нилс я целуна дълго за последно и стана.

Ив го наблюдаваше как се облича.

Това бе най-странната връзка, която бе имала. Връзка между приятели, с много смях, със секс и не прекалено чести телефонни

обаждания. Нямаше копнеж, нито пък някой щеше да бъде наранен. А пък сексът, помисли си, беше като спорт, секс между зрели хора, не любене, което те разтърсва и което би я уплашило до смърт.

Нилс наистина ѝ харесваше, но ако утре изчезнеше, нямаше да има голямо значение. Просто нямаше да позволи да има значение.

— Искаш ли да дойдеш с мен на сватбата? — чу тя гласа си. Какво? Да не би да беше полудяла? Защо го попита? Моля те, кажи, че не можеш, кажи, че си зает.

— Сватбата на сина ти ли? — попита Нилс.

— Да, на седемнайсети август. — Може пък вече да си има планове.

— Сватбата на сина ти, където ще присъства Денис, бащата на двете големи момчета, а, да, и годеницата на Джозеф, да не говорим, че там ще бъдат всичките ти приятели, семейството и новите сватове?

— Да. — Ветеринарят не биваше да идва.

— За мен ще бъде удоволствие, Ив. — Господи! — Само че, според мен, не е редно. Това е прекалено важно събитие. — Нилс приседна на края на леглото до нея. — Не бива да стряскаш хората с новото си гадже. — Не откъсваше очи от нея и не спираше да се усмихва. — Когато искаш, си добре дошла у нас, и преди, и след това, ако имаш нужда от някого. Но това е много важно събитие... Бъди силна — каза и докосна челото ѝ с пръст. — Иди сама. Бъди горда, че си сама.

Неочаквано ѝ се доплака. А беше ли наистина горда да е сама? Или бе сама, защото бе прекалено горда? Или може би прекалено горда, че е сама?

— Ти си добър човек — прошепна тя. — Съжалявам, че не те харесвам повече... искам да кажа, съжалявам, че не те харесвам достатъчно.

— Не ме ли харесваш? — Нилс все още се усмихваше. Май беше пропуснал нюанса.

— Не, не... исках да кажа... че не съм влюбена в теб. Но ти го знаеш. Въпреки това съжалявам.

— И аз не съм влюбен в теб — призна той. — Не бива ли да се влюбваме двамата?

Ив се засмя.

— Не — отвърна, вече напълно сериозна. — И двамата заслужаваме нещо повече. Просто трябва да продължим да търсим.

Той кимна при тези думи и започна да си закопчава ризата, а тя усети някакво пробождане. Съжаление? Самота? Въпреки това бе съвсем естествено да споделя леглото с някого, с друго живо човешко същество, което се съблича, облича и говори до теб. Щеше да свикне с това за нула време. Трудното беше да се справяш сама в живота.

ГЛАВА 25

Джоузеф лежеше в тясното легло на Ив и откри, че не може да заспи, въпреки че бе станал в шест сутринта, когато Роби нахлу с гръм и трясък, но щом го видя, изпищя и избяга обратно навън.

Бе само единайсет вечерта, но бе изтощен до припадък от първия цял ден, който бе прекарал с децата си. Неговите деца! Имаше две деца и за пръв път бе сам и с двете. Досега Ив не му бе поверявала грижата и за Ана, и за Роби, защото била „съсипия“.

Този пръв ден откри, че това е пълен ужас. Закуската започна в седем и те си поискаха сложни неща като попара от овесени ядки, варени яйца, прясно изцеден сок от ябълки и моркови. Отчасти остана впечатлен, че Ив ги гледа така здравословно, но отчасти ѝ беше бесен. Как успяваше да се справя тази жена и едновременно с това да ходи на работа? Проклетата свършена родителка. Той се въртеше из кухнята, търсеше кафе, но най-силното нещо, което откри, беше чай „Ърл Грей“ на пакетчета.

Бе забравил какви изчанчени неща държеше тя из шкафовете: сушени праскови без консерванти, пакетчета слънчогледово семе, органична царевица за пуканки и безброй пакетчета овес... да не би да криеше някой кон? Когато без дори да се замисли хвърли пакетчето чай в боклука, Ана му се скара, затова той го извади и го хвърли в кофата за хранителни отпадъци. Всички бутилки и кутии от консерви трябваше да бъдат измити и прибрани в съответния шкаф, готови за рециклиране. Как можа да забрави?

Помисли си за живота си с вечерите навън, еднократните чаши кафе, пластмасовите кутии, в които си купуваше суши, бутилките вино, небрежно захвърлени в боклука... Всъщност, тя го дразнеше с всичко, което държеше в кухнята. Но пък едно не можеше да отрече: бе невероятна. Бе номер едно, неповторима. Никога не бе срещал друга като Ив. Тя все още бе в сърцето му. А тези малки сладурчета, които се тъпчеха със здравословната си закуска, те бяха негови. Бяха здрави и също бяха в сърцето му. През по-голямата част от деня бяха навън в

парка, обядваха в едно кафене, а когато към пет следобед се прибраха, той мечтаеше да полегне на канапето и да погледат анимационни филмчета, но се оказа, че трябва да спретнат вечеря. Въпреки че бе първата му вечер като дежурен и му се искаше да сготви сам, бе прекалено уморен, не бе купил продукти, но знаеше, че във фризера има достатъчно прилежно подредени кутии и канчета, в които бяха супите на Ив, яхнии и дори пудинги, затова извади няколко, макар и с чувство на вина, и ги подгря.

Когато дойде време за къпане, трябваше да си говори с Роби, който изведнъж започна да любопитства.

— Какво е това татко?

— Ами... — Това бе първият опит за отговор, докато се чудеше как да обясни на едно тригодишно дете какво означава разделени родители.

— Какво прави таткото? — бе попитал Роби и погледна Джозеф, докато той се опитваше да му втрие шампоан в косата, без очите му да се напълнят с пяна.

— Амиии...

— Те играят ли футбол?

— Да! — Май нямаше да се окаже прекалено трудно. — Татковците играят футбол, четат приказки, гъделичкат те... — кикот. — И те носят на гръб. — Нов кикот.

— Добре — каза най-сетне Роби с театрална дълбока въздишка, когато Джозеф отми шампоана. — Можеш да ми бъдеш татко.

Джозеф му помогна да излезе от ваната и уви малкото момче в хавлия.

След това Роби продължи.

— А татковците спят ли в леглата на майките?

— Не. Не през всичкото време.

— Но ти спиш в леглото на мама.

— Нея я няма... Когато се върне, ще се прибера в моята къща.

— Защо?

— Роби, какво ще кажеш за една игра на криеница?

Най-сетне Джозеф си легна и забеляла, че стаята се е променила от времето, когато живееше тук с Ив. Тя я беше преобядисала в наситенорозово, а огледалото над скрина в златна рамка, по която

висяха всякакви нанизии с мъниста и верижки, бе ново. Сега тук бе много по-широко, след като днойното им легло го нямаше, Ив го бе сменила със значително по-малко, застлано със скандално момичешки млечнорозови чаршафи, а завесите бяха в розово и златно.

Не се бе съдържал и бе отворил гардероба, за да прегледа дрехите: някои ги помнеше, но повечето бяха нови. Освен черните костюми, с които ходеше на работа, подредени спретнато от лявата страна, тя купуваше евтини дрехи и ги сменяше често. Дънково яке, гарнирано с розови кожички, най-различни елечета, тесни блузки — все още го даваше съвсем хипарски. Дрехи като за четирийсетгодишна бяха редом до дрешките от „Топ Шоп“.

Прегледа библиотеката и купчината до леглото — книга от Далай Лама привлече погледа му — не отвори нито едно от чекмеджетата, защото знаеше, че там тя държи документи и дневници и разни лични неща, в които нямаше право да се рови.

Все още пазеше трийсетсантиметровата снимка на него и на Ана, поставена в рамка, на нощното шкафче до по-голяма снимка на Ана и Роби, както и поизбеляла снимка от училище на Дени и Том без предни зъби. И чаршафите, и калъфките за възглавници бяха нови, но щом се отпусна, усети мириса на лавандула, на сандалово дърво и роза, останали от капчиците, които тя ръсеше, за да заспи по-лесно. Имаше и още нещо, ванилията, нейната любима миризма. Зарови нос и във възглавницата и се опита да вдъхне, но колкото повече се опитваше, толкова по-неуловим ставаше ароматът.

Най-добре да се отпусне по гръб, да поеме дълбоко дъх и да го изпускат по малко.

Не можеше да не ѝ се възхити. Тя работеше, готвеше, боядисваше, грижеше се за градината, изглеждаше добре, отглеждаше децата безупречно и с всичко това се справяше сама. С чувство на вина си каза, че сигурно е заета всеки миг от деня. Собствените му вечери през седмиците бяха запълнени със срещи с познати и приятели, с ходене на кино или вечеря някъде навън с Мишел. А в този дом, вече знаеше, имаше къпане, приказка за лека нощ, зареждане на съдомиялната, прибиране на чорапи и отпускане на канапето в края на деня. Често се бе чудил защо не си бе намерила някой, който да заеме мястото му, но сега вече предполагаше, че просто не ѝ остава време.

Защо се натъжи, когато се сети за прибирането на чорапи? И какво, по дяволите, беше това пиукане?

Лежеше вече двајсет минути и беше решил, че тихото пиукане на всяка минута идва от улицата, но сега бе сигурен, че е от стаята.

Бийп... бийп... Опита се да проследи звука. Запали нощната лампа, стана и обиколи стаята.

Бийп... Под леглото? Вдигна покривката и видя малък черен пейджър, на който просветваше червена лампичка.

Хм... Махна задното капаче и извади противната батерия. Доколкото знаеше, тя нямаше такова чудо. Дори в надзорната служба бяха минали на мобилни телефони и бяха осигурили един на Ив. Остави пейджъра върху скрина и отново си легна, без да се замисля повече за него, докато късно на следващата вечер телефонът звънна и мъжки глас със силен акцент обясни, че е приятел на Ив и попита дали тя е вкъщи.

— Не, замина за няколко дни.

— Ясно...

— Искате ли дай предам нещо?

— Да... вие приятел на семейството ли сте?

— Аз съм Джо... бащата на Ана и Роби.

— А, ясно... ъ-ъ-ъ... — Мълчание. — Бихте ли казали на Ив, че се е обаждал Нилс и... точно сега няма да може да ми помогне... струва ми се, че съм си изпуснал пейджъра, когато бях там... когато бях на гости... преди няколко дни. — Прочисти гърлото си, за да прикрие колко неловко се чувства.

Колкото и да бе странно, Джозеф усети как стомахът му се обръща, когато разбра, че разговаря с любовника на Ив. Бе започнал да подозира, че около нея се върти някой мъж. Поне досега не му се бе налагало да се сблъсква с този проблем. Изпуснатият под леглото пейджър я бе издал.

— Всъщност има един пейджър, оставен в антрето. Малък, черен. Може би Ив го е намерила и е забравила да ви каже, преди да замине.

— Може.

— Искате ли да минете, за да проверите дали не е вашият? — Джозеф не можа да устои на любопитството.

Нилс сякаш се успокои и се разбраха да мине следващата вечер.

— Ветеринарят холандец, който се грижи за котките. Май му се иска да стане гадже на мама. — Джозеф не успя да изкопчи повече информация от Ана. Нилс не бе много по-различен от представата, която Джозеф си бе създал за него. Едър, рус, впечатляващ мъж.

Той запълни входната врата и тя заприлича на куклена. Стисна пейджъра в едрата си длан и след като го погледна бързо, го пхна в джоба на якето.

— Здравсти, как са котките? — обърна се той към Ана и Роби, които се появиха, за да го поздравят. — Е, благодаря — каза на Джозеф. — Извинете за притеснението. Как е Ив? Скоро ли ще се върне?

— Не съм сигурен — отвърна Джозеф, доволен, че Ив не бе съобщила на Нилс къде отива. Очевидно не бяха чак толкова близки... О, за Бога. Защо се занимаваше с този въпрос? Защо трябваше да му пука? В същото време разбра, че му пука, но не бе сигурен как да обясни това чувство.

Когато по-късно Ив се обади, за да поговори с децата, след като й докладва за безкрайните събития от деня, той й каза:

— Твой приятел се отби, за да си вземе нещо, което бил забравил.

— Така ли?

— Нилс.

— Ясно... Какво си е забравил?

— Пейджъра. Ана го намери в хола — добави, защото не искаше да чуе от нея нито дума за този мъж, не желаше да разбира дали той означава нещо за нея.

— Аха — долетя отговорът на Ив и тъй като знаеше, че двамата не бяха сядали в хола, се зачуди дали Джозеф не й казва, че го е намерил в спалнята. Не се сдържа и се изкиска.

— Нилс не е точно приятел — поясни тя.

— Така ли? — попита Джозеф.

— Просто понякога правим секс... — прошепна тя.

— Ясно.

— Точно сега не ми трябва връзка... По-скоро нещо като приключение, от време на време... — Гласът й се бе превърнал в шепот. Защо този разговор го караше да настръхва? — Крайно време е

да те забравя. — Постара се думите ѝ да прозвучат шеговито, Но това бе самата истина, голата истина, извадена наяве. Все още не можеше да го забрави.

Пое си дълбоко дъх, за да се успокои и добави:

— Как е Мишел?

— А, добре. — Той не каза нищо повече.

— Радвам се — отвърна Ив, а след това помоли да поговори с децата.

И сега, докато лежеше в леглото, на Джозеф му бе трудно да забрави смеха ѝ и думите: „Нещо като приключение... от време на време.“ Не искаше дори да си мисли, че тя се отдава на приключения с друг.

Не искаше тя да споделя тази стая с друг. Не желаше Ана и Роби да обикнат мъжа, който щеше да спи в една стая с нея. Какво, по дяволите, искаше той? Живееше в друг град. Беше с друга... щяха да се женят, за Бога. Какво, по дяволите, очакваше Ив да направи? Да не го забравя ли? Може би никога?

ГЛАВА 26

Мишел бе свършила преди доста време, седнала върху него, докато той бе все още твърд вътре в нея и усещаше как навлиза все по-дълбоко и по-дълбоко. Бе прокарала напрегнатите си ръце по гладкия му корем, след това ги бе спуснала надолу към таза, извила глава назад, докато ръцете му стискаха силно гърдите ѝ.

— Да, да... о, да, дааа, о, Джо, да.

Той бе продължил ту да навлиза, ту да се отпуска с надеждата да усети освобождението в желаната топла влага.

Мишел се бе навела над него, за да близне ухото му, зърната ѝ се отриваха в гърдите му, докато нашепваше:

— Хайде, мили, хайде, направи го. — Провря пръсти под дупето му, за да го стисне и да го поеме по-дълбоко. Само че усети как той омеква все повече и повече, докато накрая се изплъзна от нея.

— Господи — изпъшка Джозеф, отвори очи и видя над себе си обиденото ѝ ядосано лице.

— Какво ти става? — попита тя.

Какво ли му ставаше? Та тя бе прекрасна. Медноруса коса обрамчваше лицето ѝ, слаби ръце, също с цвят на мед, и крака, широко разтворени над него. Усещаше къдравия ѝ мокър триъгълник, отпуснат над неговия. Гърдите ѝ бяха точно над него и той се надигна, за да засмуче едното зърно.

— Не си прави труда — каза тя и отблъсна лицето му.

— Обичам те — прошепна. — Съжалявам. Не знам защо стана така.

Последва дълго мълчание, чуваше се само дишането им, избягваха да се поглеждат, мислите им бяха объркани, докато най-сетне тя заговори:

— Ти не го искаш, нали? Не е възможно да го искаш.

Не знаеше какво да ѝ отговори, наистина не знаеше.

— Всеки път, когато се любим, откакто каза, че ще си направим бебе, не можеш да се изпразниш. Не е нужно да съм гениална, за да се

сетя какво става — каза Мишел.

Това бе самата истина. Беше очевидно, че е така. А Джозеф не знаеше какво да каже. По-точно не знаеше как да го направи.

Тя прехвърли единия си дълъг крак над него, за да се премести, и го погледна, скръстила ръце на гърдите си.

— Ти не ме искаш достатъчно, Джо — извика гневно. — Не искаш двамата с теб да имаме свое семейство и не можеш да избиеш онази проклета жена от главата си.

Той не знаеше какво да каже. Беше сложно... Беше заради Ив, беше заради Ана и Роби, беше заради Мишел... заради самия него. Имаше две деца. Сякаш едва сега те бяха станали напълно истински за него. Току-що се бе върнал от Лондон при Мишел и тя му каза, само преди около половин час — безобразно скъпият диамантен пръстен проблясваше на ръката ѝ, докато ръкомахаше възбудено, — че италианският хотел, който бе избрала за сватбеното им тържество, бил свободен и трябвало да се плати депозит, за да го ангажира... и добре, че се бил върнал навреме, защото тази вечер била особено подходяща да... пробват.

Престори се на щастлив. Разгледа брошурата на хотела — въпреки че все още не бяха провеждали наново разговор дали децата ще могат да дойдат на сватбата, — остави се тя да го замъкне в спалнята, въпреки че бе ужасно уморен, но някъде дълбоко в ума му се таяха съмнения, притеснения и тревоги, които се опитваха да надигнат глави.

Не бе готов за ново бебе. И без това нещата с Роби бяха доста сложни.

Ами Ив... какви ги е вършила онази нощ, когато... Настъпил ли е моментът да се ожени за Мишел? Може би всичко ставаше прекалено бързо.

— Нищо ли няма да кажеш? — беше нервна и вбесена.

— Ще кажа, Мишел — опита се да я успокои той. — Трудно ми е да обясня, без да те нараня. Наистина не искам да те нараня... — Погали я нежно по лицето.

— Все още ли си влюбен в нея? — Мишел бе стиснала здраво ръцете си.

— Не мисля. Само че децата ми липсват. Много ми липсват.

Улови леко трепване на гласа си и се опита да си прочисти гърлото.

— Горкият Джо — прошепна тя и го прегърна през рамото. — Затова ни трябва наше бебе. Двамата с теб трябва да си имаме наше семейство.

— Мишел. Не мога да изоставя другите си две деца просто така и да започна от нула. Те също се нуждаят от баща. Ще можеш ли да ме делиш с тях? — Говореше тихо, малко по-силно от шепот, но тя чу ясно всяка дума.

— Изобщо не трябваше да ходиш да ги гледаш — изсъска Мишел и рязко отдръпна ръката си. — Знаех си аз, че това ще се окаже грешка. Тя се опитва да те върне при себе си и да те накара да започнеш да я съжаляваш.

Прииска му се да се изсмее на тези думи.

— Ив ли? — попита. — Да я съжалявам? Че тя е най-стегнатият човек, когото познавам, и е обградена от хора, които я обичат. — Усети отново как гласът му потрепва.

Нещо в изражението на Мишел се промени при тези думи и той разбра, че е прекалил.

— Аз или тя, Джозеф? Избирай.

— Я не ставай мелодраматична. Между нас с Ив няма нищо. От години няма нищо. — Тези думи го накараха да се изчерпи, защото знаеше, че това е лъжа. — Ще ѝ бъда приятел — продължи — и ще се виждам непрекъснато с децата. Май ти си тази, Мишел, която трябва да направи избор. Аз и децата или без мен?

— Ами нашите деца, Джо? Тяхното място къде е? — кресна в отговор тя.

— Не знам — отвърна. — Не знам отговора на нито един от тези въпроси. — Вече се чувстваше смален и отпуснат също като пениса си.

— Ами майната ти тогава. — Мишел стана от леглото, а на него сърцето му се сви от грозните думи, които изричаше. — Майната ти, Джозеф... — Тя дръпна рязко едно от чекмеджетата и започна да вади бельо и тениски. — Аз съм на двацет и седем, искам да се омъжа, искам да имам семейство. Ако ти не си готов, ще си намеря някой друг, който да е готов.

— Виж, вече е късно — опита се да я успокои той. — Защо не поспим? Ще поговорим отново утре сутринта.

— Няма! — Тя избърза сълзите, потекли от яд, нахлузи дънките и ботушите си, след това си грабна телефона, ключовете и чантата. — Махам се оттук — кресна. — Какъв е смисълът?

Тресна вратата на гардероба с всички сили, а по лицето ѝ течаха сълзи.

— Изнасям се, Джо... Говоря сериозно. Просто не виждам никакъв смисъл. Какъв е гадният смисъл?

— Мишел? — Той стана от леглото и се опита да си завърже халата.

— Майната ти пък на теб. — Мишел замахна с ръка във въздуха, чу се някакво дрънчене, след което затръшна вратата на спалнята след себе си.

Той седна на леглото. Не можеше да измисли какво да ѝ каже, за да я върне. Може пък да бе най-добре да я остави да си върви. Единственото, в което бе сигурен сега, бе, че в момента е обзет от съмнения... просто не бе убеден, че с Мишел ще бъде толкова щастлив, колкото бе едно време с Ив.

Тогава какво му оставаше? Да остане на място, откъдето нямаше мърдане нито напред, нито назад.

Прокара ръка по таблата от черешово дърво... по току-що постланите чаршафи от ирландски лен. Гардеробите бяха уникати, дюшемето на пода бе подбрано от дизайнер по вътрешно оформление, както и безобразно скъпата нощна лампа. Всичко това бе пълна глупост. Все още бе сам, нищо не бе станало по-хубаво, нищо не бе по-значимо, не бе станал по-интелигентен, нито пък бе натрупал никакви важни знания.

Напротив, в този апартамент не се чувстваше като у дома. Тук никога не се бе чувствал като у дома. Това място бе временно... една красиво подредена лъжа... нещо, на което да се отдаде, преди да се прибере окончателно вкъщи. А вкъщи си оставаше онзи безумен хаос, където пликчетата чай не се хвърляха в общия боклук, където миризмите бяха странна смесица от лучена супа и лавандула.

Господи. Май беше прекалено късно... Тя нямаше никога да му прости. А и вече си бе намерила някой... Ами горката Мишел.

— Всичко оплесках — каза той на глас. — Как ще оправя цялата тази каша? — Едва сега се сети какво бе издрънчало: тежкият

платинен пръстен с трите диаманти бе паднал на дървения под и се бе търкулнал нанякъде.

Заслужаваше си го. Наистина си го заслужаваше. Сега изобщо нямаше да може да заспи. Влезе в модерната си кухня в черно, с мраморен под, включи чайника „Старк“ и се зачуди кога се бе превърнал в такъв егоистичен гадняр.

ГЛАВА 27

— Стига вече, Роби. — Ив дръпна малкия показалец от звънеца и двамата се заслушаха в тежките стъпки, които напредваха към вратата, за да ги посрещнат. Вратата се отвори и Том се появи ухилен, поздрави, клекна, за да прегърне Роби, а след това всички влязоха в апартамента.

Ив носеше домашно приготвени вкусоти, но веднага разбра, че е прекъснала голям скандал. Дийпа се бе свила в един ъгъл на канапето и приличаше на буреносен облак, а на Том определено му бе неудобно и се чувстваше притеснен.

— Просто сядай, където си харесаш. Аз отивам да сложа чайника и да се скрия! — Това бе казано на шега заради Дийпа, но тя само го изгледа и не отговори.

— Ела да си побъбрим — обърна се Том към Ана, а Роби хукна след тях навън.

— Съжалявам за цялата тази работа — наруши неловкото мълчание Дийпа, когато остана сама с Ив. — Точно се карахме като животни.

— Искаш ли да минем някой друг път? — попита я Ив.

— Не, не, не ставай глупава — сопна ѝ се Дийпа и избухна в сълзи. — Каква... съм... глупачка — хълцаше и подсмърчаше тя. — Сигурно е от хормоните, а? Сигурно до самия край съвсем ще се смахна, а още имам много време.

— Всичко е наред — опита се да я успокои Ив. — Позволено ти е да крещиш, да пициш, да плачеш, да си променяш решенията, да ядеш банани, накиснати в горчица... каквото и да е, стига да се чувстваш добре.

Дийпа се поусмихна и се канеше да каже нещо, когато на вратата отново се звънна.

— Това сигурно е мама — обясни Дийпа. — И нея я поканихме на чай. — Дълбока въздишка, долната ѝ устна още потреперваше.

— Искаш ли да ти помогна с нещо? Майките са доста... удобни, опитай ни.

— Не знам...

Том бе отишъл да отвори вратата и се стараеше да посрещне новата гостенка с най-веселата си усмивка.

— Кална, влизай, много се радвам да те видя. Нали помниш Ана и Роби?

Ив излезе в антрето, за да поздрави гостенката, след това въведе и децата, и майките в кухнята, а Том изпрати обратно в хола при Дийпа.

В кухнята двете с Кална се разприказваха и се затюхкаха около порцелановия чайник за чай, потърсиха чашите, след това преровиха хладилника, за да намерят мляко на дъното на една кутия.

— Дийпа трябва да стане по-организирана, когато бебето се роди — гълчеше Кална дъщеря и разтърсваше почти празната кутия. „И доста други неща, които в момента не са за казване.“

— Доста ѝ е трудно. И Том има нужда някой да го срита отзад — изтъкна бързо Ив.

— Тя скоро ще се справи с този въпрос — разсмя се Кална. — След като се опознаят малко по-добре.

Ив харесваше майката на Дийпа, чувството бе взаимно и това доставяше удоволствие и на двете. Когато семействата се срещнаха за пръв път, объркани заради неочакваната бременност и предстоящия брак, майките си допаднаха веднага, защото и двете бяха посветени на децата си и тайно се радваха, че ще си имат внуче.

Особено Кална, която имаше две доста по-големи неомъжени дъщери, вече бяха завършили медицина, гонеха кариерата си и шансовете да я зарадват с внуци бяха минимални. Така че за изненада на Дийпа, родителите ѝ приеха сравнителното радостно новината и за сватбата, и за бебето, но едва след като мина периодът на шок и негодувание.

— Май се карат — призна Ив пред Кална.

— За какво? — намеси се Ана. Ха сега.

— Не останах с впечатление да е нещо сериозно, миличка.

— Предбрачна треска — бе присъдата на Ана.

— Хайде, Ана, вземи чашите и да вървим да разберем какво става. — Кална пое чайника и подноса със сладкиши, а след това се

усмихна широко на Ив.

Оказа се, че всичко е заради сватбата, до която оставаха едва пет седмици. И двамата се бяха отказали — не да се оженят, но от традиционната сватба в бяло, която замисляха. Том не бе във възторг още от началото. Само че сега Дийпа бе решила нещо ново.

— Ще съм ужасно смешна... я ме погледнете — хлипаше тя над чая пред двете майки. — А пък хотелът е толкова досаден... И църквата не ми харесва... и викарият. Всичко това е адски тъпо и нищо няма да се получи като при Рич и Джейд, нали? — Тук вече зареда.

— Зарежи ги тях — намеси се Том, седнал до нея на канапето, за да я гали по ръката.

— Нали трябва да е за нас... А нищо не е както на нас ни се иска.

Том вдигна поглед към Ив и изви вежди, без да крие, че се чувства безпомощен.

— А какво ти се иска, Дийпс? — обади се Ана, седнала на килима в краката на Дийпа.

— Звучи много глупаво. Аз съм една дебела повлекана, глупава и бременна, на която ѝ се налага да се ожени набързо... Нищо няма да стане навреме.

— Ти поне ни кажи — опитваше се да я успокои Том, ядът му отдавна отлетял.

Дийпа най-сетне им разказа. От време на време спираше, за да си изтрие очите, да си издуха носа в огромните мокри хартиени салфетки, които бе свила на топки в юмруците си.

— Искам се ожения в полето, някой следобед, ние да си измислим клетвите, които да изречем, освен традиционните... да си имаме розова тента с много розови цветя и розова торта... — Отново избухна в сълзи, но след като Том я погали малко по гърба, продължи: — И много танци на открито, докато слънцето залезе... и домашно приготвена храна, и всички да са спокойни, весели... и да се радват за нас. А Том — тя го погледна, лицето ѝ подпухнало и обляно в сълзи. — Ти няма да си в костюм, ако не искаш.

Той я целуна по носа.

— Страхотна идея, но няма да успеем да уредим всичко.

Кална и Ив се спогледнаха с насълзени очи. Изпълнени с решителност и готовност.

Сигурно така се е чувствала кръстницата вълшебница, когато се е появила в кухнята на Пепеляшка, мислеше си Ив. „Дийпа, ти ще отидеш на бала.“

— Колко време ни остава? — попита Ив.

— Пет седмици — отвърна Кална.

— Поле, тента, викарий, който да няма нищо против, много храна, сервитьори, дисководещ, цветя... — Ив отброяваше нещата едно по едно на пръсти. — А това, което вече е уредено, може ли да го откажем?

— Ще изгубим депозита... не е кой знае какво — призна Кална.

— Вие сериозно ли говорите? — обърна се Дийпа към тях. — Ами татко?

— Остави го на мен — отвърна майка ѝ с такъв глас, сякаш всеки ден отменяше сватби. — Сега, ако си разпределим нещата четиримата...

— Дени ще помага също — обади се Том, изведнъж изпълнен с ентусиазъм. — Той нали все търси подходящи места за снимки, ще ни помогне да намерим мястото.

— Добре, значи петимата... — Кална изглеждаше съвършено спокойна, точно както когато започнаха да организират първото тържество.

Химикалки и листове бяха измъкнати от чекмеджета, указателят беше смъкнат от рафта и се обади на Дени. Всички бяха обзети от вълнение и ентусиазъм.

— Интересно какво ли ще каже Денис? — обърна се Том към Ив по едно време.

— Денис ли? — Тя се стресна, защото досега бе успявала да отблъсква всички мисли за срещата с Денис.

— Той пристига след три седмици. Не съм ли ти казал? — Том сви разсеяно рамене и тръсна коса.

— Не, по дяволите, не си! — тросна му се тя.

— Добре де. Първо имал работа да върши тук. След това, седмица преди сватбата, пристига семейството му.

— Така... значи каза три седмици?

— Аха. На седми август.

Защо изведнъж я обзе паника? Защо ѝ се искаше да изкрещи: „Не, не... не съм готова... трябва да се взема в ръце... да съм много

по-силна... да се справя с всичко това... да се изправя пред него.“

Глупачка. Наложил си да престане да мисли за това. Да се овладее. Стисна в дланта си опашката на Ана и усети нови сили.

Може би Ана ще знае как да се справят с това. Може да има книга по този въпрос.

ГЛАВА 28

— Ако трябва да съм напълно откровена с теб, вече нищо не ми доставя удоволствие.

Когато Джейни се наведе над чашата чай, Ив забеляза, че обикновената късо подстригана кестенява коса на сестра ѝ е набраздена със сиво в основата.

Тя продължаваше да разбърква чая, въпреки че млякото отдавна се бе смесило, след това удари лъжичката няколко пъти в ръба на чашката и най-сетне я остави. Ив се учуди, когато сестра ѝ се обади в началото на седмицата. Не бе идвала в Лондон от цяла вечност, но ето че сега двете бяха заедно, пиеха чай в кухнята, а Джейни изглеждаше и тъжна, и сериозна.

Докато Ив я наблюдаваше, не можеше да не си помисли, че бе имало време, когато Джейни, въпреки че не бе красива, я наричаха впечатляваща... елегантна. Сега обаче изглеждаше безлична. Още по-зле, неизчерпаемата ѝ енергия изглежда бе пресъхнала.

Късата коса, сигурно подстригана при някой скъп фризьор, не бе боядисана и никак не отиваше на издълженото ѝ лице с остри черти. Антрацитносивият ѝ костюм с непоръбен ленен панталон, също не беше особено подходящ. Джейни бе станала незабележима, каза си Ив, докато я оглеждаше — отпусната, тъжна и безформена. Жена на средна възраст бе определението, което хрумна на Ив.

Бръчките от носа до ъгълчетата на устата се бяха задълбочили и лицето ѝ скоро щеше на придобие изражение на недоволство и разочарование. Сигурно вече си бе взела очила от онези, половинките, специално за четене, провиснали на верижка на врата ѝ, сега прибрани дълбоко в чантата. Несъмнено, ако се запознаеха с някого сега, щяха да предположат, че Джейни е по-голяма от Ив, а не обратното.

Не си го помисли със задоволство. Болеше я, когато виждаше сестра си така.

— Знаеш ли... — Джейни отново вдигна очи от чая, но Ив забеляза, че са пълни със сълзи. — Вземи например готвенето. Едно

време умирах да готвя, купувах си най-новите готварски книги, цяла събота обикалях, за да купя най-добрите продукти и ми доставяше удоволствие. Сега вече имам чувството, че това готвене ме притиска, ден след ден, неумолимо... закуска, сандвичи за децата да обяд, нещо дребно да похапнат, вечеря, по четири различни ястия в неделя. Кошмар ти казвам. Само за да е пълен хладилникът, ти трябва отпускат, да не говорим, че винаги има работа из къщата, и пране, и домашни, и да слушаш как ти мъркат двама тийнейджъри на главата, а пък аз трябва да ходя на работа, а стресът там е ужасен. И най-странното, интересно защо, съпругът ми ме намира за отегчителна. Била съм досадна и отегчителна! И на мен ми е омръзнало. Омръзнало ми е до смърт! — Ив забеляза, че сълзите потичат по бузите на сестра й.

— О, Джейни — прошепна тя и погали ръката й.

— Не искам повече да живея по този начин — хлипаше Джейни. — Щом се събудя сутрин, прехвърлям наум какво ми предстои да правя... налага се да живея в къща с толкова потискаща атмосфера... всеки момент някой ще избухне, друг ще ревне. Не искам повече да търпя. Просто не мога повече.

Ив продължаваше да я гали по ръката.

— И защо е всичко това? — попита Джейни. — Защо ми е да полагам всичките тези усилия? Защо се боря да избутам неблагодарните си деца да влязат в най-добрите университети? Изведнъж вече нямам никаква представа защо е всичко това.

Ив я остави да поплаче колкото иска, без да казва нищо.

— Дойдох, Ив — каза най-сетне Джейни и размаза сълзите по лицето, — защото знам, че в живота ти и в семейството ти винаги има светлина и ми се иска да се науча как да постигам и аз същото.

Най-сетне Джейни вдигна глава и огледа кухнята: събраните оттук-оттам най-различни чинии, оставени на масата, неизмити съдове, натрупани върху съдомиялната, ценните детски рисунки, вече започнали да се белят от вратата на хладилника, великолепни цветя, наслагани по всеки перваз, остатъци от котешка храна, полепнали по страните на паничката, оставена близо до задната врата. Тук цареше първичен хаос, подът лепнеше и Джейни бе събрала трохите от масата, докато чакаше сестра си да направи чая. Ама... ама... ама... Тук обаче миришеше божествено. Някаква супа къкреше на котлона, машината за хляб потракуваше ритмично... тук просто цареше спокойствие. Тя

седна на масата и знаеше, че Ив има време. Време да пият чай, време да си поговорят. По-късно домакинята щеше да отвори бутилка вино, щяха да седнат в градината и да пийнат малко повече, отколкото трябва. Щяха да похапнат нещо, което са измайсторили заедно в кухнята, а Ана и Роби, които в момента пищяха с пълно гърло, докато играеха на криеница, щяха да сноват напред-назад, докато най-сетне им се доспеше. Беше толкова спокойно, отвсякъде лъхаше щастие.

Този дом бе коренно различен от нейния. Там никой не идваше на вечеря, без да се е обадил предварително, за да приготи тя и първо, и второ, и трето, с най-различни подобрени сирена и специални ликьори за края.

Къщата ѝ бе елегантна, в бяло, бежово и охра, с лакиран паркет, перилата на стълбите се лъскаха редовно, калъфите на мебелите се даваха на химическо чистене три пъти в годината... кухненските плотове бяха от неръждаема стомана и по чекмеджетата при всяко отваряне се виждаха отпечатъци от пръсти.

Странно, помисли си Джейни, къщата ѝ бе тиха. Като се изключи блъскането на врати. Дейвид се криеше в кабинета си, след като блъснеше вратата, Кристин се покриваше с телефона в своята стая, след като блъснеше вратата, Рик излизаше навън и прас... блъскаше вратата.

Понякога си включваше радиото, пускаше тихо „Радио четири“, а пък в къщата на Ив бе като в истинска лудница. Роби и Ана се смееха и пищяха, работеха и телевизорът, и видеото, телефонът непрекъснато звънеше, звучеше музика по вкуса на Ив, който се простираше от класически произведения до популярните детски песнички на децата.

— Господи... — въздъхна най-сетне Ив. — И в тази къща сме имали дяволски трудни моменти. Не си мисли, че всичко е наред, защото не е. Има куп неща, заради които понякога се будя посред нощ. Я ме погледни! Защо съм все още сама?

— Но животът ти доставя удоволствие, нали? — попита Джейни с надеждата гласът ѝ да не звучи прекалено обвинително.

— Да, разбира се, мила. Част от живота ми е досадна, някои дни са направо убийствени... но ще те излъжа, ако ти кажа, че не съм щастлива.

Джейни погледна по-голямата си сестра и забеляза, че тя излъчва — какво точно? — нещо като безгрижие. Да, май бе точно това. Не бе

обременена с мисли за това какво ще си помислят другите хора, както бе при Джейни. Притеснения и пак притеснения. Дали колегите ѝ я имат за достатъчно добра? Какво ли мислят приятелите ѝ? Как постъпват родителите на другите деца в подобни случаи? Татко какво ще каже? Ето обаче, че Ив бе сама, косата ѝ бе прекалено дълга и руса за жена на четирийсет, дрехите ѝ прекалено ярки и впити, къщата ѝ обърната наопаки, работата ѝ в пълен застой, по някаква случайност забременява и ражда бебета, слуша дискомузика, на един от шкафовете в кухнята държи кутия с марихуана, и въпреки това е щастлива. Това неуловимо усещане изглежда бе подминало Джейни. Също и съпруга на Джейни, и децата ѝ.

— Не мога да ти дам съвет — каза Ив и се зачуди дали нямаше да е по-добре да пийнат вино, вместо чай. — Не обичам да давам съвети. Мога само да ти кажа, че съм се опитала да преценя кое е важно за мен, какво искам да върша, а пък останалото просто съм го зарязала.

Късно същата вечер, след като бяха изпили две бутилки вино, а Ив най-сетне бе убедила праволинейната си сестра да си дръпне поне веднъж от тревата, като я успокои, че за подобно престъпление нито ще я арестуват, нито ще я лишат от адвокатски права за цял живот и ще ѝ вземат перуката и тогата... те се кискаха на дългия списък неща, които Джейни трябва да разреже.

В началото бяха пазаруването, готвенето и чистенето.

— Ти да не си се смахнала? — сръза я Ив. — Да не би да нямаш здрав и прав съпруг и две също толкова здрави и прави деца, които да изтичат до супермаркета, докато ти се излежаваш във ваната с маска на лицето и четеш списание „Хелоу!“, и си фантазираш, че си омъжена за Антонио Бандерас, или който там ти харесва?

Нов истеричен кикот.

— Знаеш ли, може би трябва да отидеш на почивка, съвсем сама, Джейни, и да правиш все неща, които ще ти помогнат да си отпочинеш. Масаж, коламаска — не знам... Какво правят адвокатите и съдиите, за да си починат? Иди някой да те напляска, нещо такова... остави се да ти сложат белезници. Не е ли така най-добре?

Нов смях.

— И вземи да я зарежеш съвършената си къща. Истината е, че тя е прекрасна... — Ив не се бе напоркала чак толкова, че да загуби напълно чувството си на такт, — но иска огромни грижи. Трябва да ти призная, че съм позволявала на децата си да изядат каквото са изпуснали на пода у вас. Ами... — Тя се наведе под масата в кухнята. — То и при мен става така. Защото там долу има какво ли не. — Вдигна престояла известно време филийка, намазана с мармалад. — Ето, виждаш ли?

Джейни отново избухна в смях, толкова силен, че я заболяха бузите, а след това и коремните мускули.

— Господи, такава съм мърла — каза Ив. — Знам, че вече съжеляваш, че дойде чак дотук, нали? Мислиш си: „Ако това е на пода в кухнята, какво ли ще открия, когато разтегнем дивана?“

— Престани. — На Джейни вече й течаха сълзи от смях. — Престани, защото ще се напишкам.

— Господи, Джейни — заяви уплашена Ив. — Ти яко се надруса.

— Не съм, естествено! — По лицето й се изписа ужас.

— Не, нищо ти няма. На това му се казва, да се позабавляваш — обясни бавно Ив, сякаш се опитваше да накара хората в чужда страна да разберат какво говори. — Май за тази вечер забавленията ти стигат, сега трябва бавно да те върнем на земята.

Погледна сестра си, зачервена от смеха и виното, чертите й изведнъж омекнали, както не я бе виждала от много време насам.

— Май трябва малко да се поотпуснеш — добави Ив. — Да престанеш да се опитваш да свършиш всичко. Децата ти ще те ценят много повече, ако ги оставиш сами да се оправят. Честна дума, те са добри деца, ще се справят... в края на краищата. И какво, ако се забъркат в нещо, докато са още млади и глупави? Само така ще се научат. Помниш ли, когато Том се забърка в онези измамни продажби? Какво беше, я да си спомня? Билкови таблетки за отслабване, нещо такова. Господи, направо не е за вярване, че не мога да си спомня. На времето беше толкова на шумяло! Беше потънал в дългове, почти хиляда лири и чак тогава се пристраши да ми каже какво става. Смотаняк.

Двете сестри се спогледнаха и избухнаха в нов смях.

— А според мен, сериозно ти трябва нова прическа и нови панталони — продължи Ив.

— Какво? — писна Джейни.

— Аз лично бих те завлякла да ти подменя целия гардероб, нищо че ще пищиш до небесата. Само че това е прекалено трудна работа, да се опитам да надприказвам един адвокат. Но поне нова прическа и нови панталони ще са добро начало, така няма да приличаш на отегчителна лелка на средна възраст.

Тя посегна и подръпна ластичния панталон на Джейни, а отдолу, както очакваше, се показаха посивели бикини, скрити под чорапогащник в бабешкия цвят карамел.

— Гадост — намръщи се Ив. — Това наистина е много практично, само че... а бе, пълна гадост е. Знам, че трябва да носиш онези погребални костюми, но поне ще си мислиш: „Знам, че изглеждам скучна, но отдолу съм с онези съблазнително розови гащички...“ — А пък косата трябва да стане по-хубава, с по-наситен цвят. — Ив не се сдържа и заговори също като Хари. — Хари само с един поглед, сладурче, ще те преобрази.

Така стана, че към три следобед на следващия ден двете сестри се настаняха в едно от онези прескъпи кафенета с мраморни маси, където сервират всичко с четворно по-голямо количество бита сметана, все още развълнувани, непрекъснато се питаха: „Харесва ли ти? Сигурна ли си?“ за новите прически. Докато поглеждаха тайно отраженията си във витрините и огледалата, те все още не можеха да свикнат с новото си излъчване.

Русите къдри на Ив бяха със свежи момичешки кичури в розово.

— Нали не съм прекалено стара за розова коса, не, не съм... не, да не се отмиват, искам ги с нормална боя... за сватбата — увери тя Хари, който имаше известни резерви, докато ѝ слагаше найлоновата престилка и я изслушваше. Само че когато новият цвят, подобен на захарен памук, лъсна, той също се съгласи, че ѝ е добре. Не, тя съвсем не беше прекалено стара за розова коса. Изглеждаше... хм... приличаше на една чудесна, свежа, готина мадама.

Смелостта на Ив подтикна Джейни също да стане по-дръзка. Късата ѝ гладка коса сега бе сресана зад малките уши, бухнала на тила, в нов тъмнокестеняв цвят.

— Изглеждаме страхотно, мила, честна дума — каза ѝ Ив, докато отпиваха от огромното количество капучино, гарнирано с цяла

планина сметана.

В краката им бяха стиснати найлонови и хартиени пликове с панталони, сутиени, дамски боксерки... прашки! След първоначалния шок Джейни бе решила да се впусне в приключението с главата напред — зелени, розови, оранжеви, тюркоазени, дори лъскави и сребристи гащички.

— Обещай ми да ги слагаш, когато си в съда — настоя Ив, докато все още бяха в съблекалнята.

— За Бога! — опита се да я накара Джейни да млъкне. Само че Ив очакваше с нетърпение да види любопитния поглед на продавачката, когато излязоха.

— Сигурна съм, решила е, че сме лесбийки — прошепна силно притеснена Джейни, докато излизаха от магазина.

— Знам. — Ив хвана сестра си за ръка. — Щеше да е толкова жалко да я разочароваме. — Тя близна Джейни по ухото.

— Я се разкарай. Ти да не си луда?

— Просто се държа като лондончанка, а ти си една дървена провинциална мамичка.

— Боже, защо не мога да съм поне малко като теб?

— Можеш. Но пък аз искам да ти напомня, че едно време много ми се искаше да съм като теб.

— Мислиш ли, че ще ги носиш? — попита сериозно Ив.

— Разбира се! Да не би да си въобразяваш, че ще си пилея парите за бельо, което да забутам а дъното на чекмеджето?

— А Дейвид ще ги види ли?

— Ами... ъ-ъ-ъ... — Джейни взе лъжицата и започна нервно да разбърква капучиното. — Знаеш ли, според мен двамата с Дейвид трябва поне за известно време да се откъснем един от друг. — Тя вдигна поглед към Ив. — Днес го реших.

— Промените, които идват с новата прическа — не се сдържа да отбележи Ив. — Доста са страшнички.

Джейни само се усмихна. Замълча и се замисли.

— Ив, женена съм вече шестнайсет години. Това е много дълго време. Прекалено дълго за една двойка, твърде дълго да си съпруга, майка, през което непрекъснато правиш компромиси и се питаш: „Какво иска Дейвид? Какво искат децата?“ Надявам се да не звуча като

най-голямата егоистка на света, но имам чувството, че съм забравила себе си, че съм забравила коя съм в действителност и какво искам, какво харесвам, Господи, дори не се сещам какво обичам да ям и да пия. Скариди, например... — тя бе готова да се разсмее. — Май не съм яла скариди, горещи, пържени с чесън, сочни, с малко лимон... — Тя замълча и кимна замислено. — Знаеш ли, откакто се ожених, едва ли съм яла пържени скариди повече от три пъти, въпреки че ги обожавам, но Дейвид е алергичен към тях.

Сетне поклати глава.

— Живеем заедно, непрекъснато сме заедно, а аз просто не го забелязвам. Нямам никаква представа какво у него ме е привличало, не мога да преценя дали още го обичам. И вече си мисля, че няма надежда да разбере, ако не се махна поне за известно време. Да отида на почивка... да ги оставя да се оправят сами.

С някакво ново подобие на смях, тя добави:

— Един Господ знае как ще реагират, когато им кажа.

— Кажи си, че не ти пука — посъветва я Ив.

— Да. Да. Един безкраен компромис — точно в това се е превърнал животът ми — продължи Джейни. — Никой не върши това, което му се иска. Все се съобразяваме с това, което трябва... или с това, което другите искат. Знам, че не можеш да угодиш на всички, но един от нас винаги е нещастна, а четиримата заедно сме забравили какво е да сме щастливи.

— Да, когато живееш с цялото семейство, е доста сложно — съгласи се Ив. — Нуждите на отделния човек се противопоставят на нуждите на групата... Сигурна съм, че Ана може да ни насочи към подходящата литература по този въпрос.

— Тя е доста проникателна, нали?

— Понякога, но пък през повечето време се държи като обикновено деветгодишно момиче — отвърна Ив, защото нямаше желание на Ана да ѝ бъде прикачен етикет за свръхинтелигентно дете, по-късно можеше да се окаже трудно да остане същата.

На Ив ѝ хрумна нещо за пръв път.

— Като се замисля — призна тя пред Джейни, — аз съм правила компромиси единствено и само заради Денис. Вършех всичко както той искаше и се опитвах да бъда точно такава, каквато той искаше. А пък с Джозеф бе точно обратното. Съпротивлявах се на всеки

компромис, който трябваше да направя. Опитвах се да го накарам да върши нещата по начина, по който аз исках — дори промених начина му на хранене, накарах го да се откаже от кафето, да ходи до колежа с колело, да рециклира всичко... Господи! Нищо чудно, че нещата се стекоха по този начин. Той просто се е разбунтувал.

— Звучи ми доста страшно — съгласи се Джейни. — Знаеш ли, според мен, когато хората живеят заедно дълго време, се получава същият ефект, както при капката и камъка: бавно и постепенно ти се променяш и се износваш. Дребните забележки на Дейвид за дрехите ми: че това било прекалено скъпо, онова — прекалено разголено, прекалено впито, прекалено ярко... малко по малко, с течение на годините тези неща са ми се набивали в главата и аз съм се превърнала в безцветна лелка. Аз! Представяш ли си, Ив! Аз, момичето, което харчеше поне половината си заплата за най-хубавите италиански дрехи, които се продават в Уинчестър.

Ив се замисли, след това заговори.

— Ето затова хората се развеждат в средата на четирийсетте и излизат с онези абсурдни лозунги „Аз съм личност!“ Тогава си купуват спортни коли, готини дрешки и попмузика.

— Трябва ли да бъде така? Трябва ли и аз да се разведа, за да се превърна отново в себе си? — попита я Джейни.

— Не знам. — Ив облиза сметаната от лъжицата. — Само вие с Дейвид, или може би с децата, можете да намерите отговора на този въпрос.

Сестра ѝ сведе отново поглед към чашата и отново започна да разбърква капучиното. Колко трудно бе да вникне в нея човек, помисли си Ив, когато си наложи тази безизразна съдийска маска.

Най-сетне Джейни вдигна очи и заговори с усмивка.

— Поне известно време ще нося тези красиви бикини заради себе си... Те ще ми носят утеха.

— Браво на момичето! — усмихна се Ив.

ГЛАВА 29

Ив не позволи повишението да я обсеби. Лестър непрекъснато настояваше тя да се реши и да подаде документи за поста, преди да ѝ е хрумнало нещо друго. Затова сега четкаше най-хубавия си костюм, гладеше блузата и лъскаше обувките, защото предстоеше явяване пред изборния комитет за разговор, и с нея, и със заместника на Лестър и с още двама външни кандидати.

Покрай притесненията, дали иска този пост или не, съвсем не се бе замисляла, че може и да не я назначат, а тази мисъл като че ли събуди желанието ѝ. Надникна в бележника си и видя, че е обградила датата седми август в червено, денят на интервютата. Осени я беглото чувство, че има и друга причина да си спомня тази дата, но сви рамене. Не спираше да мисли за предстоящата среща с комитета... може би наистина ѝ се искаше да стане шеф на отдела, за да могат нещата да се вършат по начина, по който тя ги виждаше, да промени и размърда колегите... Единственото, което я спираше, беше семейството и как новата работа ще се отрази на живота им.

Нали това бе най-трудното? Да постигнеш някакъв баланс между семейство и работа. Истинско изкуство бе да не позволиш да те разкъсат, докато те дърпат в две противоположни посоки, да намериш начин да реагираш бързо и разумно, когато се налага. Бе наблюдавала как Джейни и Джен се борят седмица след седмица, знаеше, че на Дийпа и Том им предстои да се включат в същата игра, когато бебето се роди.

След като се наkisна във ваната, Ив отиде да види децата. Като всеки родител, тя обичаше да ги гледа как спят — дългите мигли, поруменелите бузки, спокойното равномерно повдигане на гърдите им. Когато спяха, те бяха почти свършени: Ана бе като ангелче, а Роби приличаше на Купидон в пижама.

Щом се върна с стоята си, изпълни най-сложните пози, които я успокояваха, след това се сви на топка на пода и се опита да се

отпусне.

Същата нощ, малко след като бе заспала, я събуди някакъв шум на даване и провлачване на крака.

Запали лампата на нощното шкафче и видя сина си, пребледнял и потен, да се взира в нея, устата, брадичката и горнището на пижамата бяха омазани от повръщано.

— Всичко е наред, Роби — каза тя и се събуди веднага, за по-малко от двайсет секунди. Гушна го и го сложи да легне в нейното легло. — Ти се нагласи да ти е удобно, а аз ще донеса кърпа.

Почисти го, почисти и пода, и килима, и обувките си за работа, които кой знае как също бяха изцапани.

Той гореше и бе напълно отпуснат в леглото. Не прекалено горещ, каза си, когато пипна челото му, врата и стомахчето, след това му даде малко вода, гушна го и двамата заспаха.

На сутринта момчето се събуди преди седем и й се стори топъл, но не изглеждаше да му е зле. Можеше да отиде на ясла, но не биваше да го оставят да лудува.

Ив едва бе седнала на бюрото си, когато й се обади Арлин. Роби горял и не спирал да плаче за нея. Нямаше нужда да разпитва повече, за да разбере, че на детето не му е добре, а някъде в далечината се чуваше сърцераздирателният му рев.

— Добре, идвам веднага, няма да се бавя. Кажи му, че идвам... Не е нужно да бързам, нали? — Не можеше да не попита.

— Не, не бързай — отвърна Арлин. — Само че детето не изглежда добре.

Ив натъпка нещата си в чантата и отиде да намери Лестър.

Той не можа да повярва.

— Трябва да си тръгна — каза му тя.

— За Бога, Ив, толкова е важно — фучеше шефът й. — Не знам дали ще ти определят нова дата, и то защо? Синът ти имал температура! Всички деца вдигат температура, сигурно когато стигнеш, вече ще му бъде много по-добре и ще има да се чудиш защо си се притеснявала. Няма ли кой друг да го гледа? Просто за няколко часа. Ще се постареем твоето интервю да мине първо.

— Не — отвърна. — Не, Лестър. Нямам представа колко е зле, не съм лекар. Само знам, че целият гори, че е нещастен и плаче за майка

си. Не мога да си позволя лукса да изпратя съпругата си — в моя случай бащата на Роби, — затова се налага да отида аз.

След това, сякаш за да изясни нещата, тя повиши глас:

— Семейството ми е винаги на първо място. Искam животът ми да е такъв, че да не се налага да ги изоставям... затова стоя на тази работа, за Бога. — Поруменияла от гняв, добави: — Много добре знаеш, дявол да го вземе, че мога да ръководя проклетия отдел повече от добре, защото съм от хората, които зарязват всичко, когато детето им се нуждае от тях.

Лестър погледна скръстените си ръце и въздъхна дълбоко.

— Добре, добре... върви. Обади се и се върни, когато можеш.

— Благодаря, знам, че ще удържиш фронта — подхвърли обичайната реплика, когато си тръгваше по-рано.

— Но няма да успея да го удържам прекалено дълго, Ив — провикна се след нея Лестър, докато тя забърза, за да се качи на таксито, което бе поръчала. — Не прекалено дълго.

Докато тичаше по пътеката към къщата на Арлин, с изумление чу писъците на сина си.

Почука нетърпеливо и Арлин отвори почти веднага. Втурна се към хола и видя малкото си момче зачервено, да хлипа неутешимо на канапето.

— О, Роби, Роби. — Гушна го и той зарови глава на гърдите ѝ. — Много съжалявам. — Това се отнасяше и за сина ѝ, и за притеснената детегледачка.

— Какво е това, според теб?

— Не знам, сигурно някой гаден детски вирус, нали ги знаеш, дето действат по двацет и четири часа и след това изчезват безследно. Ще го заведе вкъщи и ще видя какво мога да направя. Ще звънна и на лекаря да ми даде съвет.

Щом се прибраха, Ив изми Роби с хладка вода, облече му пижамата и го остави да спи на канапето. Момченцето не смееше да я изпусне от поглед и се разреваваше, щом тя излезеше от стаята.

Беше много топъл, имаше трийсет и девет градуса, когато му премери температурата. Застана пред огледалния шкаф в банята и се зачуди — бебешки парацетамол или хомеопатична беладона? Да

понижи температурата или да я атакува? Калпол или беладона? Калпол или беладона?

Реши да му даде беладона и да мине на калпол, ако температурата се покачи. И така, даде на Роби подходящата доза, а на всеки половин час го обтриваше с вода, за да го охлади. Повръщаше дори водата, която му даваше и не се развесели никак, когато видя Ана. Вечерта Ив прецени, че е време отново да се обади на лекаря.

— Прилича ми на вирус — обясни умореният глас със силен чуждестранен акцент. Сега имаше сомо дежурни и в тази част на Лондон бе истински късмет да попаднеш на доктор, който знае за какво говори, дори да по го разбираш.

— Просто вирус? Вирус ли? — Тя не се сдържа и се сопна. — Нали и менингитът е просто вирус? А какво ще кажете за СПИН...за ебола?

— Няма нужда да се вълнувате толкова много.

— Не, няма — съгласи се тя и се постара да се успокои. — Много съм уморена, синът ми е болен и искам да разбера дали ще се оправи.

— На мен ми прилича на стомашно неразположение. Трябва да го наблюдавате. Ако температурата му се покачи или има опасност от дехидратация, обадете ни се веднага. Давайте му калпол и малки глътки вода.

Хайде пак с този калпол. Това ли бе единственото лекарство за деца под десет години?

— Калполът е просто парацетамол. Не е някакво вълшебно лекарство — сопна се отново тя.

— От него ще се почувства по-добре, госпожо Гардинър. Защо не опитате и двамата да поспите?

Госпожа Гардинър затвори, щом разговорът приключи, и се почувства скапана. В подобни моменти ѝ беше много трудно да се справя сама. Имаше нужда да чуе мнението на още някого, имаше нужда от по-спокоен човек, който да погледне Роби, който лежеше горещ, сух и спеше неспокойно в леглото ѝ. Имаше нужда от човек, който дай каже: „Той ще се оправи“, да я прегърне и да я изпрати да полегне на канапето, защото той ще постои при Роби.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато си помисли, че има нужда от Джозеф. Преди да успее да се спре, подпря глава на дланите си, и си спомни как той бършеше повърналата Ана по времето, когато ѝ растяха зъбите, усмихваше се и ѝ гукаше, въпреки че сълзите ѝ течаха безспир.

Спомни си как ѝ носеше супа и чай, когато бе настинала. Веднъж пренесе телевизора и видеото в нейната стая и я накара насила да гледа Лаурел и Харди, защото бе много болна, и нещастна и не можеше да става от леглото.

Той бе чудесен човек.

Беше... беше... напомни си тя и си каза, че е крайно време да престане. Той се превърна в отвратително изчадие, нали затова му събра багажа и се отърва от него.

Роби се будеше на всеки час през нощта, за да повръща, да плаче и да лежи отпуснат в ръцете ѝ, а на нея, като майка, ѝ се искаше да му внуши да се оправи. Нали така трябва да правят майките.

По едно време детето се събуди и поиска да отидат да направят торта.

— Какво? — попита и опипом запали лампата на нощното шкафче, защото ѝ бе трудно да се събуди, бе толкова уморена.

— Искам да направя торта — разплака се той.

— Торта ли? Но, Роби, скъпи, сега е посред нощ. — Беше пет сутринта. — Нека да поспим още малко и щом се събудим на сутринта, ще направим.

— Искам да направя торта — не спираше да повтаря детето. Отново гореше и бе напълно сух, нито капка пот и по нищо не личеше температурата да спада.

Трябваше да го обтрие отново и да му даде няколко глътки вода.

Продължаваше да мрънка за тортата, затова тя отиде в кухнята и сипа брашно в купата, сложи вътре дървената лъжица и я занесе в стаята. Това е лудост, каза си, докато наблюдаваше как синът ѝ разбърква брашното, докато то се пръсна и по косата му, и по ръцете, и по пижамата, и по юргана, по цялото легло.

Той повърна водата, която бе успяла да му даде, в купата с брашното и само след броени минути заспа в ръцете ѝ.

След няколко неспокойни часа Ана стана и предложи да направи на Ив закуска, докато Роби спеше дълбоко.

— На всичко съм готова, стига да не започнеш отново да го кърмиш — каза Ана, докато седяха на масата в кухнята, а Ив едва държеше лъжицата, защото бе напълно скапана.

— Не, няма... знаеш ли обаче, ако искаше, щях да го направя, само за да го успокоя.

Ив кърмеше Роби месец преди втория му рожден ден, въпреки че Ана негодуваше.

— Той свиква и няма да можеш да го откажеш никога — й бе казала Ана.

— Ти да не би да ревнуваш? — опъна се Ив.

— Каква гадост, как ли пък не!

— Ще спра, когато стане на две, обещавам.

И така, тя обясни на Роби, че ще получи биберон с мляко. Излязоха заедно и купиха яркочервен биберон със спиралки. Той пиеше от шишета с биберон по цял ден, но този биберон бе специален.

— Обичам циците — и бе доверил, сгушен в ръцете й, след като бе отпил няколко глътки от биберона.

— И аз — отвърна Ив. — Но сега вече си голямо момче, а циците са само за бебета.

— Аз голям ли съм? — попита с усмивка Роби.

— Да. — Тя целуна дебелата му бузка.

С това се приключи кърменето. По-късно същата нощ не се сдържа и се разплака. Та това бе последното бебе, което гледаше. Малките й гърди щяха да се смалят още повече и никога нямаше да й вършат работа.

— Изглеждаш ужасно — каза й Ана.

— Благодаря, скъпа.

— Роби ще се оправи ли?

— Разбира се. Струва ми се, че е по-добре, заспал е дълбоко и вече не гори така.

— А ти защо имаш брашно в косата?

— Дълго е за разправяне.

Да, наистина изглеждаше ужасно в провисналата, безформена сива нощница, с мазна коса, пълна с брашно, а под очите двойни торбички. На всяка цена трябваше да се изкъпе, но в този момент Роби

се събуди и тя отиде да го види. Сутринта се изниза, без да ѝ остане време да се измие, да се преоблече и да се погрижи за себе си.

Докато не звънна телефонът.

— Здравей, Ивлин, радвам се, че те заварвам вкъщи. — Тя долови американския акцент и чак тогава започна да се чуди чий е този глас, който използва старото ѝ име.

— Ало?

— Здравсти. Обажда се Денис. На обяд ще се срещна с момчетата у тях, но понеже съм подранил, мислех да се отбия. Да се видим, да наваксаме с новините, да ти видя апартамента.

— Денис? — Денис! Сърцето ѝ започна да бие и тя хлъцна изумена.

— Да, здравей. Нали може? Нямах нищо против. Съвсем наблизо съм в едно такси.

Съвсем наблизо!

— Идвам след минутка. Мислех си, че е хубаво да се видим.

Защо ѝ бе толкова трудно да откаже на този мъж? Той бе като вечния прилив. Все същият категоричен глас, малко американизиран, звъни по мобилния си телефон. Не можеше да говори, бе шокирана, когато го чу. Сигурно някъде имаше бележка, кога точно пристига, сигурно Том или Дени ѝ бяха казали, но или я е бутнала някъде, или е забравила за тази бележка. По-скоро си бе наложила да не мисли по този въпрос. И ето че той щеше да звънне всеки момент, пристигаше съвсем неочаквано също като... като... вирус.

Не каза нищо. Той така или иначе нямаше да я изслуша. Просто продължи да говори, както ставаше винаги преди, когато се опитваше да наложи своето.

— Значи всичко е наред. Ще съм при теб след малко. Ти си на петдесет и три, нали? — Затвори. Невероятно. Дори не изчака да чуе отговора ѝ, дори не каза довиждане.

— Аааа! — изкрещя тя, все още стиснала слушалката в ръка. — Разкарай се! Чупката! Остави ме на мира!

Само че нищо подобно не ѝ дойде наум, докато говореше с него. Защо става така? Как е възможно той все още да я кара да се чувства толкова безпомощна.

Щеше да дойде след пет минути! В срещата, която тя си бе представяла, щеше да се терзае какво да облече, как да изглежда, какво

да каже. А сега той щеше да я завари боса, по нощница, в ужасен вид. Не беше честно. Прииска й се да заплаче.

Втурна се към банята. Господи, ама тя наистина изглеждаше ужасно. Откъде да започне? Среса се бързо, колкото да падне брашното. След това се върза на опашка и потърси някакво червило, но така и не намери... втурна се към спалнята, за да се преоблече. Щеше да намъкне каквото и да е, стига да е чисто... може би дори нещо гладено, или май прекаляваше?

На вратата се звънна, докато закопчаваше последните копчета на дънките. Не й остана нито миг да подреди апартамента. Въпреки това хвана наръч разпилени неща и ги натъпка в един долап, докато отиваше да отвори. Добре поне, че Роби бе заспал и не се налагаше да се притеснява за него.

И ето че отвори вратата и застана пред мъжа, който някога й бе съпруг, който я бе зарязал и нея, и момчетата, мъжа, когото не бе виждала цели шест години.

Усети как стомахът й се свива и го притисна с ръка.

— Здравей, Ивлин. — Мъж в раиран костюм с румено лице и рус оредял перчем й подаваше ръка.

— Денис? — Едва го позна. Беше толкова състарен, ами да, нали бе минал петдесетте, но дори очите му изглеждаха с по-различен цвят, отколкото ги помнеше. Но пък бяха минали години, откакто го бе виждала дори на снимка.

— Здравей — успя да каже и му подаде ръка. — Влез.

— Полетът мина чудесно — поде той, без дори да се е сетила да го попита. — Първа класа — единственият начин да пътува човек. Държат се с теб като с величие — масаж по време на полета... — Последва я по малкия коридор към кухнята.

Грешка, каза си тя, когато се огледа. Тук никога не бе особено подредено, но тази сутрин, Господи! На масата дори имаше купа с брашно и повръщано, и смачкани хартиени салфетки.

Махна една от котките от стола и посочи на Денис да седне. Той явно не бе сигурен, че е разумно.

— Малкият ми син не е добре, прекарахме ужасна нощ. — Махна неопределено с ръка, с надеждата да обясни и облеклото си, и състоянието, в което се намираше апартаментът. След това се зачуди защо ли й пука какво ще си помисли той.

— Леле Боже, тук е много тясно. Само първия етаж ли държиш? Какво... само две спални?

Тя кимна.

— Значи имало е време, когато с момчетата, гаджето ти и другите ти деца сте живели тук? В тази страна няма ли закони против подобно нещо? — Това бе казано с усмивка, и очевидно идеята бе да прозвучи като шега. Тъп шегаджия.

Понечи да обясни, че и Джозеф, и големите момчета са се изнесли, когато Роби се е родил. Но какъв беше смисълът? Денис не я слушаше, защото бе прекалено зает да оглежда критично наоколо и да прави противни забележки.

— Чай?

— Ъ-ъ-ъ... имаш ли кафе?

Помисли си за кутията върху шкафа, дали да не му направи кафе и да изпуши една цигара с трева, докато той си пиеше кафето.

— Без кофеин? — попита вместо това и реши да се помъчи да се държи прилично. Нямаше нужда да го скандализира повече.

— Естествено. — Нямаше нито „благодаря“, нито „чудесно“, нищо такова. Само „естествено“.

Тупна чайника на печката и не спря да вдига шум и да дрънчи с всички прибори, докато приготвяше кафето, за да изпусне малко пара.

Опитаха се да поговорят за незначителни неща, за децата си, първо за общите, след това за вторите си семейства.

Получи се неловко и разговорът не вървеше.

— Те май се оправят доста добре — отбеляза Денис за Дени и Том. — Моден фотограф и програмист — не е лошо, като знам, че нямат никакво образование.

— И двамата са учили в колеж — сопна се тя.

— То не е същото. — Мобилният му звънна и й спести момента, в който се канеше да му издере очите.

— Денис Ли... Аха... браво, Ги... чудесно. Не, мога да си променя планове. Ще дойда на обяд в един, става... да, току-що слизам от самолета. Аха... в северен Лондон, обменям новините с бивши колеги.

Бивши колеги значи. Мина й през ум да му се изплюе в кафето.

Преди още да си поеме дъх, той бе набрал телефона на Том, отмени срещата и се разбраха да пийнат по нещо в шест. Не, днес

нямаше да може да им види апартамента, щеше да стане някой друг ден... много важна работа била изникнала.

Да, такъв си беше Денис. Не бе виждал синовете си цели шест години, но бе готов да отложи срещата с тях заради бизнеса.

А тя си мислеше, че може да е омекнал малко... очевидно грешеше.

— И така — отпи от черното кафе, в което тя така и не се изплю.
— Все същия апартамент, същата работа, както когато се видяхме миналия път.

Ив кимна.

— Не успя ли да направиш нещо за себе си? За цели шест години?

За момент си помисли дали да не спомене за възможността за повишение, но след това прецени, че той не заслужава да знае толкова много за живота ѝ.

— Родих още едно дете, бях заета — отвърна.

— Да. Май наистина си пропуснала този урок от часовете по биология, а? — Изсмя се и отпи още глътка кафе.

Господи. Защо не му кажеше да си заминава? Помисли си за малкото си момченце, което спеше на канапето, най-сетне почувствало се по-добре, а този дръвник тук се опитваше да го представи като грешка.

Може и да бе заченат, без да са го планирали, но Роби никога, абсолютно никога нямаше да бъде грешка за нея. И бе готова да намрази всеки, който дори намекнеше за подобно нещо.

— Този апартамент е доста... направо уникален... нали? — Той се оглеждаше. Рисуваните керамични чинии на масата бяха съвсем различни. Стените бяха неравни, в жълтеникаво-оранжево. Цареше невъобразим хаос. И да беше болно детето, жената, за която някога бе женен, не трябваше да занемари всичко чак така.

Беше виждал понякога Ив през годините след като я напусна и според него тя изпадаше все повече. Защо не бе избрала по-лесния вариант и не се бе омъжила за някой богаташ от Сити, някой като него? Не можеше да повярва, че не е имала възможност. А я каква е станала! Луда, хипарка, вегетарианка, с розова коса, самотна майка на четири деца. Беше гледала синовете му в някаква дупка в Хакни. Но и той бе позволил това да се случи, помисли си Денис с известно раздражение,

защото бе твърде зает: и работата, и новата му съпруга, и двете дъщери. Не му оставаше много време да се сеща за Ив и децата. Просто се бе надявал всичко да се нареди.

Стана и погледна през прозореца към невероятната градина. Беше малка, избуяла с какво ли не, зелена и всичко цъфтеше. Само че той забеляза само захвърлените играчки, малкия жълт трактор, пясъчника във формата на костенурка, пластмасовите лопатки и гребла и няколко футболни топки.

— Така се поддържам — обясни Ив в очакване на обичайния комплимент за градината.

— Ясно — отвърна Денис и до комплимент така и не се стигна.

Тя обаче изглеждаше добре, не можеше да не го признае, Знаеше, че е на четирийсет и две, но изглеждаше значително по-млада. Не се бе отпуснала, нито пък сбръчкала, може би бе малко по-закръглена. Все още бе запазила чудесното си момичешко тяло и той, разбира се, ѝ завидя. Дали беше щастлива? Нямаше представа. А той дали бе щастлив? В повечето отношения, да. Обичаше съпругата си. Знаеше, че поне това е било правилно решение.

— Искане ми се да опозная Дени и Том малко по-добре — каза. — Ще ги покана да дойдат на гости, отворена покана... когато искат.

— Много мило — отвърна Ив, но знаеше, че винаги е изпитвала ужас от подобно нещо. С богатия си баща, който живееше постоянно в Щатите, и двамата можеха да отидат да работят там, и то без много да му мислят. Особено Дени.

Дори в този момент едва успя да овладее страха си, който бе потискала години наред, че някой ден Денис ще се появи и ще примами момчетата единствено с магията, която може да създаде един липсващ родител, родител, за когото са мечтали и фантазирали, а не родителят, който ги е карал да измият чиниите, да си напишат домашните, да си избършат носа и ги е водил на зъболекар.

— Мамо! — Викът долетя от хола.

— Май трябва да си ходиш — обърна се тя към Денис, който веднага погледна часовника си. — Моментът не е подходящ за гости заради Роби, а и аз чакам да ми се обадят по работа.

— Да, разбира се, аз и без това мислех да тръгвам. Би ли викнала такси, или аз да се обадя?

Последва трескаво ровене за телефона на такситата, обаждане, а сега щеше да чака поне десет минути.

— Мамо!

— Идвам.

— Иди да го видиш, а аз и без това трябва да се обадя по телефона.

Най-сетне го изпрати до вратата, взе си довиждане, помахаше му и се насили да му се усмихне.

Тресна вратата, щом излезе. Не, това не бе достатъчно, каза си, когато влезе в хола и заудря с юмруци възглавниците, а Роби се разкиска.

Майната му, майната му, майната му. Майната му!

Добре, сега вече се чувстваше по-добре.

ГЛАВА 30

Дени ги остави във фоайето на префърцунения хотел и отиде да намери паркинга.

Всичко това, разбира се, беше по идея на Дени. Великата семейна среща. Тя и четирите ѝ деца бяха наконтени и напудрени, готови да се срещнат и с него, и със съпругата му, и с дъщерите му.

Добре де, знаеше, че е тъпо, но въпреки това ѝ трябваше цяла вечност, докато реши какво да облече. Черният костюм за работа бе прибран обратно в гардероба, защото беше прекалено официален, дънките с ниска талия и шарените впити блузки ги запокити на пода, защото бяха прекалено неофициални. Най-сетне се спря на дълга сатенена пола, зелена, и на черна блуза, съчетани с гердан с най-красивите тюркоазени мъниста. Притесняваше се дали тюркоазеното отива на зеленото, но Ана влезе, за да обсъдят нейния избор — розова официална рокля, която някой ѝ бе подарил за Коледа. Ив нямаше намерение да спори с нея, а пък Роби поиска сок, бисквита, да му пуснат видеото, попита къде ще ходят, дали вече не е дошла Коледа... Така че полата и не много отиващите ѝ бижута си останаха, а докато седеше на задната седалка в колата на Дени, дори си сложи червило и перлени сенки за очи, защото това, все пак, беше специален случай.

Дени ги накара да чакат във фоайето, докато паркира, защото не искаше да пропусне нито една секунда от великото събитие. Когато най-сетне се появи, поведоха Ив и децата към залата за гости, където „господин Ли и семейството му“ ги очаквали.

Дълбоко вдишване.

— И така, деца — събра тя цялата си банда. — Да вървим. Щом влязоха, Денис им махна и ги повика съвсем небрежно.

— Насам.

Когато се приближиха, той се изправи.

Трите жени, седнали до него, също се изправиха и двете групи застанаха една срещу друга. Ив усети, че губи равновесие, когато засраменият Роби се притисна отзад в краката ѝ.

Денис ги запозна и всички се здрависаха.

— Това е съпругата ми, Сюзън — говореше Денис. — Дъщерите ми, Сара и Луиза. Ана, здравей, аз съм Денис, а ти сигурно си Роби... здрасти.

Ив стисна ръката на жената — Сюзън бе блондинка, късата ѝ коса бе застанала неподвижно като каска, бе облечена в лилаво, вратът ѝ бе стиснат от наниз перли. Защо ли Ив имаше чувството, че я е виждала преди? Беше поне в края на четирийсетте. По-стара, което изненада Ив.

След това подаде ръка на момичетата.

Изглеждаха толкова зрели, с гланц за устни, с блузки с дълбоки деколтета и впити дънки. Такива ли бяха момичетата в Щатите?

— Господи, колко сте големи! — не се сдържа да каже на по-голямата. Сара ли беше?

— Скоро ще навърша шестнайсет... — Беше казано с типичното за тийнейджърите предизвикателно високомерие.

Денис чу думите на дъщеря си и погледна поруменялата от прилива на объркани чувства Ив. Реши, че е в шок, нищо че най-спокойно се обърна към по-малкото момиче, за да ѝ стисне ръката. „Шестнайсет“, пищеше един глас в главата ѝ, докато изричаше:

— Здравей, приятно ми е да се запознаем.

Шестнайсет. Не беше ли Сара на възрастта, на която трябваше да е нейното бебе, което загуби?

Шестнайсет. Не означаваше ли това, че момичето вече е било заченато, когато Денис ги напусна.

Шестнайсет. Значи Сюзън е била бременна, когато Денис напусна Ив.

Сюзън? Сюзън? Мозъкът ѝ бе като клеясала информационна машина, която се опитваше да прерови данните в паметта, и изведнъж... дрън! Отговорът се появи. Сюзън Мичъл, финансов директор на един от любимите клиенти на Денис... Поне тогава се казваше така. Ив погледна русата каска и не можа да повярва, че не я позна веднага. Защо обаче Сюзън се преструваше, че не я познава? Много странно.

— Хм? — Луиза я гледаше така, сякаш очакваше от нея някакъв отговор. — На колко години е момиченцето ти? — повтори.

— А... Ана е на девет, но все едно че е на деветнайсет. Ела да кажеш здрасти.

Дени и Том си говореха с Денис и Сюзън. Смееха се и се държаха любезно, проявяваха жив интерес. Сега не бе най-подходящият момент да разпитва за извънбрачната връзка на бившия си съпруг с настоящата му жена.

Вдигна пръсти към пламналите си бузи и усети как очите ѝ парят от сълзи. Майната му. Защо не ѝ беше казал преди? Защо я бе оставил да се лута сама и да преживее този шок?

Коленичи, за да каже нещо на Роби, който продължаваше да стои лепнат като мида за краката ѝ. Надяваше се да остане така поне няколко минути, докато се съвземе, за да се справи с положението.

— Ехо, ти добре ли си? — попита тя сина си.

— Този мъж не ми харесва — обясни той.

— Кой мъж?

— Този старец... — Посочи Денис. Бе почти невъзможно да скриеш чувствата си от малко дете. Те имаха вградени радари за тези неща.

Нямаше намерение да пита защо, но Роби веднага ѝ обясни.

— Прилича на Тлъстия контролър и ме натъжава.

— Какво да ви поръчам за пиене? — Денис я докосна по рамото.

— Махай се! Дебелак — кресна му Роби.

— Ъ-ъ-ъ... Роби, престани.

Искаше ѝ се да се разсмее... и да заплаче. Ужасно. Защо ѝ се струваше, че целият ѝ живот, животът, който тя си бе създала толкова грижливо и внимателно през последните шестнайсет години, се разпадаше? Как бе възможно Денис все още да има подобен ефект върху нея? Както обикновено ставаше едно време, той и сега контролираше нещата. Той бе този, който я притесняваше, нараняваше и успяваше да я лиши от опора. По дяволите, от това я заболя. Всичките тези дни, дългите вечери, още по-дългите нощи, когато го чакаше да позвъни, да се върне, да се свърже с нея. Всички сълзи, които бе изплакала за него, заради бебето, което сега щеше да бъде на петнайсет, заради всичко, случило се преди шестнайсет години. Имаше чувството, че раните отново се отварят. По дяволите. Имаше чувството, че усеща как шевове по раната скърцат.

— Едно питие ще ти дойде добре — чу тя гласа на Денис.

— Може би няколко... защо направо не наредиш моите на бара?
— Опита се да говори весело, но знаеше, че преструвката ѝ личи.

— Някой път трябва да поговорим по този въпрос. Трябваше да ти обясня нещата.

— Аха — съгласи си тя.

— Чупката — нареди отново Роби. След това за изненада на всички, заби зъбки в бедрото на Денис.

— Ау! — извика Денис. Нищо чудно. Когато Роби те ухапеше, болката си я биваше.

— Роби! — сгълча го Ив. Наведе се отново към него, а лицето ѝ гореше от притеснение и неудобство.

— Той не ми харесва! — извика детето и най-неочаквано я прасна през лицето.

— Роби, недей. — Не е ли много весело да си част от преходното поколение, мислеше си тя, и то не за пръв път през живота си. Точно ние сме от хората, които ги удрят и родителите, и децата им.

Роби се разплака шумно, но за щастие Том бе наблизил и изтегли малкия си брат навън, преди да е станала дандания.

Някак успяха да преглътнат случката. Ив си говореше за незначителни неща със Сюзън, докато и двете се преструваха, че не се познават. Обсъждаха Щатите и колко много се е променил Лондон.

Дени и Денис също говореха за Щатите и колко много се е променил Лондон, доколкото можеше да се съди от случайно дочутите фрази, а момичетата си бърбреха непринудено. Когато Ив мина покрай дъщеря си, дългата ѝ руса опашка подскачаше оживено и тя си каза, че Ана изглежда много сладка, докато се опитва да се сприятели с големите момичета.

— Значи сте били на терапия? Страхотно. И аз ходих на психолог, когато мама и татко се разделиха, но чак пък на терапия! И сте стояли в рехабилитационен център през всичкото време? Направо страхотно. Когато порасна, искам да стана психиатър — обясняваше Ана.

Господи, това е истински ужас.

Когато се отправяше обратно към странната семейна сбирка, видя Денис да прегръща Сюзън през кръста и да я притиска до себе си, за да ѝ вдъхне увереност. Жената се обърна и му се усмихна. Нещо много дребно, но Ив го забеляза. Досега си бе казвала, че трябва да

съжалява всяка, която е имала нещастieto да се омъжи за Денис, но след като видя отношенията им, разбра, че те двамата наистина са влюбени. Не беше ли това просто една от малките иронии на живота? Денис, същият Денис, който я заряза, имаше дълъг и успешен брак, изпълнен с обич. Ив не искаше да бъде като баща си, да остане сама за дълго и да се превърне в приятна ексцентричка. Само че по всичко личеше, че ще стане точно така. Дори Денис имаше кой да го обича. Тя заслужаваше ли подобно нещо? А, по дяволите... завъртя леда в чашата си... след две чаши джин с тоник се чувстваше истинска развалина.

Когато Денис предложи да вечерят в ресторанта на хотела, тя отказа, защото не било подходящо, предпочитала да отидат на някое по-тихо и спокойно място наблизко, а и вече била направила резервация.

Това го учуди, тя също остана учудена от себе си. Само че още сутринта бе взела решение да не му позволява да я манипулира. Щеше да остане тук за кратко, но какво от това. Ив бе самостоятелен здравомислещ човек, който нямаше нищо общо с него.

В ресторанта се почувства като наблюдател, а не като част от група участници в необичайно събитие.

Наблюдаваше синовете си, любезни и любопитни, готови да чуят всичко за Денис. Освен това забеляза, че дори Ана не е впечатлена от начина, по който киселите нацупени тийнейджърки се държаха с родителите си. Добре, че някой даде на Роби един балон. Той никак не се притесняваше как се разбират възрастните, тичаше наоколо и издаваше звуци като влак, докато се измори толкони много, чо заспа в скута на Ив.

Насочи вниманието си към малкото си момичо, вече госпожица, и ѝ се прииска да е пораснала, а в същото време да си остане на девет.

Наблюдаваше я как разтваря салфетката, поставя я на скута си и яде спагетите елегантно с вилица и лъжица и попива устни, когато някоя капка червен сос се изплъзнеше.

Американчетата залепиха дъвките отстрани на чиниите, преди да започнат да ядат, и зашушукаха тайнствено, преди да се отправят заедно към тоалетните. Терапия или не, Ана вече не бе чак толкова впечатлена от тях.

Денис започваше да става досаден.

— Надявам се да пратя момичетата в медицински колеж. Това е в случай, че благоволят да отворят някоя книга, за да могат да си вземат изпитите. — При тези думи и двете му дъщери се спогледнаха и извиха очи към тавана. — Единственият начин да се изкарват пари в Щатите, поне доколкото аз знам — продължаваше да дрънка Денис. — Лекарите... — Дрън, дрън, дрън. Ив се опита да не го слуша.

— Добре ли си? — попита тя Ана.

— Да, добре съм — отвърна момичето. — Много е интересно — добави шепнешком.

— Нали?

— С моя баща няма да се получи така, нали? — любопитства тя.

— Искаш да кажеш, да не го виждаш години наред ли? Не, сладурче, ние е баща ти сме приятели и двамата много те обичаме.

— Според мен татко все още е влюбен в теб — заяви небрежно Ана и лапна нова хапка.

— Това пък как ти хрумна? — попита я с усмивка Ив.

— Защото, когато ти се върна от дядо и той трябваше да си ходи, му стана много тъжно.

— Аха.

— Казах му, че ти продължаваш да спиш със старата му пижама, а той отвърна, че било много мило.

— Не спя със старата му пижама!

— Знам, но се чудех как ще реагира.

— Ана!

— А с Мишел е сериозен и строг. Когато тя е с нас, никога не се смеем.

— Аха. — Това вече можеше да го повярва, но не и да приеме, че тези неща означават, че е все още влюбен в нея.

— Освен това... — Ана се готвеше да каже най-важното. — Има твоя снимка в рамка, скрита под пуловерите му в гардероба. — Нищо че Ана сама я бе сложила там, това нямаше значение, защото баща ѝ никога нямаше да я махне, а тя проверяваше дали е на мястото си всеки път, когато ходеше при него.

— Това е... много мило — призна Ив. — Ти обаче не бива да ровиш в гардеробите на баща си, а както вече ти казах, Ана, ние сме

добри приятели и те обичаме, а това е най-важното.

След това Ив се постара да похапне и да се държи нормално, но нямаше смисъл. „Ставам жалка — каза си тя. — Защо сърцето ми се разтрепери като на тийнейджърка, щом чух, че снимката ми била сред пуловерите му? Наистина съм хем жалка, хем нещастна, хем една стара чанта и трябва да си изградя свой живот. Веднага трябва да изляза с ветеринаря. Само не разбирам защо продължавам да му казвам «ветеринаря»? Нилс... Нилс.“ Мислите за Нилс... Дали щяха дай помогнат?

Когато се прибраха, на телефонния секретар имаше около осем съобщения, всичките от Джен.

— За Бога, жено... пет пари не давам колко е часът, слагай децата да си легнат, сипи си чаша вино и веднага ми се обади. Искам да разбера всички подробности.

— Как си? — попита я Джен, след като Ив ѝ разказа всички подробности за вечерта още от пристигането в хотела.

— Все още съм му бясна — каза Ив. — Само че според мен не си струва да му го казвам. Не искам да се разправам с бившия си. В същото време не желая да се връща и да ми се прави на велик баща, след като през всичките тези години въобще не се е мяркал. Не искам момчетата да го харесват! — призна на един дъх тя. — Знам, че нямам право, че е редно те да поддържат връзка и така нататък... Всъщност, единственото, което ми се искаше, бе Денис да се върне отново, на всички да им стане ясно какъв е лайнар и пак да си заминем. А и защо никога не спомена за жена си? Не ми каза, че тя е била бременна, когато ни напусна. Доста важно нещо е пропуснал да ми съобщи.

— Той е един изрод — напомни ѝ Джен. — Знае да мисли само за себе си. Това ни е известно и на двете, Ив. Но трябва да ти призная, че нямам търпение да се запозная с него.

— Какво?

— На сватбата. Нали все още ще има сватба?

— Доколкото ми е известно... не че мога да го кажа със сигурност. Аз дори не знаех за съпругата на бившия ми мъж. Господи! Аз трябваше да съм стегната и уравновесена, а се чувствам като парцал.

— Защото нямаш съпруг ли? — попита с известно негодувание Джен.

— Може би... а и работата ми не е хубава... и стилът ми на живот не е върхът, и просто няма с какво да се изфукам.

— Ив! Не мога да повярвам, че чувам подобно нещо от теб. Нищо не била имала. Той те остави с две малки деца и нищо друго. Ти постигна всичко сама, затова престани да мрънкаш.

Последва момент тишина, а след това Джен отново избухна.

— Не мога да повярвам, че все още ти въздейства по този начин. Ей, да знаеш, ще се преструвам, че не си казала тези неща, и искам утре сутринта да се събудиш същата жена, която познавам и обичам. Жената, която сама отглежда картофи и знае двайсет и пет начина да ги сготви, решава задачи по алгебра като змей, прави секс в поза Лотос и все още работи на пълен работен ден.

Ив се разсмя.

— Секс в поза Лотос ли?

— Пробвай. Голямо е предизвикателство. — Джен се изкиска. — Ще се справиш, нали, глупаво мрънкало? Обади се на ветеринаря.

— Не, не. Не мога.

— Обади се на ветеринаря — повтори Джен.

— Името му е Нилс. Защо винаги му казваме ветеринаря?

— Не знам, сигурно защото звучи по-мръснишки. А жената на Денис каква е?

— Ами... става... точно жена като за Денис: прилича на бизнес дама, напудрена, самоуверена, има си собствена компания... успяла е да докара дъщерите си дотам, че да взимат наркотици — не се сдържа тя с известна злоба.

— Сериозно?

— Не знам. Ана каза, че били в рехабилитационен център, но доколкото ми е известно, не ставало въпрос за пристрастяване към шоколада. Нали ги знаеш американците? Знам, че се държа гадно, още повече че току що се запознах с тях.

— Радваш ли се, че не си на нейно място? Омъжена за Денис, да живееш в Щатите, да си имаш своя компания и какво там още?

— Да — отвърна Ив, без дори да се замисля.

— Тогава всичко е наред. Той те нарани веднъж вече, а нещата се оправиха.

— Права си — съгласи се Ив. — Май се справяме доста добре.

— Полагаме всички усилия. Какво повече?

Последва мълчание, в което и двете се усмихваха и усещаха топлотата и обичта си, готовността да си помагат през годините, в моменти на щастие и в трудности.

— Какво ще облечеш на сватбата? — попита най-сетне Джен.

— Почакай и ще видиш!

— Кога?

Разбраха се да се видят и най-сетне си казаха лека нощ.

Ив влезе на пръсти в детската стая и оправи завивките, погали децата по косите и ги целуна по бузките.

Ана бе заспала, докато бе стискала отворената книга — доста износената „Семействата и как да ги преглътнем“. Ив не можеше да не се усмихне. Внимателно я измъкна от ръката ѝ и я остави на нощното шкафче.

Влезе в кухнята и се зае с обичайните задължения, а след това си направи чай. Животът ѝ бе пълен с малки ритуали, а този бе един от любимите ѝ: приглушеното шумолене на чаените листа, когато тя вдигаше капачето, и ооо, да, ароматът на чай — нейна собствена смес — потракването на лъжичката, докато разбъркваше отварата в любимия си стар чайник.

След като си сипеше в чашата — да, малка порцеланова чашка в синьо и бяло, чашка с чинийка и лъжичка, за тези самотни моменти, когато пиеше чай, — тя се отправяше към спалнята си, запалваше оранжевата нощна лампа и се събличаше, пускайки всички дрехи на купчина на пода, докато останеше гола.

Тялото ѝ не беше лошо за четирийсет и две годишна жена, с малки гърди и хубави зърна, корем с мека кожа, но стегнати мускули. Прокара ръка от пъпа до косъмчетата между краката и притисна пръсти. Прекалено много растителност... тези думи все още я караха да се усмихва.

Отвори вратата на гардероба и извади роклята, която бе избрала за сватбата на Том и Дийпа. Свали я от закачалката и я нахлузи върху голото си тяло.

Стоеше ѝ като излята. Точно под коляното, кремава, плетена. В стила на седемдесетте, ръкавите се разширяваха от лактите надолу, леко разкроена, падаща свободно по ханша и бедрата. Беше, разбира

се, втора ръка, но от класа. Купи я от магазин, в който се отбиваше сравнително рядко за подаръци: симпатични чанти, брошки и шалове.

За пръв път си купуваше рокля. Цяла рокля. Но това бе за сватбата на сина ѝ. Освен това вървеше с огромна сламена шапка и плетена чантичка. Имаше подходящи за целта обувки, които обу, преди да се огледа. Точно този ефект бе искала да постигне, да прилича на страхотната актриса Фей Дънауей, само че с розови кичури.

Тази рокля се носеше точно така — без нищо отдолу. Само че когато я облече пред Ана, малката изписка:

— Зърната ти са щръкнали като за боен поход!

Затова щеше да си сложи лъскаво бежово бельо. Не бива да засенчва булката с размера на зърната си.

Хрумна ѝ неканената мисъл, че може да се омъжи в тази рокля... това бе съвършената дреха за четирийсет и кусур годишна, решила да изрече брачните клетви.

Я само се чуй... Наистина ли си мислеше, че отново ще бъде булка, че пак ще попадне в капана на тази романтични мечта. Само младите оптимисти могат да го направят. Я си пийни чай. Престани да си такава унила. Никой не знае какво те чака. Нима животът не ѝ поднасяше най-големите си изненади тъкмо когато бе убедена, че знае какво ѝ предстои?

ГЛАВА 31

Ив откри, че едва се въздържа да не докосне изваяното дупе, което се движеше нагоре-надолу пред лицето ѝ, само на една ръка разстояние. Мускулите бяха невероятни: изящни, великолепно оформени и подчертани, сякаш закалени със стомана. Ето това ставаше, когато танцуваш полугола, нощ след нощ, качена на високи токове; накрая дупето ти ставаше като на гръцка богиня.

— Не ѝ позволявай да ти седне в скута — крещеше Том в ухото ѝ, в опит да надвика гръмката музика. — Никога няма да успееш да изпереш фалшивия тен.

— Ти направи онова с парите... — извика в отговор Ив. — Аз се притеснявам прекалено много.

— Неее. Ти трябва да го направиш. Аз съм женен мъж... почти. — Ухили се и дръпна от пурата. Пура! Колко ли бяха изпили, след като Том пушеше пура?

В чашата ѝ имаше нещо розово и много примамливо. Тя отпи, но така и не разбра какво е, освен че ѝ се стори божествено. Отпи отново. Дългите, измамно загорели крака на танцорката бяха от двете страни на коленете ѝ, миниатюрният триъгълник на лъскавите бикини се затресе пред лицето на Ив. Тя впи поглед в малкия сребърен триъгълник и се зачуди защо всъщност прие поканата да присъства на ергенското парти на Том.

— Ще бъде страшно гот, мамо — увери я той. — Всички ще дойдат.

Всички означаваше около три маси, нълни с буйни младежи: все колеги от службата му, студенти по медицина от курса на Дийпа и много приятели на Том — барманката от службата, съсед. Сватбата му щеше да е доста интересно събитие.

Ив пъкна навита банкнота от десет лири в ръката на танцорката, вместо в сутиена или в края на чорапите, или... където там другаде трябва да се пъкнат парите. Ето че и Дени започна да я пита дали е добре, и на нея ѝ се стори, че му отговаря на бавни обороти.

— Добре съм... май съм пийнала повечко. — Опита се да се усмихне, но лицето ѝ нямаше намерение да изпълнява команди.

— Денис. Оказа се голям тъпак — подхвърли Дени и отпи голяма глътка от чашата си.

Ив остави своята на масата и си каза, че повече не бива да я пипа.

— Значи си забелязал — отвърна тя.

Дени изпусна потреперващ пръстен дим във въздуха над тях.

— Ами. Не знам... Почти не го познавам този тип. Май само за работата си мисли, а?

— Кой бе? — Том се наведе, за да се намеси в разговора, и издуха дима от пурата в очите им.

— Денис — обясни Ив и се постара да не кашля.

Том веднага се опита да имитира тътнещия глас на Денис, точно както бе репетираше.

— Момчета, нещата в момента са супер за мен... пазете се. Навлязъл съм в толкова много нови пазари, че не мога да ги държа всичките под око. — Том размърда пурата и намигна. — А, мамо — добави той, — когато почне да те нервира, що просто не му кажеш да се разкара. Не е нужно да го търпиш заради нас, нали?

— Добре. — Остана доволна от благословията им. — А той какво точно прави? — попита на още по-висок глас, за да я чуят и двамата.

— Нямам никаква представа — призна Дени, а Том само сви рамене. — Финансови услуги... консултантски услуги... Двамата с Том цяла вечер говорихме за работата му и още не е ясно.

— А как мислите, ще му отидете ли някой път на гости в Щатите? — попита тръпнеща Ив.

— Да — отвърна Дени.

— Задължително — увери я Том.

— Само, моля ви, не се местете там. — Сграбчи ръцете и на двамата и прехапа устни, за да не избухне в пиянски сълзи.

— Да ти донеса ли вода или кола, искаш ли нещо? — попита Дени. — Струваш ми се доста странна.

— Може малко вода — каза тя.

Дени стана и я остави сгушена до Том. Ив размаха с ръка, за да разпръсне цигарения дим и се обърна към него.

— Още ли се радваш за сватбата?

— Да... така ми се струва — ухили се той. — Сватбата ще се получи страхотна. Дийпа е планирала всичко до най-незначителните досадни подробности. Много ми се иска да доведе я слон, я нещо такова, за да я изненадам.

— Моля те, само да не е слон! — помоли Ив. — Няма да мога да откъсна Роби от него. Само че Том... това е брак — не се сдържа тя. — Готов ли си да поемеш такава голяма отговорност? — Оставах само четири дни. Искаше да се убеди, че синът ѝ е сигурен.

— Така ми се струва — Отвърна Том и се усмихна на сериозното ѝ изражение. — Слушай, ако не ни хареса, винаги можем да се разведем. — Пак размахна пурата.

— Просто си приказваш. — Бе шокирана... но пък защо да не гледа той така на нещата?

— Ами и да, и не... нищо не е окончателно, мамо. — След това я учуди като попита: — Кажи ми, защо вие с Джозеф не се оженихте?

Тя се опита да свие рамене.

— Ами... не знам. Дори така стана още по-добре. Щях да съм два пъти разведена сега, нали? — „Трябваше ли да го направя? Дали не трябваше двамата наистина да се оженим? Нищо не е окончателно...“

Дени се върна с бутилирана вода и чаши на поднос, тъкмо когато Том казваше:

— Винаги съм си представял, че ще си имам половинка и деца, може би затова сега не се чувствам съвсем изперкал.

Как ли си бе представяла тя самата бъдещето, запита се Ив. Все повтаряше, че не харесва това, и което се превръща Джозеф, но какво бе очаквала? Да не се развива и да не се променя ли? Да си е все същият като на двацет и две ли?

— Разказах ли ти за повишението? — Сега вече Том привлече вниманието им. — Страхотно. Ще се занимавам с новата система, дето я изпробваме, и ще получа дялово участие и всичко тръгва. — Широка възбудена усмивка.

— Господи — изпъшка Дени. — Не само че ще се ожениш преди мен, но и ще станеш мултимилионер. Няма да мога да преживея.

Той отпусна глава на масата и се престори, че плаче.

— Ден! Ама това е само една стъпка нагоре по стълбата, честно. Дени вдигна глава и подаде ръка на брат си.

— Приятел, страшно се радвам за теб, честно. А може ли ти и все по-дебелата ти жена да се замислите да си намерите нов дом, за да мога аз да откупя твоята част от сегашния?

— Да, това ще бъде следващото... Ама няма да е в Чингфорд. Май ще си останем в Хакни. И на двамата ни харесва, така че защо да се местим. Още сме прекалено млади, за да се заврем из покрайнините.

— Той изведнъж е пораснал, мамо. — Дени запали цигара за утешение. — Така както вървят нещата, и Ана ще се омъжи преди мен.

— Ана! Да се омъжи!

Ив се разсмя и отпи голяма глътка вода. Вече се чувстваше значително по-добре.

— Горкичкият — съжали непознатия зет тя. — Вие разбирате ли, че ще трябва да ходи поне три години на психоанализа, преди тя да се съгласи? Патрисия обаждала ли се е? — попита след това с надеждата малкото приключение с приятелката на Дени да не излиза наяве.

— Хубавата Патси и шефът на агенцията за модели в момента са на почивка на яхтата му някъде по бреговете на Сардиния.

— Тя липсва ли ти?

— Не бих казал, просто винаги съм си представял, че ще имам своя агенция и яхта.

— Горкият Дени. — Ив се разсмя, протегна ръка и го погали по главата, отново отпусната на масата. — Всичко е наред. Момичето със сребърните бикини пак настъпва насам.

ГЛАВА 32

Подскачаха в пежото през отворената порта и после в тучното зелено поле. Ана и Роби се кискаха възбудено на задната седалка, а Ив се притесняваше за кутиите с храна в багажника и се молеше да са оцелели по време на пътуването.

Беше очаквала да види обикновено поле, но това тук бе истинско съвършенство. Великолепно! Грижливо окосена смарагдовозелена трева, ослепително слънце... Последва въженото ограждение до паркинга и се опита да откъсне очи от великолепните розови и сини тенти, дървения дансинг на открито, украсен с триъгълни флагчета, пластмасовите палмови дървета и огромните букети цветя.

На хълма, на около двеста и петдесет метра, бяха подредени столове в полукръг, готови за церемонията.

Небето беше синьо, не подухваше, бе дванайсет на обяд, очевидно времето щеше да бъде чудесно.

Щом спря колата, Дени излезе от едната тента, за да я посрещне.

— Мамо! Здравсти! Хладилникът не се държи прилично. Дийпа се опитва да практикува „контракции“, или нещо такова, никой няма представа къде се намира Том... Иначе всичко е наред! — Целуна я по челото, а Ана и Роби хукнаха покрай тях, за да проверят какво става.

— Какво? Как така никой не знае къде е Том? — стресна се Ив, щом чу набързо съобщените новини.

— Поне ние не знаем. Тази сутрин, когато станах, него го нямаше в апартамента. Мобилният му е изключен. Не мога да се свържа с него, а Дийпа също не успява.

Дени сви рамене.

— Все още не се притесняваме. Останат още... — той погледна часовника си — часове.

— В багажника има разни неща. Дийпа иска ли да направим нещо друго? — попита Ив.

— Аз съм си получил книжката с инструкции. — Дени извади дебело тесте напечатани листове от задния си джоб и си размахаше. —

Ето, виждаш ли?

Тя видя страници с информация, скици къде да се поставят цветята, как да се подредят столовете, къде да се завържат панделките...

— Тук е още от сутринта, за да довърши тортата, да сгъва салфетки, но сега се прибра да си почине — обясни синът ѝ.

— Притеснена ли е заради Том?

— Не бих казал, но при нея е трудно да се прецени. Като пощуряла е заради тази сватба. А ти притесняваш ли се? — попита той.

— Много, ама много... Може ли да ти взема телефона?

— Да, а ти ми дай тези неща? — Дени започна да разтоварна кутиите и чиниите от багажника на колата.

— Хладилникът ще се оправи ли? Иначе се налага да местим всичко някъде другаде?

— Мисля, че да.

Ив усети, че е нервна, притеснена, неспокойна... и се сети, че това трябва да е от нерви, защото бе майката на липсващия младоженец.

Набра номера на Том и попадна на гласовата му поща. За момент се поколеба какво да каже.

— Том, обаждат се майка ти. Би ли ни се обадил, моля те. Или поне звънни на Дийпа... просто за да сме сигурни, че всичко е наред.

След това затвори и се зачуди дали не трябваше да бъде малко по-строга. Какво ли правеше той? Да не би да се опитваше да докара всички до сърдечен удар.

Тръгна към красивата тента, розова, съвсем в стил Барби, отвътре с драперии, като истинска приказка с позлатени маси и столове.

— Чудесно е — обърна се тя към Дени, все още напрегнат, защото Том можеше да съсипе всичко.

Много редици чаши за шампанско бяха подредени до прибори и наситено розови салфетки. На всички маси бяха поставени малки златни звезди, които блестяха, огромни, пищно аранжирани букети от яркорозови рози със слънчогледи и много бръшлян.

Навсякъде личеше пръста на Дийпа: и кичозните хартиени вятърни мелници закачени навсякъде, и азиатската Барби, облечена в

сари, която целува Кен в тениска, кацнали върху огромната торта в бяло и розово. Беше впечатляващо, но най-важното бе, че отразяваше тяхната същност. Щяха да си направят точно сватбата, която искаха... стига Том да се появеше.

Ана и Роби вече се стрелкаха по дървения подиум, хванали се за ръце, и се преструваха, че танцуват.

— Какво друго мога да направя? — обърна се Ив към Дени.

— Няма кой знае какво. Тук сме от осем сутринта. Трябва ни Том. — Усмихна й се окуражително, поне така се надяваше. — Ела да видиш гледката от върха.

Поведе майка си и двете деца по пътеката към полукръга столове, наредени за церемонията. Хълмът бе малък, но от върха се спускаше стръмно на другата страна и се разкриваше великолепен пейзаж от тъмнозелени гори, малки села, църкви с кули и червени покриви. Слънцето блестеше така ярко, че човек оставаше с впечатление, че е в Италия; понякога Кент можеше да бъде истинска прелест.

— Страхотно — каза Ив. — Готова съм да заплача, а има още четири часа.

— Знам, и аз съм така — усмихна се Дени.

— Дали Том е добре? — попита го тя. — Ти снощи виждал ли си го?

— Да, излезе с приятели и се върна малко след единайсет. Стори ми се съвсем добре... нормален. Е, беше малко нервен, но иначе си бе съвсем наред.

Дени я прегърна през раменете и тя се насили да се усмихне.

— Защо просто не си отидем вкъщи, да се върнем и да се върнем малко по-късно. Сигурен съм, че той ще се появи, и то в дънки, специално избрани за сватбата.

— Не може да бъде!

— Всъщност нямам представа. Пази в дълбоки тайна какво ще облече.

— Май не можем да направим нищо повече — съгласи се Ив, погледна тъмните кръгове под очите на сина си и добави: — Трябва да се напиш, Дени.

— Знам, но няма да е точно днес.

— Наистина ли мислиш, че той ще дойде?

— Да. Защо не? Те са чудесна двойка. Надявам се всичко да тръгне както трябва. — Толкова бе спокоен. Мил, искрен и спокоен. Но какво да каже човек за сватбите напоследък? Надяваш се всичко да се получи, поне за известно време, че ако все пак се разведат — шансовете в най-добрия случай са 60 на 40, — ще запазят добрите си отношения и ще си спомнят хубавите моменти.

— Мамо, защо не си поканила ветеринаря? — попита Дени, докато слизаха по хълма.

— А... Прекалено важен ден е все пак... А и ние... Ние го даваме по-бавно. — По-добро обяснение не успя да измисли. — Пък и имах твърде много други неща, за които да мисля.

— Ясно — отвърна Дени, но усети как го обхваща тъга заради майка му.

— А аз до кого ще седя? — попита Ив. — Да не би да е до Джозеф? Да не би Ана да се е разпоредила кой къде ще бъде?

— Не, не. Настанена си до изключително привлекателния зрял и неженен чичо на Дийпа. Нямам представа как се е получило — усмихна се Дени.

— Аз също, можеш да си сигурен.

Щом се върна, в промеждутъците, докато къпеше децата, гладеше официални дрехи, лъскаше обувки и се занимаваше с косата си, не спря да набира мобилния телефон на Том. Той не се обаждаше. Включваше се непрекъснато гласовата поща. Не можеше да определи какво съобщение да остави. Дали строго? Нещо, с което показва, че му съчувства? Остави и двете, после реши да поговори с Дийпа.

Само че се обади майка ѝ и каза, че Дийпа спяла.

— Тя добре ли е? Нали не се притеснява за нищо? — попита веднага Ив.

— Да се притеснява ли? Не! Толкова е щастлива и доволна. Че защо ще се притеснява?

Хм. Това или означаваше, че всичко с онази луда глава Том е наред, или просто Дийпа не бе споделила с останалите къде се намира годеникът ѝ.

— Косата ми е ужасна! — Ана излезе от банята, където се бе скрила, за да огледа кока си на шаферка, украсен с панделка, и сега бе готова да заплаче.

— А ти какво искаш? Ще се опитам да я направя както предпочиташ.

— Просто я вържи на опашка. Нищо префърцунено.

— Сигурна ли си, че Дийпа няма да има нищо против? Тя ме беше помолила да го направя така.

— Пет пари не давам. — Нацупена страшна муцунка. — И без това е ужасно, че трябва да облека това противно сари.

— Изглеждаш страхотна в сари — опита се да я убеди Ив. Наситенорозово и златно се оказаха доста неудачен избор за Ана. Приличаше на жертва на някой вампир.

Беше вече един, време отново да се натоварят на колата, да пуснат вентилатора докрай, за да прогонят топлината, и отново да се насочат към мястото на сватбата с надеждата Том да се появи.

Когато пристигнаха, бе паркирана само още една кола — на Дени. Докато слизаха обаче, тя видя Дени, изтупан и много красив, да се приближава към тях и да маха.

— Той е тук! — реши тя. — Чакай само да го видя!

Забързаха към другата част на тентата, насочвани от Дени.

— О, Том! — бе първата ѝ реакция.

— Ааа! — Ана наддаде нещо като писък.

Синът ѝ стоеше пред нея в бял официален костюм, синя плисирана риза и за пръв път от тринайсетгодишен подстриган късо. Изглеждаше невероятно. Променен. И го знаеше. Беше се ухилил доволно.

— Извинявай, мамо — започна той, усмихна ѝ се широко и я прегърна. — Не исках да ви стряскам. Просто се погледнах в огледалото тази сутрин, видях се в дрехите, които смятах да облека, и си казах „Да, бе“. Това вече е друго. Ще се женя. Ще ставам баща. Имах нужда от промяна.

— Аз не спрях да се терзя заради теб, а ти си ходил на пазар и на фризьор!

— Е, и много мислих. Вървях ли вървях и... мислих.

— И какво измисли? — Опитваше се да говори строго, но това бе невъзможно с Том, защото бе млад, малко глуповат и наивен, но пък с толкова добро сърце.

— Измислих, че всичко ще стане много гот.

— Гот? Гот? Е, щом ще бъде гот... тогава всичко е наред. — Ив бе скръстила ръце, но така и не можа да му се ядоса.

— И написах наново брачните си клетви. Всички ще се опулят, гарантирам.

— Няма начин — каза му Ана. — Това са просто сантиментални дивотии.

— Ана! И ти вярваш в тези дивотии. Не се преструвай, че не вярваш. Както и да е, нали мама изглежда страхотно? — отбеляза Том.

— Още съм ти сърдита — отвърна Ив. — Не се опитвай да се измъкнеш.

— Великолепна си — усмихна ѝ се той. — Направо падам от кеф заради косата ти.

Ана и Роби се изкискаха и просто нямаше смисъл повече да се прави на сърдита и бе най-добре да се усмихне на Том. Та това бе денят на сватбата му.

— Влизайте... време е за първата бутилка този ден. — Дени се отправи да атакува хладилника в тентата.

За какво бърбиха и се смяха, докато си правеха пикник на тревата и изяждаха сандвичите, плодовете и тортата, които Ив бе донесла, заедно с двете леденостудени бутилки шампанско, тя не можа да си спомни.

Освен казаното от Том.

— Сандвичи с яйца! Мамо! Не мога да ги ям... младоженецът не може да лъха на яйца.

— Всичко е наред. Дошла съм подготвена — успокои го Ана и бръкна в огромната си раница. — Ще вземеш „Тик-так“, специално за теб ги донесох.

Тя наблюдаваше четирите си деца да се смеят и да се шегуват и сърцето ѝ се изпълваше с гордост, всъщност бе готова да се пръсне, затова отблъсна мисълта, че това е някакъв край. Следващия път, когато щяха да си направят семеен пикник, щяха да присъстват и Дийпа, и бебето. Но това бе хубаво, не бе тъжно, нали? Защо тогава се чувстваше толкова разстроена?

Първият гост, който пристигна малко след три следобед, бе Джозеф. Той спря смешната си малка кола, която според нея никак не му отиваше. Беше прекалено висок за миниатюрното возило. Изскочи и се разгъна също като герой от анимационен филм, облечен в бял

ленен костюм... и по всичко личеше, че е сам. Усмиваше им се, махаше им, понесъл огромен увит пакет, който притисна до гърдите си, когато Ана се хвърли към него.

Ив погледна Роби, който не се затича, но застана на края на одеялото и заподскача от радост.

— Това е татко ми Джофус, това е татко ми Джофус — повтаряше безспир и всички се разсмяха.

Джозеф целуна всички, дори Дени и Том, а Роби грабна на ръце и го прегърна.

— Казвай, Том, как си? — попита Джозеф.

— Много гот.

— Естествено. Браво. Много хубава риза... Как е госпожата?

— Супер... остават й около три седмици и половина до старта, но се оправяме. Добре е.

Джозеф подаде пакета и преди още Том да го отнесе под тентата, добави:

— Имам още един малък подарък и искам да поговорим, така че щом ти остане малко време... преди церемонията, ако може, нали?

— Добре, ама не трябваше, да знаеш.

— Напротив.

Джозеф седна на одеялото до тях, прегърнал Ана от едната страна, а Роби се зае да си поиграе с връзките на обувките му.

— Значи така, Иви, първият излетя от гнездото. Как си? — Усмиваше й се. А тя се стараеше да не забелязва колко добре изглежда той.

— Супер, наистина, супер. Просто не ме карай пак да се разплаквам. Май изобщо не трябваше да си правя труда да си слагам грим.

— Къде е Мишел? — попита Дени. — Добре ли е?

— Ами... предаде най-искрени извинения, че няма да успее да дойде. Разтегнала си е гърба.

— Горкичката. Как стана? — Ив се надяваше да звучи искрено, но бе истински облекчена, че Мишел няма да присъства.

— А... във фитнеса май. — Джозеф приключи с този въпрос и погали Ана по главата. — Изглеждаш чудесно — каза й.

— Харесва ли ти? — усмихна се тя. — Аз съм миниазът на Дийпа.

Всички се разсмяха при тези думи.

— И така... нямам търпение да се запозная с Денис. — Джозеф се обърна към Ив с усмивка.

— Аха! — възкликна тя. — Ще трябва да ми кажеш какво мислиш.

Той ѝ кимна и вдигна вежди.

Цял конвой коли се насочваше към полето. Време бе да сгънат одеялото, да си пригладят дрехите и церемонията да започне.

Ив прегърна Том за последен път и застана до него.

— Ами това е... — Погали го по скъсената коса и по голия врат. Младежът погледна налетите ѝ със сълзи очи. — Готов ли си? — попита тя.

— Да. — Постави ръка на рамото ѝ и я притегли, за да я прегърне. — Ами ти готова ли си? — попита я на свой ред.

— Мисля, че да — успя да каже Ив и притисна буза към самото му. — Толкова се гордея с теб. — Извинявай — подсмъркна. — Дори не предполагах, че ще бъде толкова трудно.

— Всичко ще бъде наред — успокои я Том.

— Да. Обичам те — каза Ив.

— И аз те обичам — призна синът ѝ и я потупа по мъжки по гърба.

След това бе време да се смесят с гостите, да посрещнат хората и да ги заведат до местата им. Джен и съпругът ѝ Райън слизаха по хълма към тях, а Тери и Джон ситнеха отзад.

— Господи, момчетата ти изглеждат чудесно — прошепна тя на Джен, когато двете се прегърнаха. — А шапката ти е истинска мечта.

— Казвай как си, стара чанта такава? — попита Джен. — Приличаш на човек, който е циврил целия следобед.

— Наистина ли? Не може да бъде.

— Не, не, само се шегувах. — Защо ѝ трябваше да кара майката на младоженеца да изпада в паника? — Изглеждаш чудесно — побърза да се поправи Джен. — Великолепно. — След това забеляза младоженеца. — Вижте Том! Господи! Направо не мога да повярвам!

— Ив! — Ето я и Джейни. Лъчезарна, загоряла, върналата се от самостоятелната си почивка в Южна Америка Джейни. А Дейвид до нея изглеждаше отпочинал и щастлив... ами децата — те определено

имаха ужасен вид! Но това, според Ив бе добре. Кристин бе в готически черна униформа, със задължителната за четиринайсетгодишните черна очна линия, а пък Рик навлизаше във фазата, с която Том току-що се бе сбогувал... дълга коса, просулени дънки и надпис „Надървен“ на тениската му.

Най-важното бе, че Джейни ги бе оставила да дойдат облечени по този начин. Всички изглеждаха щастливи. А това бе прекрасно.

Тя прегърна силно сестра си.

— Държиш ли се? — попита Джейни.

— Направо съм пред разпадане. Трябва да седнеш до мен, за да ме щипеш, ако започна да цивря.

— Татко идва, само да изкачи хълма — добави Джейни с доста странно изражение и интонация.

— Господи, има ли нужда от помощ?

— Не, не, не и не... А, ето го и него с приятелката му Марта! — прошепна театрално Джейни.

Ив се обърна и видя баща си, вече почти до тях, наконтен като застаряваща английска телевизионна звезда, с костюм и искрящо бяла риза. На ръката му се гънеше заоблена очарователна блондинка, която едва ли бе на повече от шейсет.

— Очевидно са се запознали в болницата — обясни Джейни.

— Не може да бъде! — Ив бе озадачена.

— Ивлин! — Баща ѝ ги бе забелязал. — Искам да те запозная с един човек. Марта много би искала да се заеме с йога.

Ив целуна баща си и ѝ се прииска да извади лист и да запише всички въпроси, които напиреха в главата ѝ, но...

— Не е ли това Денис? — прошепна изумена Джейни.

Ив се обърна, погледна и кимна.

— Здравей, Денис, Сюън... елате да поздравите Джейни и семейството ѝ.

Всичко бе съвършено умерено и цивилизовано, с много любезни ръкостискания и „Приятно ми е“. Ив и Джейни се споглеждаха тайно и повдигаха една към друга вежди. Баща им се стараяше усилено да прикрие неодобрението си към този човек.

Ив реши, че е странно колко Денис и семейството му приличат на типични англичани. Той бе облечен в обичайния за сутрешни тържества костюм, а тя бе в рокля от зелена тафта, с шапка. А Ив си

мислеше, че за почти две десетилетия отвъд океана поне малко ще заприличат на американци.

Дъщерите им бяха с дълбоки деколтета, разголили крака под пъстрите минирокли със сака. Изглеждаха предизвикателни, а когато се приближи да ги поздрави, усети аромата на чиста коса, пъпешов парфюм и удоволствието да бъдеш на четиринайсет и шестнайсет.

Най-сетне всички се настаниха и дойде моментът Дийпа да мине бавно и спокойно по пътеката към върха на хълма, хванала под ръка баща си, а Ана я следваше.

Ив си поемаше дълбоки глътки въздух, усмихна се и се опита да не плаче, когато ги видя заедно.

Бе на първия ред с Дени от едната страна, а Роби се гърчеше от другата, Джейни и семейството ѝ до тях.

Джозеф бе на реда зад тях, а Ив си представи, че Денис и семейството му са доста по-назад.

Опита се да не откъсва очи от малкия си син и купчината дървени влакчета, докато Дийпа и Том изричаха общоприетите клетви, а след това произнесоха тези, които бяха измислили сами. Надяваше се Роби да я разсейва, за да успее да преживее церемонията. Но от време на време вдигаше поглед и забелязваше Дийпа, блесналите ѝ очи, вдигнати към Том, озарени от щастие, и сълзите ѝ отново бликваха.

Том държеше булката за ръката, не я изпускаше от поглед, докато изричаше:

— Ще те обичам и ценя, ще те уважавам, Дийпа — по най-добрия начин, на който съм способен, — а е очевидно, че невинаги ще бъде лесно.

Част от публиката се засмя, но той продължи най-искрено.

— Когато нещата не вървят добре, обещавам да си спомням днешния ден и как се чувствахме. — След това добави почти шепнешком: — Защото днес е съвършен ден и има достатъчно любов, която да ни стигне за цял живот.

Ив усети, че не може да се сдържа повече, и заплака колкото бе възможно по-тихо. Роби и влакчетата му се размазаха пред очите ѝ. „Достатъчно любов, която да ни стигне за цял живот...“ Господи. Едва успяваше да си поеме въздух от усилие да потисне плача. Усети ръка на тръпнещото си рамо. И я стисна с всички сили. Нима тя някога бе имала любов, която да ѝ стигне за цял живот? Мислите нахлуваха в

главата ѝ и си каза, че нещата няма да станат по-добри. Едва сега забеляза, че ръката бе на Джозеф, не на Дени, и това я накара да се разплаче още по-силно. Нима щеше до края на живота си да съжалява, че се бе разделила с него?

Дийпа изрече клетвите си след много прекъсване и бърсане на очи и най-сетне двамата се целунаха, като внимаваха да не притиснат розовото ѝ коремче, сред всеобщо ръкопляскане и подвиквания. Ив ги наблюдаваше, Дийпа с лъскави сандали и яркорозово сари — бялата бухнала сатенена рокля бе върната в магазина — и Том с къса коса и костюм. И двамата, едва навършили дваисет, разбираха обвързването много по-добре от нея. Те не се бяха променили, но бяха успели да разберат, че трябва да се привържат един към друг и да направят компромиси, за да се срещнат по средата. Иначе единственият им шанс бе да се раздалечават.

Чантата ѝ бе пълна с кърпички, така че бързо избърса сълзите и съумя да стане, да започне да ръкопляска и да се усмихне.

— Те ще се справят заедно, нали? — обади се Джозеф зад нея. Тя се обърна и му се усмихна.

— Да, ще се справят.

— Ти добре ли си? — попита той.

— Добре съм. Наистина — усмихна се Ив и откъсна поглед от него, за да се обърне.

И след това я поде шеметният вихър на сватбата... снимки, хвърляне на конфети, шумът на повече от сто гости, които поздравяваха, говореха и се веселяха. Сред шумотевицата Ив успя да хване Дийпа и Том сами.

— Плака, нали? — попита я Том и я прегърна. — Направо не си спряла.

— Да, скъпи, плаках. Беше толкова красиво.

— Виж ми пръстена! — Дийпа, прегърнала новия си съпруг, ѝ го показа. — Само го погледни! Когато Том го извади от джоба си, за малко не получих удар! Не мога да го сложа на дебелия си пръст, но иначе е страхотен!

Ив погледна протегнатата ръка: три огромни диаманта бяха подредени на фина халка.

— Прелестен е — съгласи се тя... и изобщо не беше по джоба на Том.

— Моля те, кажи ми, че не си похарчил целия депозит за апартамента? — обърна се към него Дийпа и изрече тъкмо думите, които бяха в главата на Ив.

— Ами... не. Трябва да обясня какво стана точно с пръстена... но нали няма да ми се сърдиш. Обещавам после да ви кажа — приключи набързо, тъй като ги нападнаха следващите роднини, за да ги поздравят.

Под тентата Ив гушна Роби и огледа събралото се множество, за да реши с кого да поговори.

— Роби, за малко да забравя, че имах нещо за теб. — Джозеф идваше при тях. Точно сега не искаше да се вижда с него, защото бе все още развълнувана от церемонията.

Той измъкна малко влакче от джоба на самото си и го подаде на Роби.

— Благодаря ти, татко Джофус.

— Господи — изпъшка Джозеф. — Това име ме кара да се чувствам така, сякаш съм поне на сто години, а не мога да го отуча.

— Горкият татко Джофус — успя да се усмихне Ив.

— Каква прекрасна двойка. — Една от възрастните лели на Дийпа се приближи. — Виж ти, дори облеклото ви си подхожда, а това вашето малко момченце ли е? — Господи, май говореше за тях.

— Да — отвърнаха едновременно. Значи дрехите им си подхождали? Тя погледна кремавия му костюм и реши, че жената е права. Той вече се бе възхитил на роклята ѝ, но отново я огледа.

— Сигурно ви носи толкова много щастие. На колко е?

— На три — отвърна Ив.

— Първото ли ви е?

— Ами!... — Ив се усмихна, защото не знаеше какво да каже. Цялата история, че тя е майката на младоженеца, но двамата с баща му отдавна са се разделили, а същевременно има две деца от Джозеф, но двамата са се разделили, преди Роби да се роди... всичко бе твърде дълго за разправяне и доста объркано...

— Не, имаме и дъщеря — каза Джозеф.

— Но това е чудесно. И момиченце, и момченце. Това е истински късмет. Ще си имате ли още? — Въпросът бе зададен дръзко, както само лелите умеят да питат.

— Ами... ще видим — отвърна Джозеф и така спести допълнителните неудобни въпроси.

— Струва ми се, че Дийпа иска момче — смени темата Ив с надеждата лелята да престане да се занимава с тях двамата.

— О, да. Вижте й формата на корема. Сигурна съм, че ще бъде момче. — Лелята им се усмихна и след това тръгна да си търси по-благодатни жертви.

— Нилс тук ли е днес? — попита Джозеф.

— Не... за съжаление не успя да дойде — излъга Ив. Бе по-лесно да му отговори така, а и не бе сигурна, дали иска Джозеф да разбере, че най-значителната й връзка след раздялата им се бе разпаднала толкова бързо.

— Трябва да си поговорим... може би не точно днес — добави той, докато обхождаше с поглед морето от гости, които тя трябваше да поздрави. — Аз се връщам в Лондон.

— Наистина ли?

— Да... проектите по защита на околната среда — усмихна се той. — Ще ти разкажа всичко... но искам да помислиш и да ми позволиш да вземам децата по две-три вечери през седмицата. Да си делим грижите за тях.

— Ясно. — Господи, та това бе съществена стъпка. Две-три вечери на седмица! Зачуди се дали ще може да го направи, а в същото време се зарадва, че той искаше тази отговорност.

— Ив, ето къде си била! — Нечия ръка я прегърна през кръста и тя се обърна към Джейни. — А, Джозеф, здравей... не сме се виждали цяла вечност. — Джейни се зарадва искрено, когато го видя. — Как си?

Дали Ив си въобрази, или той наистина трепна, когато я видя.

— Разбрах, че ще се жениш.

Когато Джозеф заведе Роби да му сипе сок, Джейни не се сдържа и призна пред сестра си:

— Той е просто невероятен. Много по-хубав е, отколкото го помня.

— Така е — съгласи се Ив. — Разхубавява се с годините. Просто не е честно.

— И е толкова добър с децата.

— Джейни! — предупреди я Ив. Ако Джейни загреваше, за да й изнесе лекция на тема „Как можа да изпуснеш този мъж?“, просто не

бе уллучила момента. — Разкажи ми за твојата неверојатна почивка.

Обядът се изниза, минаха и речите... Ив трябваше да разговаря с кого ли не. С цялото семейство на Дийпа, да не говорим за очарователния чичо Рани, нарочно поставен до нея по време на обяда, защото новото семейство не се бе въздържало да пробва силите си в сватовничеството. Психолог по професия, Рани измъкна от нея историята на живота ѝ — поне така ѝ се стори, — докато Роби се опитваше да я разсейва.

Дойде времето за танци и Джен застана до нея с чаша джин фис — за нея глупости като безалкохолни коктейли, защото било неин ред да кара, не съществуваша — бе все още с шапката си, бюстът ѝ бе доста предизвикателен под нещо черно, сребърно и много тесничко.

— Всичките ти деца изглеждат страхотно — призна Джен. — Ти също, кльощава крава такава.

— Я се виж ти! Великолепна си, обичам те — усмихна се Ив, отново готова да ревне.

Музиката бе започнала по залез и малкият син на Джен, Джон, се подрусваше редом до Ана на дансинга. Роби гледаше какво правят и копираше на безопасно разстояние.

— Ти да не си такава ревлива, защото си майка на младоженеца? — прегърна я Джен.

— Естествено. Не питай, защото пак ще започна.

— Те са една изключително прекрасна двойка. Сигурна съм, че ще се справят.

— Надявам се.

— Да, скъпа, всички се надяваме. — Джен отпи нова глътка. — Мисля, че Тери ще се оправи, поне така ми се струва.

Тери, сега на двајсет и една, бе ужасен като тийнейджър, но май най-сетне се бе укротил.

Джен кимна с глава към големия си син.

— Решил е да става водопроводчик.

— Водопроводчик! Чудесно! Ще изкарва повече пари от рокзвезда — разсмя се Ив.

Лизи от службата също се приближи.

— Бившият ти съпруг, между другото — обърна се тя към Ив, — е пълен смотаняк. Бившият ти приятел... виж, той е друга работа.

— Аха — съгласи се Джен.

Ив ги слушаше с половин ухо, защото ѝ се стори, че чува нещо за бамбуков покрив и бамбуков под от уредбата. Обърна се по посока на музиката и... да, наистина, това бе песен, която не бе чувала от години. Една глупава, ама много глупава песен, която направо побърка Джозеф едно лято. Не я бе слушала оттогава — „Бамбуковата къща“, и предположи, че той е запазил някоя плоча още от едно време. А ето го и него, изникна до нея усмихнат, пое чашата от ръката ѝ и я потегли към дансинга.

— Заради едно време. — Заради едно време ли? Това пък какво трябваше да означава?

— Ти ли донесе тази плоча? — попита тя.

— Не. Няма нищо общо с мен. — Истина бе. Джозеф бе не помалко изненадан от нея, когато чу песента.

В тази песен се римуваха списанийце и капучинце. Бе забравила колко е глупава, не се бе сещала за нея от години, ала сега откри, че помни всички думи, дори онази част с дам, дам, ди, дам.

Ана и Роби вече танцуваха, Дийпа и Том също. Дори Дени се бе отправил към дансинга с момиче, което тя не познаваше.

Тя, Джозеф и децата ѝ не можаха да се сдържат и запяха и затанцуваха стъпките, които бяха измислили онова лято. Другите танцуващи се отдръпнаха за момент, забелязали, че това е нещо семейно, но бързо им махнаха да се присъединят и те.

Накрая диджеят пусна песента три пъти поред. По-късно щеше да върне плочата на Ана, която щеше тайно да си я прибере в раничката, без да спомене и дума пред останалите.

По време на песента Ив не откъсваше очи от Ана и Роби и се смееше с тях — бе готова на всичко, за да не мисли за ръката, обгърнала я през кръста. Джозеф я придърпваше и отблъскваше, докато изпълняваха стъпките... до, до, ди, до. Когато и да се престапаше да вдигне поглед към него, забелязваше, че очите му не се откъсват от лицето ѝ.

Нямаше как да знае, че докато вечеряха, Джозеф бе забелязал как говори и се смее с чичото на Дийпа, докато храни Роби. Джозеф бе наблюдавал ръцете ѝ, малки, но силни, късите нокти, подходящи за работа в градината, с едната ръка прегърнала сина им, седнал в скута ѝ, докато другата ловко се справяше с лъжицата. Гледа дълго и напрегнато тези ръце и усети как го обзема спокойствие, стори му се,

че идва на себе си, и разбра с изключителна яснота, че Ив, Ана и Роби бяха любовта на живота му. Всичко останало бе пълна глупост. Сега единственото, което му оставаше, бе да я накара и тя да започне да мисли като него.

— Загряхте ли вече? — прогърмя гласът на диджея по високоговорителите. — Значи е време за салса.

Ив и Джозеф бяха почти спрели. Тя си помисли, че е време да престане да танцува с него, защото се чувстваше прекалено развълнувана.

— Може ли още един танц? — попита той. Още нямаше намерение да я пусне.

— Танцувам салса само с Джен. — Говореше задъхано и започваше да се изчервява.

— Защо?

— Защото винаги водя аз.

Музиката гърмеше ритмично, жива и неустоима. По кадифеното синьо небе бе останала само една ивица, оцветена в златно и розово, и на дансинга ставаше все по-тъмно, атмосферата — по-тайнствена, защото единствената светлина идваше от запалените фенери.

Той я привлече по-близо до себе си и двамата се смесиха с танцуващите.

— Тогава, води ме — каза, но думите прозвучаха толкова близо до ухото ѝ, тялото му бе толкова близо до нейното, вратът му почти докосваше лицето ѝ... Какво се опитваше да направи с нея?

— Съжалявам, Джо. — Ив се отдръпна от прегръдката му. — Трябва да пийна нещо, честно... да се охладя малко. — Обърна се и се отдалечи колкото бързо успя, с надеждата той да не е тръгнал след нея.

От безопасното място на бара остана да наблюдава танцуващите. Дийпа не се предаваше и бе в центъра на танците. Ив се зачуди дали да не отиде да ѝ каже да го дава по-леко. След това си нареди да престане да се държи като квачка. Дийпа бе студентка по медицина, която познаваше тялото си. Това все пак бе нейната сватба, нека танцува до насита. Том се смееше с нея, и я въртеше в кръг.

В този момент бащата на Ив застана до нея и настоя двамата да изпият заедно по едно.

— Нещо по-силно този път. — Погледна подозрително портокаловия ѝ сок.

— Е, казвай... Марта ми се стори много приятна — предизвика го тя.

Баща ѝ заговори за новата си приятелка и за сватбата... за Том... за другите ѝ деца, но единствените думи, които Ив чу, които запомни, на които обърна внимание, бяха в момента, когато той стисна ръката ѝ и заяви сериозно:

— Никога не е прекалено късно, Ив. Когато станеш на моята възраст, няма да съжаляваш за нещата, които си направила, а за тези, които не си.

— За какво говориш, татко? — Тя се отдръпна със срамежлива усмивка.

— За партньора ти в танците.

— Да, добре. — Отпи дълга глътка от шампанското, което ѝ бе подал.

— Роби трябва да отиде до едното място. — Двете ѝ малки деца бяха застанали пред нея. Роби бе пребледнял от изтощение, защото часът му за лягане бе минал много отдавна. И на двамата косите бяха мокри от пот заради танците цялата вечер.

— Дългът ме зове — обърна се тя към баща си и понесе малкия към химическите тоалетни в далечния край на тентата.

— Ив! — Джен застана пред нея. — Трябва да ти кажа нещо...

— Не може ли да почака малко? Отиваме до едното място.

— Чорапите на Джозеф... Това е знак — съобщи Джен и се отдалечи. Какво? Ив го отдаде на прекалено многото чаши шампанско.

Свила се в тясната тоалетна кабина, Роби вече бе заспал, сложил глава в скута ѝ, тя се заслуша ужасена в разговора в съседната кабина.

Дъщерите на Денис, Сара и Луиза, смъркаха кокаин и се кискаха необуздано как били взели напълно безплатно наркотика от диджея.

— Ама нали се сещаш, че след това той ще иска нещо. — Чу се нов прилив на смях, подбуден от ефекта на кокаина.

Ив не можа да го понесе. Пред тези две красиви момичета — едното можеше да бъде нейно, тя не можа да спре тази нелогична мисъл — бе целият живот.

Не можеше да се изправи сама пред тях, защото нямаше това право.

Когато най-сетне излязоха, тя вдигна Роби на ръце и тръгна да намери Денис. Той седеше сам на една от по-малките маси и

оглеждаше съседните, стиснал голяма чаша джин с тоник.

— Здравсти, Денис. — Насили се да се усмихне и придърпа стол, за да седне до него, а Роби продължаваше да спи в скута ѝ, напълно отпуснат.

След като любезно обсъдиха сватбата, тя събра смелост и му разказа за дъщерите му.

— Ясно — процеди той. Вдигна чашата и я пресуши, след това подръпна ръкавелите.

Странно, но си спомняше този негов навик и ѝ се стори необичайно, че вече не познава този човек, а в същото време се сеца за всичките му нервни движения.

— Те бяха в клозетите — каза най-сетне той. — Типично за Ивлин, нали? Не може ли модерната нахакана Ив да каже кенеф, или лайнарник, или нещо по-така?

— Това отговор на зрял човек ли е?

— А ти какво, по дяволите, очакваш да кажа, Ив? — Подчерта името ѝ с присмех.

— Не можеш ли да ги спреш? Не можеш ли поне да поговориш с тях? — попита тя. — Те са ти деца.

— След като рехабилитационна терапия за петнайсет хиляди лири не бе в състояние да ги спре, какво според теб мога аз да направя? — Денис махна на бармана и посочи чашата си. — Аз съм им просто баща. Онзи с дебелия портфейл, който вади пачките — за дрехи, за училища, за коне, за почивки. Очаквам да започна да плащам за коли, за аборти и пластични операции на носовете им. Те само това искат, парите ми, а ми сервират само гадости. — Вече говореше прекалено високо.

— За Бога! — просъска тя с надеждата да го накара да замълчи.

— Кажи ми, какво очакваш да направя аз?

— Господи, Денис. — Усети как я обхваща бяс към него, бяс, който съвсем не бе на място. Сляп гняв заплашваше да се отприщи всеки момент. — Може би просто искат да ги обичаш, да им обръщаш внимание... да бъдеш родител, за Бога — избълва тя. — Да бъдеш родител, Денис, това означава много. Това е да поемеш собствената си отговорност, да бършеш носове и дупета, да им помагаш с домашните, да учиш децата си да ходят, да говорят, да четат, да плуват. Да присъстваш всяка седмица на футболните им мачове дори когато вали

и е студено, да промиваш ожулените им колене, да им четеш дълги и досадни приказки за лека нощ, да ги изслушваш, когато се оплакват заради неволите си с гаджетата. Приготвяш им закуска, обяд и вечеря, ден след ден, седмица след седмица и ги убеждаваш, че това трябва да се изяде. И знаеш ли каква е наградата ти за всичко това? — Гласът ѝ започваше да трепери от усилието. — Наградата ти е щастливи спокойни деца, които те обичат, но порастват, изнасят се от дома ти, заминават нанякъде, започват свой живот и си имат свое семейство.

Той отпи от новата чаша, преглътна и се обърна към нея.

— Е, ти си била съвършеният родител. Тук никой не може да спори. Но беше кофти съпруга — добави. — Децата винаги идваха на първо място. И знаеш ли какво? Не ме учудва, че си пак сама, нищо че имаш още две деца. В живота ти никога няма да има място за някой друг. И не е възможно да има, след като си толкова заета да се правиш на съвършената майка. — Сякаш ѝ бе ударил шамар. От очите ѝ бликнаха сълзи. Как смееше?

— Я да млъкваш, Денис — заяви яростно тя. — Ти и представа нямаш. Нямаш никаква представа. Налагаше се да справям с всичко сама. Да не би да си въобразяваш, че не съм искала да се сближа с някого? Само че ти направи живота ми истински ад.

Усети, че някой бе спрял зад стола ѝ, но бе прекалено разстроена, за да замълчи.

— Сега вече момчетата нямат нужда от теб, Денис, не се нуждаят от парите ти, нито се впечатляват от постиженията ти, нито ги интересува работата ти... Те имаха нужда от теб, когато бяха малки. А ти ги разочарова.

Съпругата на Денис, Сюзън, се бе приближила до масата, Том и Дени също бяха изникнали. И двамата бяха поставили ръце на раменете ѝ и разтриваха врата ѝ.

— Всичко е наред, мамо — каза Том и клекна до масата, за да се опита да ги умиротвори.

— Ако с момчетата искате да се опознаете сега, няма проблем — заяви Ив, вече по-спокойна. — Само че никога няма да разбере това, което направи, и никога няма да ти го простя.

Денис вдигна чашата и я изпи, след това най-спокойно я остави на масата. Когато я погледна, Ив усети как я пронизва болка, защото забеляза сълзи в очите му.

— Съжалявам, Ив. Извинявам се на всички ви — започна той. — Май не мога да направя нищо повече.

— Е, поне едно извинение е добро начало. — Това бе гласът на Джозеф. Отне й момент, за да разбере, че зад нея е застанал Джозеф, че отново е поставил ръце на раменете ѝ.

— Мисля, че е време да си тръгваме — обърна се Сюзън към Денис. — Знаеш ли къде са момичетата?

При тези думи той се изсмя горчиво в отговор и се изправи.

— Лека нощ на всички. Приятно прекарване — бе всичко, което каза. След това хвана Сюзън за ръката и двамата излязоха от тентата.

Дени изпусна дълго сдържания въздух.

— Това беше то.

Ив бършеше сълзите си, а Джозеф бе коленичил до нея.

— Всичко е наред. Ще се справиш — казай. — Той заслужаваше всяка твоя дума. Абсолютно всяка дума. — Двата се гледаха в очите и Ив осъзна, че се бе случило нещо важно, последните вериги, с които я държеше Денис, се бяха скъсали, нямаше ги.

Том усети, че се натрапва, но имаше нещо важно, което трябваше да попита майка си.

— Знам, че не е подходящият момент — започна той. — Случайно да знаеш къде е Джен? — Ив веднага забеляза притеснението по лицето му. — Дийпа иска да говори с нея, защото се чувства странно и започва да се безпокои.

— Господи! — Ив подаде заспалото дете на Джозеф, скочи и хукна да търси Джен.

Когато Джен и Дийпа се върнаха от тоалетните, където бяха направили импровизиран преглед, и Том, и Ив усетиха вълнението им, дори изненадата, защото по израженията им личеше, че нещо се е случило.

— Да, това е началото на раждането — обърна се Джен към Том тихо и спокойно, за да не разберат всички присъстващи. — Трисантиметрово разкритие. Време е да се връщаме в Лондон.

— Ама нали остава само половин час до окончателното изпращане — опита се да протестира Дийпа. — Не може ли просто да почакаме, а след това ще потеглим в сватбената кола, както бяхме запланували? Ще отидем направо в болницата.

Джен се колебаеше.

— Двайсет минути най-много — направи компромис тя. — Ще се кача с теб, в случай че ти трябва акушерка по-бързо, отколкото предполагаш.

Двойката се усмихна при тези думи, защото всичко все още им се струваше смешно.

— Виж ме, съвсем добре съм — обясняваше ѝ Дийпа. — Просто нещо ме пробужда от време на време.

— Ами... нещата сигурно ще бъдат доста бавни и часове наред няма да се случи нищо, но водите ти могат всеки момент да изтекат и тогава всичко ще се ускори.

Мисълта, че водите ѝ ще изтекат по време на сватбеното тържество, накара Дийпа да се разбърза.

— Моля за внимание, съберете се всички в кръг за изпращането.

Това бе съвършеният край на сватбата. Всички гости се събраха около двойката, ръкопляскаха и пееха под звуците на музиката, докато Дийпа и Том минаха, за да целунат и прегърнат присъстващите, като се опитаха да не се предават на вълнението. Беше напълно безнадеждно и Ив заплака високо, прегърнала от едната страна Джейни, а от другата Дени.

Дийпа бе казала на майка си и на сестрите си какво става и новината бавно се разпространяваше. Изпращането се превръщаше в истерия от вълнение и загриженост.

— Дийпа, да се пазиш!

— Обичаме те!

— Бог да те благослови!

Около тях се разнасяха викове, докато се качваха в колата — лъскав бял фолксваген костенурка с шофьор — и обясняваха на шофьора за промяната в плановете.

— Ти ще останеш ли още малко? — обърна се Джозеф към Ив, когато колата се скри от погледите, а роднините отдъхваха от блъсканицата при последните си опити да целунат булката и да пожелаят всичко най-добро на младоженците.

— Не! — обясни Ив. — Раждането ѝ е започнало и те тръгнаха към болницата. Ще чакат на първата отбивка на пътя, за да кача Джен при тях. Това е в случай, че...

— Господи! Тръгвай тогава. Вие двете с Джен защо още сте тук? Аз ще дойда с Роби и Ана. Може да се окаже, че имате нужда от още една кола... или още някой да помогне.

— Ами... — Забеляза колко е развълнуван, не можеше да му откаже. — Аз ще взема Роби, защото седалката му е в моята кола, но ти можеш да закараш Ана у дома и да чакате новините, става ли? — И му подаде ключовете от къщи.

Малкото пежо бръмчеше и подскачаше по магистрала М23 към Лондон. Отдавна бе изгубила фолксвагена от поглед, но бе решена да пристигне навреме в болницата. Непрекъснато се озърташе, да не би да изпусне бялата кола, в случай че първото ѝ внуче решише да се появи по-рано. Те бяха с Джен, повтаряше си, значи всичко ще бъде наред.

Погледна малкото си момченце, заспало дълбоко, отпуснато на задната седалка, и си спомни как Джен го изроди пиццъ и ритащ. Не бе позволила на Джозеф да присъства в родилното. Беше ѝ се сторило прекалено необичайно, при положение че двамата бяха разделени, а той вече се виждаше с друга. Тогава Джозеф се втурна вътре, в същата болница, в която сега откарваха Дийпа. Ив го бе пуснала да види сина си, след като и двамата бяха изкъпани и готови за посетители.

Той бе подържал бебето в скута си и бе погалил мократа копринена коса, прекалено развълнуван, за да каже и дума.

Съвършеният родител. Кофти съпруга. Думите на Денис все още звучаха в ушите ѝ. Беше я заболяло много, защото до известна степен бяха истина. В живота ѝ нямаше място за партньор, защото тя не бе искала да има. Беше си казала, че не може да понесе загубата на още една любов.

Натисна газта по-силно, бръмммм, пътят беше празен, но колата не можеше да вдигне повече от сто и петдесет. Ако полицията я спре сега, нямаше много да ѝ се зарадват.

Когато стигна в чакалнята пред родилното, след като бе тичала по дългите коридори със заспалото дете на ръце, Дийпа и Том вече бяха заедно с Джен в родилната зала.

— Всичко върви добре — успокои я сестрата на рецепцията. — Първата фаза е доста бавна при нея, но се справя добре. Сега само трябва да се чака.

Ив бе изпила половината чаша от отвратителния чай на болницата, когато с удивление забеляза Джозеф и много бледата Ана, все още в розовото сари, стиснала го за ръка.

Тъкмо се опитваше да обясни на сестрата защо е тук, когато Ив се приближи да ги посрещне.

— А, здрасти. — Той изпита облекчение, когато я видя. — Ана настоя. Категорично заяви, че няма да се прибере вкъщи, след като всички останали са тук. И аз... ами... разбирам я.

— Бебето роди ли се вече? — Ана бе толкова възбудена, че сигурно нямаше да може да заспи цялата нощ. А вече бе един и половина сутринта.

— Не, Но Дийпа е добре. Ще трябва да се върнете с мен и да пиете чай. Ако сестра Лиан няма нищо против.

Сестра Лиан обясни, че е по-добре да отидат в кафенето, и ги успокои, че ще изпрати някой да им съобщи новините, когато се случи нещо.

Пред тях имаше четири чашки от стиропор, защото Роби също се събуди, ококори се и му се играеше. Най-сетне, малко преди четири им съобщиха новината.

Джен се появи в кафенето поруменияла, косата ѝ бе разрошена, по врата ѝ бяха избили червени петна, точно на местата, където найлоновата престилка, сложена върху официалните дрехи, я бе прежулила.

— Честито. — Тя прегърна Ив, а гласът ѝ трептеше от сълзи на вълнение, защото току-що бе изродила внука на най-добрата си приятелка и имаше чувството, че ѝ поднася подарък. — Вече си баба. Стана баба. Те си имат красиво момченце, три килограма, шестстотин четирийсет и пет грама. Да знаеш, Ив, съвършен е. Просто е съвършен.

Всички скочиха на крака.

— Тя как е? — успя да попита Ив. — Може ли да отидем да я видим?

— Разбира се! Много е добре... уморена е. Чакайте само да ги видите, веднага ще се влюбите.

ГЛАВА 33

Пуснаха ги всички, дори Джозеф, когото отначало сестра Лиан спря на вратата с разпоредбата, че могат да влязат само хората от семейството, но Том се намеси:

— Всичко е наред, това е татко ми.

За момент Ив се зачуди какво ли си е помислила сестра Лиан при тези думи, но след това цялото ѝ внимание бе грабнато от новото тричленно семейство — Том, Дийпа и нежно-карамеленото бебе.

— О... о... честито! — Ив прегърна и целуна сина си, който изглеждаше изтощен, но замаян от щастие в пропитата си с пот тениска, която бе предназначена за сватбата. „Щастливо бракуван“ бе написано със сребърни букви отпред.

След това се обърна към снаха си, почистена, облечена в бяло, настанена на колосаните чаршафи в болничното легло, бебето бе заспало в гънката на ръката ѝ.

— Толкова е красив — прошепна Ив и позволи на Ана и Роби да се приближат, за да погледнат. — Добре ли си? — попита тя Дийпа.

— Да... само дето адски болеше. Меко казано. — Дийпа откъсна очи от сина си и погледна Ив. — Чудесен е — прошепна тя и двете едва не се разплакаха отново.

— Браво, миличка — похвали я Ив и я целуна по челото. — Родителите ти знаят ли вече?

— Да, Том им се обади.

— Сега вече няма опасност да забравя годишнината от сватбата ни — добави Том. Не можеше да се откъсне от жена си и от бебето.

— Как ще го кръстите? — попита Джозеф.

— На мама — отвърна Том.

— Ив ли? — стресна се Ана.

— Не... Адам (Ив е английското произношение на името Ева. — Б. ред.) — каза с усмивка Том. — Нали разбирате.

— О, да! Много мило! — съгласиха се всички.

— Благодаря — промълви Ив, прекалено развълнувана, за да каже каквото и да е друго.

— Дийпа? Бебето ще пие ли мляко от цицките ти? — любопитства Роби.

Най-сетне стана време да се приберат. Ив пренесе на ръце Роби до своята кола, а Джозеф отведе Ана до своята.

— Ще трябва да поспиш, преди да тръгнеш за Манчестър с колата, нали? И да пийнеш чаша чай, нещо такова — предложи Ив, когато се върнаха в апартамента, защото отчаяно копнееше да го задържи. Бяха преживели толкова много за един ден. Имаше нужда той да остане още малко.

— Може да се опъна за малко на канапето ти. Нали нямаш нищо против?

— Не, разбира се. Аз обаче май няма да мога да заспя. Никога вече!

Сложиха Ана и Роби да си легнат както бяха с официалните дрехи и всеки забеляза как нежно другият целува децата и им се радва.

В кухнята той седна на масата и се загледа в нея, докато тя правеше чай, вече преоблякла се в избелялата рокля на цветя, русата ѝ коса на розови кичури бе вдигната на хлабав безформен кок, лицето ѝ бе почистено от размазания грим.

Ив сипа листа от двете метални кутии за чай, точно както той очакваше, заля ги с вряла вода и ги разбърка замислена. Джозеф усети болка, която позна, че е тъга по дома. Защото това бе неговият дом. Това бе мястото, къде трябваше да бъде, и това бе човекът, с когото трябваше да бъде. Чувството бе толкова силно, че трябваше да направи нещо по въпроса. Да каже нещо. Поне да опита. Нима щеше да има подобър момент?

Тя донесе чайника с две дебели чаши.

— Том защо ти благодари за пръстена? — попита, преди той да бе казал ѝ дума. — Да не си му дал пари назаем?

— Не... дадох му пръстена. Реших, че на Дийпа може да ѝ хареса.

Ив се намръщи и зачака по-подробно обяснение.

— Беше на Мишел — продължи той.

— О! — Тя застина, чайникът сякаш увисна във въздуха.

— Ние се отказахме. Разделихме се... Не е нужно да ми съчувстваш — побърза да я предупреди. — Всичко стана по моя вина.

Мълчанието помежду им бе заредено с надежда. Ив не смееше да диша. Отново остави чайника.

— Май разбираш колко си обичал някого, когато всичко приключи — каза Джозеф и изведнъж някакво петно на покривката на масата привлече цялото му внимание и той започна да го драска с нокът. — А Мишел просто не я обичах достатъчно, за да се ожения за нея... Това, което се случи между нас с теб, все още ми се струва много важно и понякога се чудя дали ще успея да го преодолея... И дали изобщо искам да го преодолея.

Тя погледна към пода и очите ѝ се спряха на карамелено-кафявите велурени обувки, които бе сложил под костюма. Кракът му играеше нагоре-надолу и при всяко помръдване виждаше чорапите му. Едва тогава Ив разбра какво бе искала да каже Джен. Сигурно бяха скъпи чорапи — на „Пол Смит“ или друга известна марка, — но въпреки това бяха на райе... а най-невероятното бе, че райето бе в алено и тюркоазено.

Вдигна поглед към него и се опита да прецени изражението му. Нямаше представа, че той призовава цялата си смелост, за да я попита:

— Ив? — Прочисти тихо гърлото си. — Хрумвало ли ти е някога... Искам да кажа, някога мислила ли си, че може би... заради децата... ние бихме могли...

Очите ѝ не се откъсваха от неговите и за момент той се разколеба. Какво ли ѝ се въртеше в главата? Нима щеше да направи огромна грешка? Огледа кухнята, за да открие някакъв знак. Докато се колебаеше, ръката ѝ се премести към чашата с леко подрънкване и когато погледна, забеляза, че дори след толкова много време тя носи пръстена, който ѝ бе дал. Платиненият пръстен със смарагд, пръстенът, с който го бе замерила на времето. Това сигурно означаваше нещо. Не можеше да бъде иначе. Добре, поemi си дълбоко дъх.

— Ив, все още съм влюбен в теб — прошепна едва доловимо.

Последва дълго мълчание.

— Ти разбираш ли, че вече съм баба? — попита най-сетне тя.

— Това няма значение. — Едва не се изсмя.

Ив остана загледана в него дълго, много дълго. Усети, че се страхува от следващите й думи.

— Наистина ли мислиш, че можем да го направим? — попита тя, наклонила глава на една страна. — Да върнем миналото? — Възможно ли бе той да знае колко много й се иска да върнат миналото?

— Не, не можем да върнем миналото. — Покри ръката й със своята. — Но може би ще успеем да продължим напред.

— Не знам дали мога да повярвам във всичко това отново.

— Вярвай поне малко. Рискувай.

„Ако не рискуваш, няма и да спечелиш, мамо“, прозвучаха думите на Том в главата й.

Погледна топлата ръка, стиснала нейната.

— Ами децата? — мислеше на глас тя. — Няма да понеса отново да ги нараня.

— Аз обичам децата, Ив — отвърна веднага Джозеф. — Не ги използвай като извинение да не опитаме отново.

Погледна лицето му — сериозно, искрено, открито, толкова прекрасно. Коя не би искала да се буди до това лице всеки ден до края на живота си?

— Това е грешка — заяви тя.

— Така ли? — Стори й се притеснен.

— Да. Определено трябваше да започнеш с целувка. Да ме накараш да се размекна с целувки и след това да минеш на приказките.

— Така ли трябваше да направя? — Лицето му се отпусна. — Добре... Нали правилно те разбрах? Да те целуна ли сега? Ще има ли смисъл?

— Аха, много ще бъде добре да ме целунеш сега.

Наведе се към нея и много леко я целуна по върха на носа.

— Толкова много ми липсваше — призна. — Всеки ден.

— И нощ — добави тя и се приближи, за да го целуне по устните, прегърна го и се остави в ръцете му, остави се да се влюби в него, да се влюби до полуда.

Вкусът му бе същият, какъвто го помнеше, мирисът му бе същият, усещането да бъде до него, и то бе същото, както в най-красивите мечти.

Целувката най-сетне прекъсна и двамата се погледнаха, съвсем отблизо, носовете им почти допрени. Огромни разширени зеници се

вглеждаха в нея.

— Ела навън с мен — подкани го тя и го поведе за ръка през вратата на кухнята към градината.

И там, под най-високите палми, притиснати в решетката, по която се катереше грахът, те започнаха да се целуват отново. Отново и отново. Той бе съвършен. Ив прекара пръсти през косата му, притегли го до себе си, нетърпелива да почувства отново цялото вълшебство, което едно време съществуваше между тях. Как бе могла да живее без това? Как бе живяла без него?

Халатът ѝ се свлече в краката и тя се опита да разкопчае копчетата на ризата му, бързаше, ближеше го и го целуваше по мекия солен врат, дърпаше ципа му и усети как той я обгръща с ръце.

Едва когато бе в нея, телата им притиснати едно до друго, докато се движеха напрегнато, тя се осмели до отвори очи.

— Всичко е наред — прошепна в ухото му. — Всичко е наред.

Говореше за нещо конкретно — че вече не ги очакваха изненади като бебетата, но това „всичко е наред“ се отнасяше и за другите неща. Бе необичайно и много познато, ново и напълно естествено да се люби отново с него. Нейният мъж. Лицето му бе притиснато до врата ѝ. Той бе единственият. Познаваше този задъхан звук, който издаваше. Любовта на живота ѝ. Ръцете му бяха на бедрата ѝ и я движеха, докато не усети, че ще се пръсне на късчета под него, прилепила уста и нос в косата му. Точно така трябваше да бъде. Така умееше да си проправи път към него.

Джозеф чуваше само как кръвта пулсира в ушите му, когато бе на ръба. Бе се изкачил на върха на една планина и се прехвърляше от другата страна, за да се остави да падне стремглаво надолу.

— Свършвам... свършвам... Ив — въздишаше в ухото ѝ той.

— Дааа — извика в екстаз тя.

— Господи... представа нямаш. — Искаше му се да ѝ каже колко е хубаво да усети, че отново свършва. Последният път бе толкова отдавна. Да усетиш напъна и облекчението! — О, Боже — успя да изрече едвам. Все още не му се искаше да отваря очи. Земята се въртеше и той се връщаше бавно на нея.

Облегна се на смачканите грахови стебла и си каза, че сигурно е изцапал новия си костюм така, че нямаше да може да го изчисти, но пък, по дяволите, на кого му пукаше?

— Ей, прекрасни — прошепна Ив и той отвори очи към усмихнатото лице, притиснато към неговото.

— И ти свърши, нали? — попита.

— О, да — кимна тя. — Но сексът не е всичко, както знаеш. — Тих смях отекна в гърлото ѝ.

— Не, но е много добро начало.

— Как ще се справим? Мислил ли си по този въпрос? — попита.

— Казвам сбогом на Манчестър и се местя при теб — отвърна той.

Ив поклати глава.

— Не става ли?

— Нали ще вървим напред, не назад? — напomini му.

— Всичко е наред, аз съм нов човек. Ще ходя на работа с колело, ще рециклирам всичко, ще спестявам пари... — изброи на пръсти.

— Шшш — ухили му се Ив. — Глупчо. Разбира се, че ще го правиш. Само че не можем да живеем тук. Прекалено тясно е.

Изведнъж всичко ѝ се стори лесно. Тя щеше да престане да се съпротивлява на всичко и просто да позволи на събитията да следват едно след друго. Щеше да направи промени. Щеше да приеме повишението в службата, което ѝ предложиха само преди два дни, щеше да продаде апартамента и градината и може би четиримата щяха да се преместят в голямата къща на ъгъла. Същата, покрай която минаваше всеки ден, и за която мечтаеше. Солидната, но неподдържана къща на площада, със счупени прозорци и огромна занемарена градина. Щяха да я оправят и да я превърнат в свой дом.

— Искаш ли заедно да купим къща? — попита го.

— Къща ли?

— Да. На ъгъла има една къща, само на три пресечки по-надолу. В момента изглежда ужасно, има огромна градина, пълна с буренак...

Забеляза пламъка в очите ѝ.

— Скъпа къща ли? С голям заем? И ще трябва да се изкарват много пари?

Тя кимна.

— Това не те ли притеснява?

Тя поклати глава.

— Е, малко... Но сега имам теб. Ти ще ми помогнеш да изляза от релсите, в които се намирам, нали? Защото и двамата трябва да се

променим, поне малко.

— Облечи си халата, преди да си замръзнала — каза Джозеф и я целуна по устните.

Ив завърза халата, след това се обърна към него и хвана лицето му с ръце, а сетне погали тъмните му вежди.

— Дали ще се получи? Не може ли да си остане хубаво, както едно време?

— Обичам те — каза той. — Ще бъде дори още по-хубаво, обещавам ти. Това е най-искреното ми желание. И не само на мен.

Бе прав. Ана щеше да бъде очарована от идеята, а сигурно и Роби.

— Джо, все още не бива да отговаряш на този въпрос, не, не казвай нищо. — Ив постави пръст на устните му, пое си дълбоко дъх и зададе въпроса, който до тази вечер я бе ужасявал. — Ще си помислиш ли дали да се ожениш за мен?

Той отмести пръста ѝ настрана и по лицето му се разля щастлива усмивка.

— Да, да, да.

— Не ми отговаряй сега.

— Защо? Страхуваш ли се?

— Да!

— Лошо. Отговорът е да.

— Ама ти нали току-що приключи с годежа си?

— Знам, аз съм като тоалетна кабинка... чакам някой да ме заеме.

Тя се разсмя на думите му и усети как в гърдите ѝ блика щастие, затова сподели:

— Толкова много харесвам роклята, с която бях днес, а няма къде да я облека.

— Това би било жалко. Затова трябва да се омъжиш за мен.

— Ще видим. — Знаеше, че отговорът е да, но просто не можеше да се насили да отговори с да.

— Това е много дъртофелски отговор.

— Дъртофелски значи? Че аз съм баба, което си е доста страшно, предупреждавам те още отсега.

— За мен не е страшно. — Той стисна ръцете ѝ зад гърба и се приведе напред, за да прошепне в ухото ѝ: — С отминаването на

младостта, идва опитът. — От неговите уста прозвуча мръснишки.

Целунаха се отново, стиснали ръце, спираха, за да се посмеят и усмихнат един на друг. Точно така трябваше да приключат нещата за тях, по-точно да започнат. Едва сега го разбраха.

— Наистина ли сме отново заедно? Наистина ли? — попита той.

— Скъпи, аз не спя с кого да е — отвърна Ив.

— Скъпа, аз пък чух друго.

— Много ли ревнуваше от ветеринаря?

— Щом ме мерна, веднага подви опашка — пошегува се той. Засмя се на думите му и Джозеф я притегли, за да я целуне отново.

— Закълни ми се, че не правиш всичко това единствено защото ревнуваш — настоя тя.

— Кълна се. И двамата го правим, защото дъщеря ни го иска — пошегува се той.

— Знам — усмихна се тя. — Ние сме пионки в ръцете й. — След това се отдръпна от него и от стената, за да установи нанесените щети. — Горкичкият грах... напълно е смачкан.

— Ив, тук е много живописно, но е и много студено. Вече е крайно време да влезем вътре. Все още се каня да спя на канапето.

— Защо?

— Защото продаде леглото ни, а сегашното е прекалено малко и за двамата. Всъщност за спане може и да е малко, само че ние нямаме намерение да заспиваме веднага, нали?

— Правилно! Но все някога трябва да легнем да спим. Дори и ти.

— Когато днес заспя, ще спя до безкрай, затова ти ще трябва да направиш закуска на децата.

— Дадено, но първо искам няколко услуги.

— Ако направиш закуска, ще имаш каквито услуги пожелаеш.

Прегърнаха се и влязоха вътре, притиснати един до друг, прекалено погълнати от мига, за да забележат малкото личице, което ги наблюдаваше от прозореца.

Ана, събудила се от тихите им гласове и смях, бе вдигнала пердето, за да надникне навън и да види какво става. Остана удивена, когато забеляза родителите си да се целуват в градината.

Първата й мисъл бе, че това е някаква случайност, дължи се на моментно настроение... на носталгия, която ги е обзела. След това ги видя, че пристъпват към вратата, и също като тях се усмихна.

Онова изражение грееше по лицата и на двамата, позна го веднага, въпреки че го бе виждала на едно-единствено място: на видеокасетата, когато баща ѝ подаряваше годишния пръстен на майка ѝ.

— Виж ти! — прошепна Ана на себе си, значи може да има и хепиенд, или по-точно щастливо ново начало, ако вярваш и си имаш плоча с „Бамбуковата къща“. *Дам, дам, ди, дам.*

Издание:
Бард, 2005

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.